Catalunya

Desembre 2005 • número 70 • 0,50 euros • www.cgtcatalunya.org

VIII Congrés

Foto: Dídac Salau

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62 i fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n
43201 Reus - baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Espluques, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r
43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgt.es
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbarcelona@terra.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Sallent
Clos, 5
08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del V. - cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Editorial

Vuitè Congrés de la CGT: cada dia amb més força

Del 16 al 18 de desembre del 2005, la Confederació General del Treball de Catalunya celebrarà el seu vuitè Congrés a Sant Joan Despí. El dia 1 de desembre serà el darrer dia per publicar les candidatures al Secretariat Permanent (SP) i les localitats d'ubicació, així com la llista provisional de convidats al Congrés. El 7 de desembre serà el darrer dia per al lliurament dels acords per a les comissions tècniques, de ponències i mesa del Congrés. El 12 de desembre serà l'últim per al lliurament dels acords dels sindicats a la Comissió Organitzadora. I el 16 de desembre, començarà el Congrés amb el lliurament de credencials i acords. Per tal de poder informar-se sobre el Congrés o posar-se en contacte amb la Comissió Organitzadora, s'ha obert una adreça electrònica a vuitecongrescgt@yahoo.es.

Més enllà de la part tècnica, el Congrés de la CGT és el principal comici que es desenvolupa en l'organització i com a tal és el lloc on s'han de fer les propostes que cadascú de nosaltres, afiliats i afiliades a la CGT de Catalunya, volem fer per mantenir, ampliar o canviar aquesta organització.

El Secretariat Permanent que sortirà del Congrés haurà de tirar endavant els acords que s'aprovin després que els sindicats facin les seves corresponents assemblees, prenguin acords i els aportin a les comissions de ponències. Aquestes comissions tenen la funció de veure quins són els sentiments generals de l'organització i, si s'escau, informar també de les postures que tot i no ser generals tenen un suport important. Després de les corresponents discussions, abraçades i somriures compartits, tornarem a casa per continuar la lluita per una societat llibertària des d'una òptica anarcosindicalista, fent pinya per tirar endavant el somni que volem fer realitat: acabar amb les expressions d'opressió que no ens permeten unes societats catalana i mundial regides pels principis de la llibertat, la igualtat i la solidaritat, sense classes ni estats, sense opressions de cap tipus, formada per éssers humans lliures i conscients del medi on viuen i de la seva importància bàsica per a la vida al planeta.

D'altra banda, aquest és el darrer número que l'actual Col·lectiu Catalunya realitzem com a conseqüència del mandat del passat Congrés de Manresa. És per això que ens acomiadem de totes i tots vosaltres desitjant que la nostra feina hagi estat a l'altura de les circumstàncies i demanem disculpes per si en algun cas algú no ha vist reflectida la seva veu en aquesta publicació que és i ha de ser de totes i tots els afiliats de la CGT de Catalunya, però també de tots els moviments socials que lluiten per un canvi social en clau llibertària, en un sentit ampli i no excloent.

Com a darrer servei d'aquesta etapa, hem obert la que serà la pàgina web de la revista, ara en període de proves, però que ja podeu visitar a www.usuaris.tinet.org/cgt-cat/c69.html

La millor imatge del mes

Llibertat Xirinacs!

Ben poca cosa deu haver millorat o canviat en aquest país quan els mateixos cartells reivindicatius que es penjaven fa trenta anys s'han hagut de tornar a penjar ara. Quan és delicte opinar, estiguem d'acord o no amb les opinions, alguna cosa falla i la penjada de cartells com aquest arreu dels Països Catalans en el darrer mes ha tornat a posar sobre la taula el delicte d'opinió com a camí cap a la presó.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Jose, Josep, Ramon, Pako, Joan, Xavi, Mireia, Dídac, Carlus, Pau, Patrícia, Vicent, Jordi i Òscar. **Col·laboren en aquest número:** Isabel Ferragut, Pako Navas, "pecador@", Xabier Barandiaran, CSO La Gàbia, Flora Pla, Pep i tu, Rafael Uzátegui, Octavio Alberola, "Polémica", Taller Contra el Mòbbing Immobiliari, Carlos Navarro, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau (Portada). Mireia Bordonada, Indymedia Barcelona, Pau Juvillà, Josep Llunas . **Il·lustracions: Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest ***'Catalunya'*** s'ha tancat el diumenge 20 de novembre del 2004.

"Mai no som infinitament lluny d'aquells qui odiem"

Albert Sánchez Piñol a 'La pell fred'

L'Observatori del Sistema Penal analitza el 'populisme punitiu', que tendeix a abolir llibertats en nom de la seguretat

L'ultraliberalisme té solucions per a tot, la pobresa i la marginació, de cap a la presó

PRESONS, MÉS PRESONS: POPULISME PUNITIU

Els conflictes socials i polítics vistos com una guerra

V. C.

El populisme punitiu és un sistema ideològic que pretén generar una sensació de por i inseguretat social per intentar legitimar l'augment de les polítiques punitives i repressives. "Es tracta de tocar les fibres més sensibles de la població per produir un consens social per aplicar polítiques repressores en matèria penal i policial, judicial, penitenciària, administrativa i d'immigració", assenyala Iñaki Rivera, professor de Dret en la Universitat de Barcelona i director de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans. Rivera és autor i coordinador diversos informes, l'últim dels quals s'anomena "Populisme punitiu, anàlisi de les reformes i contrareformes del Sistema Penal a Espanya (1995-2005)". Este estudi va ser presentat públicament a l'abril a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona i serà publicat en breu per part de la Regidoria de Drets Civils i de la Dona de l'Ajuntament de Barcelona. "El 'problema de la seguretat' ha estat construït de mode merament populista. El recurs a la "inseguretat ciutadana", a l'"amenaça terrorista", als "perills de la immigració" i altres clixés semblants, representen la versió més aguda del populisme punitiu que s'empra amb finalitats estrictament electoralistes i de consolidació de consensos que només busquen la perpetuació en el poder. (…) La disjuntiva pareix evident: caldrà decidir si l'aposta de les decisions públiques s'orienta cap a més política penal o cap a una política social", s'assenyala en l'estudi. En l'informe s'arriba a afirmar que alguns governs legislen a colp de titular de premsa. I açò és així perquè primer fa falta infondre alarma social entre els ciutadans, "cal ficar la por en el cos a la ciutadania perquè després vinguen les diferents administracions per aportar solucions repressives que seran immediatament acceptades per una població prèviament espantada", explica Iñaki Rivera.

El populisme punitiu pretén crear una sensació d'emergència i inseguretat perquè siga molt més fàcil convèncer la població que es necessiten mesures excepcionals i no ordinàries per combatre la situació que ha generat l'alarma. Habitualment, se situa els atemptats de l'11 de setembre als EUA com l'origen de les polítiques neoconservadores cada vegada més repressives, però són polítiques que tenen un inici molt anterior. "Este tipus d'actuació comença amb els canvis de la política criminal nord-americana ocorreguts a partir dels anys setanta. En esta dècada la població penitenciària dels EUA era de més de 300.000 presos, en una proporció molt equiparable a l'europea i actualment tenen 2.000.000 persones a la presó, molt per damunt del que ha crescut el total de la població en este país", afirma Rivera. De fet, el que ha passat és que les polítiques penals han traslladat al seu àmbit el que ja havia passat a la dimensió política: un clar gir cap a un major conservadorisme. Es tendix a enfortir el càstig penal, a privatitzar les presons o a la reintroducció de la pena de mort.

Tot això és conseqüència que en els Estats Units d'Amèrica s'ha renunciat definitivament a rehabilitar els seus presos a partir del sistema penal liberal i de les penes privatives de llibertat en particular. La finalitat històrica de la reinserció i reeducació ha sigut abandonada i substituïda per una altra de neutralització i eliminació de l'enemic", conclou el professor de la Universitat de Barcelona.

El paper dels 'think tank'

El pensament que sosté el populisme punitiu es genera en els denominats 'think tank', als que d'alguna manera intenta imitar la Fundació per a l'Anàlisi i Estudis Sociològics (FAES) lligada al PP. Són fundacions privades que intenten transmetre la ideologia dels partits conservadors a la societat i que s'han convertit en una nova font de dret en els EUA. Un dels primers va ser el Manhattan Institute, fundat en els vuitanta per Rudolph Giuliani, qui després seria l'alcalde republicà de Nova York. Este sistema de fundacions privades i grups de pressió, molt de l'estil americà, està difonent conceptes com "tolerància zero" per tot el món i, per descomptat, també a Europa. El que intenta l'estratègia del populisme punitiu és introduir en la societat una mentalitat bèl·lica a l'hora de solucionar els conflictes polítics i socials a partir del concepte bàsic d'"enemic". "Esta és una paraula clau en el pensament d'un dels grans ideòlegs del règim nazi Karl Schmidt. A partir d'este concepte es va edificar tot el dret penal de la dictadura hitleriana: a l'enemic ni se'l readapta, ni reintegra, ni resocialitza, senzillament se'l mata, se'l venç, se'l destrueix. El populisme punitiu trasllada al sistema penal una lògica militar i de guerra", indica Rivera. Els enemics que es creen són molt diversos, "només hem de mirar el que està passant a Ceuta i Melilla per veure com es vol fer que parega necessari emprar instruments militars per solucionar un fenomen polític-social com el de la

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

immigració cap al món occidental", afegix el professor universitari. Un altre dels temes que s'utilitza repetidament és el del terrorisme, un "enemic" global sense cara i que no es pot combatre amb la lògica tradicional de la guerra sinó que necessita una "guerra difusa" i global que implica la regressió de drets civils.

Nicolas Sarkozy, exministre d'Interior del govern conservador francès i impulsor de les mesures més restrictives quant a drets civils en el país veí, presenta les seues mesures com una resposta a "la demanda de llei i orde del votant mitjà", i n'hem pogut veure un exemple més en les últimes protestes a París. Però és als Estats Units on més s'han extremat en un context polític de cultura bèl·lica en la lluita antiterrorista i de la militarització de les relacions polítiques internacionals sota el govern de George W. Bush. Es viu la lluita antiterrorista després de l'11-S com una guerra i es permet la creació de tribunals militars nord-americans per jutjar sospitosos de terrorisme, s'atorga immunitat als soldats nord-americans acusats de crims de guerra; es pot detindre de manera indefinida i sense càrrecs els sospitosos; és més, no s'ha de demostrar clarament la culpabilitat d'un acusat de terrorisme sinó que n'hi ha prou amb la "convicció raonable del tribunal" contra la qual no es pot apel·lar; i inclús s'accepten com a necessàries certes formes de tortura "atenuada de presoners recalcitrants les voluntats de les quals fossen difícils de doblegar". La Patriot Act (Llei antiterrorista aprovada després de l'atemptat d'Al-Qaeda del 11-S) permet l'existència de presons com Guantànamo en territori cubà i d'Abu Graibh a Iraq. Estes dos presons s'han carregat els fonaments d'un dret penal garantista, fins al punt que els detinguts en Guantànamo han demanat "ser acusats d'alguna cosa" perquè els designe un advocat defensor i les garanties pròpies d'un procés penal.

Foto: **Josep Llunas**

Presons privatitzades

La privatització penitenciària està ja absolutament exportada a tots els països europeus i també a diversos països iberoamericans on es troben assessors nord-americans fent negoci d'aquesta. És un procés molt llarg que s'inicia amb l'externalització de determinats serveis com la vigilància, el menjar, la construcció de presons, els serveis mèdics, etc. "Imagina que a Catalunya hi ha una sola empresa que s'encarrega diàriament de fer el càtering de més de 8.000 persones, tot un negoci. El que passa és que ací no s'explicita clarament que s'ha privatitzat la gestió de les presons sinó que es diu que s'ha signat un conveni amb una entitat privada per mitjà del qual se li dóna la capacitat de gestió d'una activitat que abans era només pública", explica Rivera. "Resulta escandalós com creix el 'business' penitenciari, que treu beneficis per a particulars no a partir del delicte sinó del control del mateix", afegeix Rivera. El negoci de les presons creix i es desenvolupa sobretot als EUA, però països tan, a priori, estatalistes com França ja han iniciat de mans de Sarkozy, la privatització de les seues presons. Este procés és una realitat actualment a Espanya i molt especialment a Catalunya, única comunitat autònoma amb plenes competències en temes penitenciaris, i que ha comptat amb més de vint anys de govern conservadors.

Situació a Espanya

"Alguns consideren que la regressió de les llibertats viscuda durant el govern d'Aznar ha estats específicament espanyola, però això és fals perquè no té res de genuí. L'enduriment penal espanyol no és local sinó que és la traducció domèstica de les línies de política criminal que procedixen dels Estats Units. Cal deixar clar que moltes de les polítiques dutes a terme pel govern del PP no tenen res de nou ni d'original", confirma Rivera. En este context internacional on es difon el populisme punitiu a Espanya s'han desenvolupat, com en la resta d'Europa, mesures tendents a un major control penal i policial. Les dos legislatures de govern del Partit Popular (PP) sota José María Aznar han sigut fonamentals per al desembarcament en el nostre país del neoconservadurisme en una infinitat de matèries. El 11-S no va fer més que reforçar la política de restringir les llibertats de caràcter molt semblant al que s'aprovava en el context europeu. D'altra banda, era un objectiu d'Aznar l'ubicar la lluita contra ETA en esta "Internacional Antiterrorista" sorgida després dels atemptats en EUA. Les lleis s'han modificat per a poder intervindre en les comunicacions i els domicilis privats sense permís judicial previ o per a facilitar l'aplicació de la presó preventiva. Es restringixen, a més, la concessió de permisos penitenciaris, o de règims de semillibertat o s'exigix un pagament previ per a l'obtenció del tercer grau i llibertat condicional, la qual cosa introduïx discriminacions per raons econòmiques. Un bon exemple de tota esta política la trobem en les prop de vint reformes del Codi Penal espanyol de 1995, el codi de la democràcia, en una direcció molt clara d'enduriment penal, afirma Rivera. Però l'autor de l'informe advertix que, "encara que s'han produït en la seua majoria sota el govern d'Aznar, no és una tasca desenvolupada exclusivament per la dreta, més del 90% d'estes reformes ha sigut aprovades amb el vot favorable del PSOE, com arreu dels països occidentals".

Control social de la pobresa

"La pobresa també s'està criminalitzant i construint com a enemic. Fa no molts anys en el món occidental la pobresa era atesa per l'estat social, però això avui està sent substituït per un estat policial, militar i penal", explica Iñaki Rivera. "En la lògica del populisme punitiu sembla que la repressió siga l'única possibilitat per solucionar els conflictes socials actuals i ens poden portar a un escenari que, encara que no és el mateix que el règim nazi dels trenta, sí que restringix cada vegada les llibertats", indica el professor universitari. Sota el govern d'Aznar, en el Pla de lluita contra la Delinqüència es va establir la 'tolerància zero' amb el multireincident i l'enduriment de les penes, i es va intentar vincular l'increment de la delinqüència amb l'arribada d'immigració per criminalitzar també este col·lectiu. Esta actitud té com referent Rudolph Giulani, exalcalde republicà de Nova Cork famós precisament per la seua "mà dura" contra el crim, model que ha sigut importat per les diferents dretes europees.

En este model conservador es pretén que siga el sistema penal el que regule la conflictivitat social a partir d'apel·lacions a majors quotes de "seguretat" per a policialitzar l'espai urbà i ciutadà utilitzant-ho com a promesa electoral. Segons estos fonaments neoconservadors el sistema penal es presenta com a gestor de la "nova pobresa" organitzant-se entorn de la por i al terror. Pel que l'estat neoliberal no reeduca, resocialitza o actua com l'estat social, sinó que es dedica a castigar exemplarment i a crear alarma social per a poder justificar la restricció de les llibertats.

Criminalització dels moviments socials

La Unió Europea i els Estats Units han ampliat el concepte de terrorista i ho han estès perillosament als que puguen militar en grups i organitzacions de drets humans que plantegen estratègies de lluita i resistència radicals, per a criminalitzar la dissidència. Un cas molt clar és de la manifestació antiglobalització en la ciutat de Barcelona en la que el govern d'Aznar va pretendre comparar els altercats del final de la manifestació (destrosses de mobiliari urbà) amb la 'kale borroka' (lluita de carrer) d'Euskadi per a criminalitzar als moviments socials que s'oposen als dictats del sistema econòmic mundial. I tot això, malgrat existir serioses sospites de provocacions i infiltracions policials que els faria causants de les destrosses del final. D'altra banda, el govern popular també va impulsar el polèmic article que castiga amb presó la convocatòria de referèndum polítics sense autorització que ha sigut considerada per alguns juristes progressistes com la reintroducció del "delicte polític".

Conclusions

"Cal remarcar que existeix una clara vinculació entre la globalització, l'organització financera i transnacional de l'economia i la producció d'un dret penal i un control punitiu més intens. Si la mundialització és defineix com el procés de nord-americanització del planeta per construir un mercat únic i global, hem de prestar molta atenció al tipus de sistemes penals que es fabriquen dins dels EUA, perquè abans o després arribaran ací i acabaran formant part de les legislacions penals dels països europeus", assenyala Iñaki Rivera. A més, cal afegir que esta línia de política penal no es regix per la tradicional divisió entre dretes i esquerres, sinó que l'esquerra s'ha plegat a tot açò com és el cas de Schroder, Blair, etc. "Per això, al final de l'estudi ens preguntem: podrà Europa resistir la temptació penal i punitiva?, caurem víctimes de la importació de la política penal dels EUA?", conclou Rivera.

Sobre el llibre "Les presons de la misèria"de Loïc Wacquant

Occident, totalitarisme i capital: el nexe penitenciari

Gerard Horta (article publicat al suplement de Cultura del diari "Avui", 20/X/03, reproduït amb permís de l'autor)

"Les presons de la misèria". Loïc Wacquant, traducció de Teresa Porredon i Bernaus. Edicions de 1984. Barcelona, 2003.

Després dels estudis de López Crespí sobre la cultura antifranquista, de Taibo sobre els conflictes de Bòsnia, Kosova i Txetxènia, de Van den Eynde sobre el poder mundial de 200 empreses i de Tejel i Mongay sobre el Kurdistan, Edicions de 1984 publica en la col·lecció d'assaig una obra demolidora del sociòleg Loïc Wacquant, deixeble destacat de Pierre Bourdieu. El llibre tracta de l'evolució de les polítiques penitenciàries a Occident i s'articula en dues parts: el procés de construcció -i posada en pràctica subsegüent- de la "nova raó penal" als EUA, i la disjuntiva europea davant de la penalització de la misèria.

Igual que al segle XIX, ara Europa ha d'optar pel desbaratament de l'Estat com a estratègia que culmini la mercantilització de tots els àmbits de la vida i el domini absolut de la llei del mercat, o bé per la consecució dels drets de la ciutadania amb el suport d'un Estat que respongui a les necessitats de la majoria de la societat, el que al XIX se'n deia "l'ideal superior del bé col·lectiu" (drets reals d'accés a l'educació, habitatge, sanitat, ingressos mínims pel sol fet d'existir, desenvolupament del potencial creador de les persones: vegi's l'últim informe de la Fundació Bofill sobre el nombre de morts anuals a Catalunya per la manca d'accés a aquests drets).

Com assenyalà l'antropòleg Marcel Mauss el 1929, tot fenomen social implica la realització de la voluntat col·lectiva, resultat de la tria entre diverses opcions possibles. Tanmateix, el màrqueting ideològic dominant ha generat un imaginari en què la democràcia apareix reduïda a votar cada quatre anys. De fet, més de dos segles enrere el filòsof Baruch Spinoza ja advertia que la democràcia no és una forma de govern, sinó un sistema d'organització social erigit des de la participació contínua de la ciutadania. Quin polític català cita i practica Spinoza?

Empresonar la societat

Des de la denúncia de Michel Foucault del social-panoptisme no coneixíem un estudi en què s'hagués investigat tan minuciosament l'esclat de les polítiques penitenciàries infantades sota el discurs d'un totalitarisme que glorifica l'Estat penal i que, alhora, criminalitza la miserabilització d'amplis sectors socials i la generalització del treball assalariat precari. Wacquant analitza la internacionalització d'aquest "sentit comú penal" i n'exposa els orígens, descrivint-hi el fil que uneix les polítiques encarnades en Richard Nixon amb les de Ronald Reagan i Margaret Thatcher i les dels governs socialdemòcrates anglès, francès i alemany; i ressegueix el paper d'institucions com ara l'American Enterprise Institute, el Cato Institute, l'Heritage Foundation i el Manhattan Institute als EUA, o de l'Adam Smith Institute, el Center for Policy Studies i l'Institute of Economic Affairs a Anglaterra, a l'hora de proveir de mitjans econòmics i mediàtics (diaris concrets, revistes, programes televisius, conferències en universitats) les persones encarregades de presentar la bonança d'aquest nou model social -des d'expolítics en atur com el nord-americà Charles Murray (les fonts del qual provenen de criminòlegs ultraconservadors com ara J. Wilson i J. Dilulio), fins a elements reaccionaris com el francès Regis Débray, delator del Che Guevara a Bolívia i apologeta de l'etnocidi a l'Estat francès. Rètols com els de violència urbana, delinqüència juvenil i conductes antisocials no surten del no-res: així s'entén que sociòlegs de quarta divisió i periodistes deformats en paraciències informatives facin seu un univers interpretador de caràcter extremament classista, segregacionista i feixistitzant que acaba conduint a percebre el terrorisme d'extrema dreta com a batalles entre tribus juvenils -la Segona Guerra

Mundial seria, llavors, un cas de violència d'adults-, la militarització de l'espai públic com una qüestió d'higiene urbana, llibres com el de Dolors Marín sobre els maquis ("Clandestinos", Plaza y Janés) com a propaganda anarquista il·legal, i la mort anual de centenars de treballadors catalans a causa de l'incompliment empresarial de les mesures mínimes de seguretat laboral com a "disfuncions gravitatòries" (caure d'una bastida de cinc pisos sense xarxa de protecció ni subjecció).

La tolerància zero

La mundialització de la gestió -maleïda paraula- policíaca i judicial de la pobresa que el mateix capitalisme genera, compulsiva sota formes ultraliberals, ha sigut als darrers anys un referent avinent per estendre l'eufemísticament anomenada "tolerància zero", allà on el subproletariat és estigmatitzat i condemnat ad infinitum a la dinàmica infernal de l'empresonament i la mera supervivència en condicions extremes. La quantitat de dades que es mostren i la qualitat interpretativa de Wacquant són formidables: centenars de xifres i recerques en tots els sentits són cridades a comparèixer per debatre intel·ligentment no tant aquell principi obvi de les ciències socials d'acord amb el qual un fet social s'explica atenent-hi els fets socials que l'envolten -Marx, Mauss-, sinó les finalitats repressives que miren d'estabilitzar -i rendibilitzar en tots els termes, per al guany d'una minoria- la convulsió social que implica la conversió de les persones en mercaderies i el càstig de l'energia productora excedent dintre del sistema. Les argumentacions contraposades de criminòlegs, juristes, parlamentaris, periodistes, tertulians gusarapes, funcionaris policíacs i científics socials apareixen junt amb diverses investigacions comparatives perquè s'entenguin els motius de la denúncia frontal d'aquesta veritable croada contra la llibertat. A Europa s'estan elaborant les legislacions més repressives des de la postguerra (tret d'Espanya, on en determinats àmbits no hi ha hagut un trencament substancial amb el feixisme) en el que es constitueix com una despietada penalització de la pobresa en el context de la militarització dels conflictes. L'obra de Wacquant esdevé senzillament indispensable: resulta clara per al lector i profunda quant als plantejaments exposats a fi de comprendre l'evolució d'aquest procés i els seus ressons mediàtics, polítics, legislatius i econòmics. Només faltava la Constitució europea en els termes en què s'ha redactat: tremolem, lectors.

La lluita unitària dels treballadors i les treballadores de Seat planta cara a les exigències de la multinacional alemanya

La Reforma Laboral es dibuixa, un cop més, com un gran mercat d'interessos

Petició de presó contra dos militants de CGT de Catalunya per solidaris

Saturnino Mercader,
secretari general de la CGT d'Autobusos TMB

Al Jutjat 19 de Sevilla es vol jutjar a dos companys de CGT de Catalunya acusats de fer pintades a l'estació d'autobusos de Sevilla durant el conflicte laboral d'Autobuses DAMAS. Des de la Fiscalia es demana per a cada company 18 mesos de presó i 6.640 _ de fiança.

Durant el dur conflicte mantingut pels treballadors de l'empresa Autobuses Damas de Sevilla per l'acomiadament de set conductors, companys de la Secció Sindical de CGT a autobusos de Barcelona van decidir recaptar fons per ajudar a mantenir la vaga i també acudir a Sevilla un parell de dies per mostrar-los el seu suport.

Els companys de Barcelona durant dos dies van acompanyar els conductors acomiadats i les seves famílies en un campament al costat de l'estació d'autobusos i van participar en tots els actes de suport, van col·laborar en la presentació de denúncies a la Inspecció de Treball i també van col·laborar a fer arribar a la ciutadania sevillana notícies del que estava passant en Autobuses Damas.

La primera nit d'estar a Sevilla i a poca distància del campament, els dos cegetistes catalans van ser abordats per policies de paisà que els van retenir i van identificar i van acusar de ser els autors de totes les pintades, i eren moltíssimes, que aquells dies "guarnien" les façanes de l'estació d'autobusos.

El conflicte laboral finalment va ser guanyat pels treballadors amb la reincorporació dels acomiadats i l'acord de millores laborals; en aquest mateix acord l'empresa també renunciava a qualsevol demanda contra els acusats de fer pintades. Però la fiscalia sevillana ha continuat l'acusació amb una petició dun total de divuit mesos de presó i 6.640 euros de fiança a cada un.

En el moment de tancar aquesta edició del "Catalunya", el Jutjat d'Instrucció 19 de Sevilla no havia accedit a la seva petició d'aclariment d'incidències sobre el seu Exhort 369/2005 pel que els 6.640 euros que demana de fiança per a cada un dels dos companys acusats es van haver de dipositar urgentment al jutjat.

Seat en lluita al carrer

Col·lectiu Catalunya i Seccions Sindicals de CGT a Seat

Amb l'anunci de l'Expedient de Regulació d'Ocupació de 1.346 acomiadaments a Seat, la multinacional VW continua demostrant la seva ànsia de benefici a costa del que sigui. Durant dos mesos, la Direcció de Seat ha situat tota la plantilla davant el xantatge de reduir-los el salari i la jornada un 10% o l'acceptació d'un excedent de 1.346 persones. Del total de possibles afectats, 913 són de la fàbrica de Martorell (783 homes i 130 dones), 385 del centre de la Zona Franca de Barcelona (330 homes i 55 dones) i 48 del centre de recanvis (41 homes i 7 dones).

Al 2001, els responsables de VW van decidir que Seat es convertís en una marca de caràcter esportiu. Amb la bola de construir "una nova Seat", han aconseguit que CCOO i UGT els signin rebaixes de salari per al personal de nou ingrés de fins a un 30%, una flexibilitat de +25 i -30 dies a l'any amb la bossa d'hores, l'aplicació de mesures competitives com el "treball en grup", etc.

Totes aquestes mesures les ha venut sempre l'empresa com a conjunturals i per assegurar l'estabilitat de l'ocupació. No obstant, la CGT pensa precisament que aquestes mesures són motiu d'augments de productivitat i d'eficàcia de la mà d'obra que per si mateixa significa més excedents futurs. Per això, quan fa un any, amb la signatura de l'actual Conveni, l'empresa prometia cinc anys d'estabilitat en la "nova Seat", CGT no va compartir el seu optimisme i no va signar el Conveni. Seat el va presentar, amb la signatura d'UGT i CCOO, com un èxit de la negociació i la base del futur. La CGT opina que l'empresa va enganyar tothom i especialment els que es pensaven que el conveni aportaria més estabilitat.

Darreres mobilitzacions

En l'actualitat, els sindicats defensen un model laboral de Seat basat en contractes fixos i amb poca contractació temporal, i asseguren que la problemàtica de la companyia automobilística no es només un excés de mà d'obra.

La jornada de lluita del 10 de novembre va ser un gran èxit, amb total participació de la plantilla en la vaga, i amb una manifestació de 15.000 persones pels carrers de Barcelona fins a la plaça de Sant Jaume, on representants d'UGT, CCOO i CGT van ser rebuts a la Generalitat pel secretari general de Presidència, Ramon Garcia-Bragado, i la directora general de Relacions Laborals, Mar Serna, a qui els van lliurar un escrit amb la sol·licitud formal d'una reunió amb el president català, Pasqual Maragall.

Foto: Dídac Salau

Per altra banda, la CGT va decidir convocar en solitari vagues a la planta de Seat a la Zona Franca de Barcelona tots els dissabtes fins a final d'any en protesta pel treball en festius en plena negociació sobre l'Expedient.

També cal destacar que un grup de militants de la CGT va ocupar el 18 de novembre durant una hora el concessionari Volkswagen de Rambla de Catalunya, 26, a Barcelona, per a protestar contra la política de destrucció d'ocupació i la pèrdua de drets laborals en el sector de l'automoció i la seva indústria auxiliar.

Petits canvis en les propostes empresarials

El 15 de novembre, Seat va fer públic que estudiava ampliar el compte d'hores de la companyia, que permet deure ara als treballadors fins a 30 dies de treball per jornades de no producció, per fer front a l'excedent laboral que ha provocat la presentació d'un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) per acomiadar 1.346 treballadors i treballadores. El plantejament de l'empresa per minimitzar el personal afectat per l'ERO passa per apujar la bossa d'hores a 50 uns dies, una proposta que els sindicats consideren arriscada ja que el saldo d'hores es podria esgotar d'aquí a dos anys i augmentaria així l'excedent de treballadors i treballadores. Durant una reunió amb els sindicats Seat també presenta una proposta que ofereix jubilacions i baixes voluntàries.

La filial espanyola de Volkswagen va oferir un pla social alternatiu als acomiadaments sol·licitats a la Generalitat que preveu jubilacions anticipades i baixes i excedències voluntàries, plantejant la possibilitat que els de 63 anys d'edat cobrin durant dos anys la prestació de desocupació i un complement que sumin el 100% del salari fins a la jubilació als 65 anys. Així mateix, el pla preveu que el Conveni Col·lectiu de l'empresa estableixi l'edat obligatòria de jubilació en 65 anys, cosa que obligaria alguns empleats que superen aquesta edat a deixar la feina. Així mateix, l'empresa va plantejar obrir de manera immediata un període per conèixer quants treballadors acceptarien abandonar l'empresa de forma definitiva a canvi d'una indemnització màxima de 60.000 euros o bé amb una garantia de reingrés i una quantia econòmica inferior.

Els sindicats van considerar que el límit màxim de 60.000 euros per als que deixin l'empresa és insuficient, i van proposar el pagament de 45 dies de sou per any de treball amb un màxim de 80.000 euros, així com demanar a la direcció de Seat que no descompti els 30 dies no treballats que deu la plantilla de mitjana a la companyia pel descens de la producció en un 25% des del 2000. També van advertir que les jubilacions a partir dels 63 anys només podran afectar un màxim de 125 persones, i per tant les mesures principals per arribar a la xifra de 1.346 seran les baixes i les excedències.

Espasa de Damocles

La CGT va considerar que l'empresa pretén posar una "espasa de Damocles" sobre la plantilla, ja que aquesta diu que si no hi ha prou voluntaris demanarà l'autorització per als acomiadaments. El secretari general del Metall de la CGT, Diego Rejón, va lamentar el rebuig de l'empresa a negociar 952 prejubilacions a partir dels 58 anys com a mesura eficaç per reduir la plantilla. L'empresa va al·legar que el cost d'aquestes prejubilacions -que ronda els 115 milions d'euros, segons fonts sindicals- és excessiu.

Les mesures de baixes i excedències voluntàries incentivades no són quantificables de forma immediata, amb major raó que les quantitats i condicions estan pendents de negociació. La incògnita sobre el nombre de treballadors que síacullin a aquestes mesures no es sabrà fins a pocs dies abans del final del període de negociacions. És evident la maniobra de Seat, esperar fins al final del termini de negociació amb l'excusa de tenir les dades de les baixes voluntàries, desmobilitzar la pressió obrera i posar la recta final de la negociació a molt pocs dies, dificultant la resposta si la negociació es torna enrere o s'encalla. Per a postres, la direcció de Seat no presenta els plans i objectius de futur que permetin assegurar el volum d'ocupació a mitjan i llarg termini. Els sindicats també exigeixen que tant Seat com la Generalitat compleixin els apartats de la plataforma sindical, tant en el pla industrial com en pla comercial, per garantir el futur de l'empresa i mostren la seva disconformitat amb la suspensió dels contractes de relleu sense un pla de jubilació anticipada digna, així com exigeixen la readmissió dels treballadors acomiadats de forma improcedent a començaments de l'estiu passat i el mes de novembre.

La CGT també ha denunciat les coaccions produïdes contra més d'un centenar de treballadors els últims mesos que pateixen un mobbing clar i que al final agafen els diners i marxen.

Entrevista a la **Secció Sindical de CGT a Ros Roca** (Tàrrega)

‘La nostra consigna com a sindicalistes: anar a una’

CGT Ponent

-Ens podríeu explicar com és l’empresa Ros Roca i quina és la situació del sector del metall a les comarques de Lleida?

-Ros Roca és una empresa multinacional ubicada a Tàrrega, l’activitat de la qual és la fabricació d’equips per a la gestió de residus, clavegueram i neteja. La majoria de la gent la coneix pels camions de recollida de brossa encara que actualment està realitzant equips de recollida pneumàtica de residus urbans i plantes de compostatge, entre altres.

Som una plantilla d’aproximadament 250 treballadors i treballadores fixes i altres empreses filials en poblacions del voltant, de les quals podríem destacar INDOX amb un volum de treballadors i treballadores similar.

La característica principal del sector del metall a la província de Lleida es la gran quantitat de petites empreses, bàsicament tallers on hi treballen menys de 50 treballadors.

-Quant fa que existeix la Secció Sindical de Ros Roca Tàrrega i com és la relació de forces amb els altres sindicats?

-La CGT va presentar la primera candidatura l’any 1998, obtenint 3 delegats dels nou del Comitè. L’any 1999 es va constituir la Secció Sindical amb els tres delegats. Quatre anys més tard, en les eleccions de 2002 es va perdre un delegat, com a conseqüència d’una estratègia entre l’empresa i UGT.

Es va contractar una persona del sindicat amb un contracte a temps parcial i amb caràcter indefinit en un moment en que no entrava ningú, i en el temps suficient per a poder-se presentar a les eleccions. Un cop escollit com a delegat, al cap de poc temps sortirà escollit secretari general del Metall d’UGT a Lleida, quedant alliberat d’anar a treballar a l’empresa.

Aquesta situació ens ha deixat amb dos delegats per a cada força sindical dins de l’empresa. L’any que ve hi haurà novament eleccions, i probablement es veuran molts canvis.

-Al maig d’aquest any vau començar una sèrie d’aturades i d’altres accions de protestes, quins han estat els motius?

-Les mobilitzacions van començar a meitats del mes de març quan es va veure que l’empresa no tenia cap intenció d’aplicar l’increment salarial per l’any 2005, acollint-se a l’articulat, una mica ambigu, del Conveni del Metall.

A més, l’empresa es presenta amb un “paquet de 9 punts de flexibilitat” com a mesures per aconseguir alguna millora econòmica.

Després de diverses assemblees informatives i d’una sèrie d’aturades de dues hores, es van realitzar talls a l’antiga N-II que dona accés a Tàrrega i manifestacions a peu i amb vehicles pel centre de la ciutat. També es van realitzar visites a la població d’Agramunt, on viuen els responsables de l’empresa. Es va sol·licitar la mediació del Departament del Treball i la Inspecció del Treball amb resultats negatius.

També es va posar en coneixement de l’alcalde de Tàrrega la situació en que es trobaven les negociacions, i es va col·locar unes taules informatives i recollida de signatures pel centre de la ciutat aprofitant la festa major.

Ens vam fer sentir a la manifestació del Primer de Maig de Lleida, separats dels sindicats perquè així ho havien sol·licitat els treballadors, i perquè cap d’ells no se’n beneficiés.

Finalment, pocs dies abans de la celebració de la XVI Trobada al Pirineu, unes jornades que es celebren a Rialp, en les quals el sector empresarial exposa els seus reptes, i que s’esperava la visita de persones com Pasqual Maragall i el vicepresident del Govern Pedro Solbes, l’empresa realitza alguns canvis en la seva manera de fer i atansant posicions.

Això no s’entén si no es sap que hi havia convocades activitats davant l’hotel on es realitzaria aquesta trobada, i que aquest hotel es propietat d’un dels responsables de Ros Roca, (si més no curiós)

Les accions van concloure a finals de juny quan es va signar un acord que preveia l’increment salarial pels anys 2005,2006 i 2007, amb la possibilitat que l’empresa pogués aplicar una flexibilitat limitada en el temps i en la durada.

-Quina ha estat la resposta de l’empresa, dels altres sindicats i de l’Administració?

-L’actitud de l’empresa ha estat ferotge, la qual cosa ha tingut o tindrà repercussions a curt i mig termini.

La consigna per part dels treballadors d’anar a una va deixar les forces sindicals en un segon pla en diverses ocasions, encara que en altres, CCOO i UGT van ser recriminades per la seva presència en la taula de negociació del Conveni i no saber explicar si era o no d’aplicació l’article al qual s’acollia l’empresa i la seva manca d’interès per saber-ho.

Assumint la secretaria del Comitè per part nostra creiem que s’ha demostrat com una eina molt útil a l’hora d’agilitar tràmits i repartir informació.

-En totes les mobilitzacions realitzades ha participat bona part de les treballadores i treballadors de l’empresa, esteu contents amb els resultats?

-Si. Les mobilitzacions, històriques a la ciutat de Tàrrega, han tingut el recolzament de pràcticament el 100% de la plantilla de taller.

-Quines perspectives veieu?

-Esperem que l’acord no s’hagi d’aplicar mai, perquè suposarà que l’empresa passa per un mal moment. Amb tot estem tenint un final d’any molt bo i s’espera que continuï per l’any que ve.

-Fa dues setmanes, la direcció de l’empresa va reunir a tots els treballadors i treballadores per presentar el senyor Koldo Saratxaga, antic directiu de l’empresa biscaïna Irizar. Va fer una explicació del seu model de relació laboral a Irizar. Què en penseu?

-El temps dirà si s’ha pogut dur a terme aquest canvi i si aquest ha tingut a veure amb un any atípic i (pro)mogut precisament per la forma de fer de la direcció.

A nivell sindical, com ja hem dit abans, segurament canviaran algunes coses de l’actual Comitè. És necessari canviar algunes cares i afavorir la presència de gent nova amb ganes de fer feina, consolidant un projecte diferent de fer, un sindicalisme participatiu.

Els van fer fora per no voler treballar 50 hores

Campanya solidària amb els acomiadats per CTP'S Mallorca SA

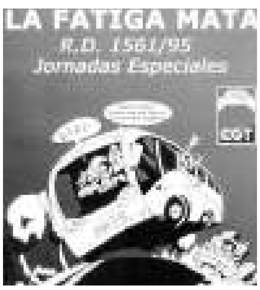

CGT Balears
(www.cgtbalears.org)

El passat divendres 7 d’octubre, van ser acomiadats tres membres de la CGT-Balears per part de la direcció de l’empresa CTP’S Mallorca SA, empresa que gestiona dos plantes de reciclatge de residus d’enderrocs, pneumàtics, etc. de Llucmajor i Manacor, en règim de subcontracta de la UTE (Unió Temporal d’Empreses) MAC Insular, contractada a la seva vegada pel Consell Insular de Mallorca.

El motiu d’aquest acomiadament és, oficialment, “la baixa voluntària de rendiment en la feina”, eufemisme darrere del qual hi ha la negativa dels set treballadors (que són immigrats senegalesos amb permís de residència i contracte "legal") de la planta de treballar, per sistema, 50 hores a la setmana (amb compensacions salarials irregulars), quan el seu contracte marca les 40 hores legals, coincidint amb el canvi d’estructura empresarial (on abans hi havia una contracta, ara hi ha una contracta i una subcontracta, a més d’un canvi de nom de l’empresa). Això a més de l’intent de modificar les condicions, ja de per si precàries, a la baixa, pretenent que firmessin contractes nous, en lloc de subrogar-los. El 27 de setembre, davant el secretari general i el secretari d’Immigració de CGT-Balears, varen ser amenaçats d’acomiadament si no acceptaven aquestes condicions.

La CGT de les Balears ha presentat la corresponent demanda, el 21 d’octubre va convocar una concentració davant la seu del Consell Insular de Mallorca i el 27 d’octubre van realitzar una assemblea amb la comunitat senegalesa i els moviments socials. També s’ha obert un compte corrent solidari a la Caixa de les Balears “Sa Nostra”: 2051 - 0016 - 68 – 1070004050 per tal de recollir diners per a solidaritat.

Llibret sobre la fatiga en ruta i la seva prevenció

Col·lectiu Catalunya

La Federació de Transports i Comunicacions de la Confederació General del Treball ha editat un llibret que conté un informe titulat “La fatiga mata” sobre les jornades especials de treball en el transport per carretera, dirigit especialment als conductors i conductores de transport de viatgers i mercaderies.

El llibret serveix per conèixer els drets laborals i estar informat de qüestions com temps de treball efectiu, temps de presència, hores extraordinàries, límit del temps de conducció, temps de descans, transport urbà, instruments de control, tacògraf...

Es poden demanar exemplars al Sindicat de Transports i Comunicacions de Barcelona, al telèfon 676 705 062 o a l’adreça de correu electrònic transports_cgt_bcn@telefonica.net

L'ALTRA REALITAT

... I dius que van ser... dos milions

Timanfaya

De nou, els sectors més reaccionaris de la societat ens han passat davant i han ocupat el carrer per posicionar-se en contra de la LOE (Llei Orgànica de l'Educació); evidentment, l'objecte de la seva queixa és totalment diferent al nostre, però novament tornen a ocupar els espais que ens pertanyen.

Les principals organitzacions convocants: la Confederació Catòlica Nacional de Pares de Família i Pares d'Alumnes (CONCAPA) i la Confederació Espanyola de Centres d'Ensenyament (CECE), protegides per 839 organitzacions més contractant aproximadament 700 autobusos per als desplaçaments, a més del suport del Partit Popular i de la Conferència Episcopal si bé deixant clar aquesta última que "l'Església no convoca la marxa, sinó que només li dóna suport".

Evidentment, no van desaprofitar l'ocasió significatius caps de fila del PP per a presentar-se en un esdeveniment d'aquesta magnitud. Així, s'hi va exhibir l'exministra d'Educació de l'últim Govern del PP, Pilar del Castillo, qui va parlar contra el "pagament de la hipoteca" amb Esquerra Republicana de Catalunya que personifica la LOE (quina campanya li està fent el PP a aquest partit), la presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, i la segona tinent d'alcalde de l'Ajuntament de la capital de l'Estat, Ana Botella. Sense intenció d'ofendre ningú, quina colla de bèsties juntes, no hi va faltar ningú. Serà bo recordar que la queixa anava sobre el fet que la LOE atempta contra la llibertat d'elecció de centres, la justícia, el dret de les famílies a l'educació en valors propis... quan en el fons, sense aprofundir-hi massa, es mobilitzaven per raons econòmiques: més i més diners públics per finançar la seva educació privada.

Aquestes senyores i senyors actuen amb tot el cinisme que els caracteritza des que van perdre el poder del Govern, manipulen a través dels seus ingents mitjans de comunicació i són uns demagogs que no dubten a incitar els més baixos instints de l'ésser humà, perquè lamentablement la Llei Orgànica d'Educació no és una llei progressista que aposta obertament per l'educació pública per a tots i totes sinó que confirma la privatització de l'educació.

Aquesta LOE no és la llei que necessitem per conviure en llibertat, pluralitat i diversitat amb tots els nens i joves amb independència de les seves classes socials.

LOE: l'Educació Pública, un altre cop en perill

Federació de Sindicats d'Ensenyament de la CGT

El projecte de Llei Orgànica d'Educació (LOE) no ha respost a les expectatives que s'havien generat després de la derogació de la LOCE. La LOE no qüestiona radicalment aquella anterior llei conservadora i no es concep com la futura Llei d'Educació capaç de donar resposta a les demandes i problemes que planteja actualment l'educació pública, ni les demandes de qualitat que com a societat exigim, ni les millores que històricament han plantejat el professorat, l'alumnat i les famílies perquè l'educació compleixi adequadament la seva funció de servei públic social. És més, la LOE representa un pas enrere en alguns aspectes pel que fa a la mateixa LOCE, ja que per a CGT la LOE continua el desmantellament del sistema educatiu públic.

1. La LOE representa un atac a l'Escola Pública: En aquesta Llei s'aposta per la doble xarxa de centres.

La CGT proposa una valoració global en positiu de l'escola pública enfront de la concertada.

2. La LOE garanteix els concerts de l'educació infantil, FP i Batxillerat. Amb aquesta Llei, els diners públics per a despeses educatives continuaran sent traspassats a la patronal i empresariat del sector privat.

CGT rebutja els concerts i la privatització dels serveis educatius públics.

3. La LOE no garanteix un finançament suficient de l'educació pública. Les infraestructures dels centres públics són deficitàries, els pressupostos de manteniment i funcionament són reduïts i sempre arriben tard, el mobiliari cal renovar-lo, cal construir nous centres, les aules estan massificades, les beques s'han reduït, la plantilla de professorat i PAS sofreix retallades. Els centres continuen funcionant gràcies al voluntarisme del professorat i PAS.

CGT exigeix el 7% del PIB per a despeses en l'educació pública.

4. La LOE manté la Religió en les aules. Aquesta Llei representa la perpetuació dels pactes anticonstitucionales Església-Estat i no atén al principi d'aconfessionalitat de les institucions públiques. Amb aquests pactes, la religió adquireix la mateixa entitat que la resta d'assignatures i competeix per la formació en valors.

CGT defensa l'escola pública laica, la desconfessionalització dels centres educatius mitjançant l'eliminació de símbols i actes religiosos, l'educació en valors universals i la derogació dels Acords amb el Vaticà.

5. La LOE no planteja millores concretes en defensa de la qualitat del sistema educatiu ni millores de les condicions socials i laborals del professorat. La Llei no garanteix la reducció dels índexs de fracàs i abandonament escolar que sofrim ni milloren les condicions de treball del professorat. Per contra, recorre a la competitivitat entre els centres educatius, a l'avaluació de diagnòstic externa dels resultats mitjançant proves de rendiment que afectaran a la salut de l'alumnat i professorat o recorre a la reconversió laboral del professorat dels ensenyaments artístics i tecnologia. La LOE no elimina la Selectivitat, permet la segregació per motius de sexe, no parla d'increment de plantilles ni de reducció de la ràtio d'alumnes per aula.

6. La LOE jerarquitza més els centres en apostar pel neoliberalisme empresarial de la gestió educativa, la selecció meritocràtica de les direccions dels centres i retallar competències dels claustres, consells escolars i ampes.

La CGT aposta per la implicació del conjunt de la comunitat educativa en sistemes de gestió alternatius (equips de gestió triats per un consell escolar paritari,..). Mesures concretes que CGT proposa per a millorar la qualitat i les condicions de treball:

- Formació inicial de llicenciatura per a tot el professorat;
- Implantació de l'Especialitat de Docència en les carreres;
- Cos únic de tot el professorat;
- No al cos de directors, cos de catedràtics , ni d'inspectors;
- Reconversió funcional de la inspecció amb mecanismes supervisors de caràcter participatiu i democràtic. Que potenciï l'assessorament pedagògic i que ajudi a detectar encerts i errors.
- Model de gestió horitzontal i participativa dels centres educatius enfront del model empresarial de jerarquització.
- Mobilitat del professorat entre les diferents etapes del sistema educatiu que permeti la Promoció Professional.
- Concurs de Trasllats previ coneixement de l'oferta de vacants.
- Reducció dràstica de la ràtio.
- Increment del professorat de suport.
- Atenció personalitzada de la diversitat de l'alumnat.
- Limitació del nombre d'alumnes i grups atesos pel mateix professorat.
- Pla de Formació Permanent del Professorat adequat a la realitat i en horari lectiu.
- Accés diferenciat per al professorat interí: accés per concurs de mèrits.
- Reconeixement de l'antiguitat per al professorat interí.
- Jubilació anticipada de forma indefinida i no només fins al 2010, i per a tot el professorat, suprimir les limitacions que ara contempla.
- Reducció de jornada lectiva per a majors de 55 anys, sense reducció econòmica.
- Reducció progressiva de les diferències salarials i de jornada de treball entre nivells educatius.
- Equiparació salarial i horària entre les diferents Comunitats Autònomes.
- Revisió salarial superior a l'IPC fins a recuperació de la perduda del poder adquisitiu.
- Negociació democràtica de l'Estatut de la Funció Pública Docent.

Resumint:

- La LOE no qüestiona la llei del PP (LOCE).
- La LOE consagra la doble xarxa de centres (concertats i públics).
- La concertació de l'educació infantil representa la "pedrera" de la doble xarxa de centres.
- L'aplicació de la LOE significarà el desmantellament del servei educatiu públic.
- El finançament previst és absolutament insuficient.
- La LOE planteja uns objectius per a la socialització en la cultura consumista dominant, i buida de continguts una necessària educació conscienciadora.
- Les avaluacions de diagnòstic són un parany cap a la competitivitat entre els centres.
- S'opta per un model d'avaluació selectiu de l'alumnat.
- L'atenció real a la diversitat no arriba.
- La reconversió laboral del professorat i la seva precarietat és una realitat cada dia més evident.
- La FP cada vegada és més privada.
- Se segueix abandonant l'educació permanent.
- Massa coses segueixen igual: ràtio, religió, calendari escolar, interins, sancions per suprimir els concerts, jubilació, falta de recursos, formació, millores laborals, divisions entre el professorat...
- Ens allunyem del cos únic.

Per tot això, fem campanya contra la LOE.

Sobre la mobilització del professorat interí

Federació de Sindicats d'Ensenyament de la CGT

Els sindicats majoritaris i el PSOE han signat diversos acords i han pres algunes iniciatives que, en contra del que diuen els seus autors, suposen un nou afront per al professorat interí dels centres públics i es convertiran en càrregues de profunditat contra l'escola pública i a favor de la concertada.

D'una banda, signen un acord per reduir el percentatge d'interins al 8% en un termini de quatre anys, però mantenen una fase d'oposició eliminatòria, que enfrontarà, com en l'època de les transitòries, a opositors lliures amb interins. Podem recordar d'aquella experiència que hi va haver tribunals en els quals els interins van tenir sort i altres en els quals, sistemàticament, es quedaven a desenes de la nota mínima per poder sumar els mèrits. A més, aquell mètode va tenir un efecte col·lateral: la campanya de descrèdit dels interins i del conjunt del sistema educatiu públic amb les protestes dels "opositors lliures aprovats sense plaça". En el millor dels casos, des del punt de vista dels interins (que totes les places les assolissin els que ja estan fent classes), el sistema seria injust per als opositors lliures, i terriblement nociu per a l'escola pública, que hauria de passar 4-5 anys amb les plantilles inestables i amb un alt percentatge de professors més preocupats pel seu futur que pel treball diari en l'aula.

Es calcula que a l'Estat espanyol hi ha entre 80.000 i 100.000 treballant en l'escola sense estabilitat. N'hi ha de totes les edats; alguns d'ells porten més de cinc anys d'interins, però també hi ha "borses molt grans" d'empleats temporals amb menys d'un any de treball que cada any es veuen obligats a buscar una plaça vacant. Seguim pensant que l'únic sistema just per a totes i tots és l'accés diferenciat.

Paral·lelament, els sindicats de l'ensenyament privat, entre els quals també es troben CCOO i UGT, han signat un altre acord per millorar les condicions de treball dels professors de l'ensenyament concertat que, segons diuen, els equipararà amb els interins. En aquest camí d'equiparació s'inclou una paga per antiguitat per als docents de la concertada, però, des de quan cobren els professors interins una paga per antiguitat? L'equiparació es restringirà només al salari o també a la forma d'accés i a l'adjudicació de destinacions? Hi ha previstes proves que garanteixin els criteris d'igualtat, mèrit i capacitat per a unes places sufragades amb fons públics? Entraran les places dels centres concertats en els processos d'adjudicació de destinacions del professorat interí?

Igualment, el Ministeri acaba d'anunciar la seva intenció de contractar directament i de forma estable el professorat de Religió que imparteix classe en centres públics. Quin tipus d'oposició ha superat aquest col·lectiu de professors? No treballen en centres públics i pagats amb fons públics? Per què ells poden ser contractats de forma estable sense passar cap prova i els professors interins no tenen més remei que sotmetre's al criteri subjectiu dels tribunals d'oposició?

Animem els professors funcionaris que donin suport a les reivindicacions dels interins, per solidaritat amb ells i per pròpia supervivència dels centres públics i dels llocs de treball. Perquè els acords esmentats posen en avantatge l'ensenyament concertat que durant quatre anys tindrà les seves plantilles estables i tranquil·les, centrades en el seu treball, mentre que els centres públics tindran aquests quatre anys la situació contrària: canvis continuats en els claustres i una part important d'aquests amb "el cor partit i el cap dividit" entre atendre la docència i preparar-se unes oposicions de les quals en depèn el seu futur. El millor camí perquè dintre d'uns cinc anys, l'ensenyament públic es quedi postergat a complir una funció semiassistencial en guetos i zones rurals i deprimides, amb escasses perspectives de futur, mentre que l'ensenyament concertat podrà continuar seleccionant els seus alumnes entre els que tenen expectatives de continuar els seus estudis. I, una vegada així les coses, no serà difícil demostrar que els centres concertats obtenen millors resultats que els públics i, en nom de l'eficàcia en la despesa, alliberar majors fons per a aquells que assoleixen millors resultats, és a dir els centres concertats.

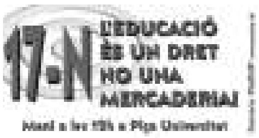
Per tots aquests motius, vam considerar que és fonamental una mobilització massiva d'interins i funcionaris, per això des de la CGT vam convocar, conjuntament amb Ustec-Stes i altres sindicats, una jornada de mobilització el 16 de novembre, seguida per un 72% del col·lectiu en el conjunt de l'Estat espanyol, i una manifestació que es va celebrar a Madrid a la qual van assistir unes 10.000 persones, per exigir un model d'accés diferenciat per a professors que han mostrat (en alguns casos durant 20 anys) la seva capacitat per desenvolupar la seva funció en condicions molt difícils (amb continus canvis de centre, fent-se càrrec dels grups més difícils i amb els pitjors horaris).

Amb les mobilitzacions, vagues, manifestacions, concentracions del professorat interí, que s'han realitzat i que seguiran, volem fer veure al govern, als grups parlamentaris i als sindicats signants del vergonyós Acord, que rebutgem una solució que sigui un pegat; una solució que no suposi avanços fonamentals en la nostra reivindicació: volem que l'"accés diferenciat" es reflecteixi en la nova Llei; volem que no es produeixin enfrontaments entre col·lectius de professorat interí i professorat aturat, com pot propiciar l'esmena que proposa el PSOE, amb el suport d'UGT, CCOO, CSIF i ANPE.

Deu mil estudiants es van manifestar a Barcelona contra la LOE i l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior

Redacció

Uns 10.000 estudiants es van manifestar pel centre de Barcelona el 17 de novembre per protestar contra el projecte de la Llei Orgànica d'Educació (LOE), els plans europeus d'ensenyament universitari i el procés de convergència europea de titulacions universitàries (el procés de Bolònia), ja que promou la privatització de l'escola pública.

Els convocants de la manifestació denuncien que el futur Espai Europeu d'Ensenyament Superior suprimeix els estudis que no són rendibles des de la perspectiva del mercat i orienta les carreres universitàries segons els interessos de les empreses, no pas dels estudiants.

Quant a la LOE, es queixen que la llei perpetuarà el sistema de concerts econòmics amb centres privats, cosa que degrada, diuen, la situació actual de l'ensenyament públic.

La manifestació estava convocada per la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP), que pretén ser un marc unitari de treball d'assemblees de facultats i diverses organitzacions estudiantils.

Sota el lema "L'educació és un dret, no una mercaderia',* els joves es van desplaçar en manifestació, des de la plaça de la Universitat de Barcelona fins a delegació del Govern, al Pla de Palau. Al final de la manifestació els Mossos d'Esquadra van carregar amb duresa contra els manifestants i els incidents que es van produir van acabar amb 44 detencions. Els detinguts van sortir en llibertat amb càrrecs després de passar unes hores a comissaria.

Més informació a http://www.pmdup.tk/

PLAÇA PÚBLICA

La reacció no fa bona la LOE

Joan Layret

Sovint, la lògica ens juga males passades. La més fàcil d'entendre és la disjunció exclusiva: o estàs amb mi o ets el meu enemic. Potser una de les primeres veus que es va deixar sentir en aquesta direcció va ser precisament la del fundador d'una associació confessional que ja porta dos mil anys d'antiguitat, però que continua donant guerra, i no precisament en benefici del més necessitats. Justament l'objectiu de la darrera moguda de bisbes i neofranquistes ha estat l'Educació. És una errada veure l'actual projecte de reforma educativa, la LOE, com l'altra cara de la moneda, en aquest cas progressista, de l'avortada LOCE. El projecte de la LOE de fet segueix la línia de subvencionar les empreses privades d'ensenyament en detriment de l'escola pública. Amb la LOE s'incrementen els nivells de concertació, és a dir més diners per als empresaris, menys escoles d'educació infantil públiques, menys centres amb cicles formatius o batxillerats per a tots i totes. S'imposa la segregació segons el nivell socioeconòmic, és a dir l'antítesi de la igualtat d'oportunitats. De què es queixen les grans patronals del sector quan posen el crit al cel i pronostiquen la seva ruïna? La resposta és que el cinisme, la manipulació més grollera i la demagògia són les seves armes preferides, ara ja sense embuts, per erosionar un govern que no és el seu, i per treure alguns milions d'euros més, de mà del gran sagristà Duran i Lleida, que tan bé defensa els interessos dels seus, ja sigui amb l'Estatut o ja sigui amb la LOE.

El resultats d'aquesta LOE seran de nou un finançament insuficient per a l'ensenyament públic, allunyant-se de l'objectiu de qualitat generalitzat i apropant-se a la competència entre els mateixos centres públics, amb categories de centres, alguns de caire ben bé assistencial. Una jerarquització creixent per part de les direccions dels centres, ja no companys sinó gerents amb una carrera professional cada cop més estranya a la docència. I la religió seguirà impartint-se de forma confessional, com una assignatura més encara que la falsa discussió sobre el valor de les seves notes amagui el fet crucial que s'estan impartint uns valors que no haurien de trepitjar les aules dels centres públics. La qüestió de la qualitat educativa no es planteja, amb cap mesura que serveixi per lluitar contra el fracàs escolar, i la millora de les condicions del professorat, entre elles la forta precarietat d'interind i substituts.

El TSJC condemna Correus per vulnerar Drets Fonamentals

El 9 de setembre de 2005, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), revocant una Sentència anterior del Jutjat Social de Tarragona, va condemnar la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos SA per vulnerar Drets Fonamentals de la Confederació General del Treball (CGT).

L'origen dels fets es remunta a l'any 2002, quan la Inspecció de Treball de Tarragona va sancionar Correos amb 15 actes d'infracció, conseqüència d'importants deficiències de matèria de salut laboral en la companyia. Entre aquestes sancions hi figuraven algunes per falta d'informació, consulta i participació dels representants sindicals en matèria de Salut Laboral. Aquests fets van originar la denúncia de l'organització anarcosindicalista CGT per considerar que aquesta actitud vulnerava el seu dret fonamental a la Llibertat Sindical.

Malgrat que en primera instància, el Jutjat Social va absoldre l'empresa postal de les demandes de CGT, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya considera clarament provat que aquella havia d'haver informat els representants del sindicat d'aquestes actes d'infracció independentment que estiguessin recorregudes en via contenciós-administrativa, i ha revocat aquesta Sentència per considerar que vulnera el "dret a la llibertat sindical en el seu vessant del dret a la informació; condemnant l'empresa Sociedad Estatal Correos y Telégrafos [...] que aboni al Sindicat CGT en concepte d'indemnització la quantitat global de sis mil euros (6.000 euros)".

La Carteria de Rubí, en lluita

Des del passat mes d'octubre, els treballadors de Correus de Rubí, a iniciativa de la CGT, estan portant a terme un procés de lluita per protestar per les deficiències que presenta el centre de treball, així com per la falta de plantilla i l'acumulació d'objectes per repartir que provoca. S'han realitzat diverses assemblees de treballadors i des del 7 de novembre aturades diàries d'una hora per exigir a l'empresa que solucioni els problemes tècnics i contracti nou personal per cobrir les necessitats del servei.

A més, la Confederació General del Treball ha presentat una denúncia per negligència (art. 70 b del Conveni) davant la Subdirecció de Gestió de Personal.

La patronal, com a bona jugadora de pòquer que és, demana una reforma més dura encara perquè quedi centrada la proposta d'ara

Res de nou en la nova Reforma Laboral

Els sindicats majoritaris esperen la seva entrada en escena a veure què cau i després de quatre amenaces acabar signant

Comitè Confederal de la CGT

El Govern del PSOE va presentar, el passat mes d'octubre, les seves propostes sobre la nova Reforma Laboral a Empresaris i a sindicats majoritaris.

La proposta del govern conté tres punts fonamentals que són:

1. Generalització del contracte indefinit barat en el seu acomiadament, universalitzant el seu ús per a tot aquell que entri en el mercat laboral.

2. Potenciació del model de contractes i subcontractes a través del contracte per obra i servei (vinculant-la al producte) sense garantir la subrogació empresarial. Reforma de l'article 52 de l'Estatut dels Treballadors garantint-se una causa d'acomiadament individual per raons objectives a la finalització de la contracta.

3. Potenciació de les empreses de treball temporal (ETT).

Aquestes mesures concretes i per si soles afecten la vida quotidiana de milions de persones assalariades i aquesta és la realitat. Segons la proposta presentada pel govern espanyol, es consagra la segmentació i fragmentació del mercat de treball, institucionalitzant dos tipus de contractes: els antics indefinits, denominats "ordinaris" que ja solament afecten menys del 50% de la població assalariada ocupada i que el seu cost indemnitzatori és de 45 dies, i els nous contractes, denominats de foment d'ocupació, els de 33 dies en cas d'acomiadament i subvencionant-los als empresaris més d'un terç del cost anual d'aquest contracte.

Ara, qualsevol persona que entri al mercat laboral (amb el simple requisit de ser demandant d'ocupació amb un mes d'antiguitat), tindrà la garantia d'aquest "contracte de foment d'ocupació" barat en el seu cost i encara més barat en el seu acomiadament.

A més, per frenar el frau generalitzat en la contractació, reinventen el contracte temporal a fix, això és, si portes treballant 24 mesos en un període de 36 i s'han subscrit dos o més contractes, havent de ser el treballador o la treballadora qui demani en els jutjats aquesta fixesa, el que perverteix novament el terme "estabilitat en l'ocupació".

L'altra gran posada en escena de posar "límits a la temporalitat" es basa a definir què és una contracta i què una subcontracta, però no per impedir el seu ús i abús per part de les empreses principals (grans companyies, multinacionals, Administracions Públiques), sinó perquè aquestes conservin les formes i ara en comptes de contractes per obra o servei puguin o hagin de contractar amb el contracte discriminatori de foment "d'ocupació", el dels 33 dies per any i subvencionat.

Però a més, la cessió il·lícita de mà d'obra, la prohibida per l'article 43 de l'Estatut dels Treballadors, pretenen delimitar-la (a força de definir-la) a tres o quatre supòsits, quan la jurisprudència actual és més àmplia.

No es regula, ni es legisla en el sentit de solucionar el problema, ja que si tinguessin aquesta voluntat hauria d'estar prohibida aquesta contractació massiva que es realitza per mitjà de les contractes i subcontractes, així com tampoc s'obliga a la subrogació dels contractes de treball en cas de cessament del contracte mercantil entre l'empresa principal i la contracta.

Reformar el contracte d'obra o servei –generalitzat en aquestes empreses-, el que es podria entendre com un límit real al frau en la contractació, no deixa de ser la porta d'entrada en les contractes i subcontractes del nou "contracte de foment d'ocupació" el qual és la consagració de la precarietat de forma generalitzada. Es garanteix, a més, una causa d'acomiadament individual per causes objectives econòmiques, organitzatives i productives a la finalització de la contratca i amenacen amb una modificació en la Llei de Procediment laboral (article 122), per la qual els Tribunals Laborals haurien de limitar-se en aquests acomiadaments a assentir i no revisar si existeix causa objectiva justificada.

Aquesta és una vella reivindicació del empresariat (el no lligar jurídicament la causa a l'extinció, única garantia de seguretat jurídica per al treballador o treballadora) que porta temps dient que "si faig fora algú, ho faig pel bé de l'economia, del desenvolupament, de la societat…" i els jutges laborals, és a dir la "justícia social", mutis i a acceptar l'acomiadament com a objectiu (amb la Reforma pactada en el 94, l'Administració, en cas que l'ERO vingui amb acord, els autoritza tots i no en revisa ni un).

Més subvencions per als empresaris

Contractar, realitzar molts contractes, deixa de ser un problema per al contractista ja que ara tindrà la garantia que els contractes li sortiran subvencionats en gran part, així com la certesa que el seu cost es veurà rebaixat, a través de les rebaixes en les cotitzacions al FOGASA (de 0,4% a 0,3%) i a l'atur en aquells contractes que tenen a veure amb una mà d'obra flexible: els fixos discontinus i els contractes a temps parcial. I a totes aquelles empreses de fins a 50 treballadors, se'ls abonarà el 40% de les indemnitzacions legals.

Dones

La resta de propostes vénen a reforçar l'actual configuració del mercat de treball: reforçament de les ETT (a les quals se'ls rebaixa les cotitzacions socials), una major ampliació de la cobertura d'aturats per subsidi i una picada d'ullet (que es queda en gest) a les dones a les quals se'ls ven "la igualtat entre homes i dones en el mercat de treball", quan el que realment succeeix és que segueixen sent tractades salarialment, socialment i culturalment de forma absolutament desigual. Això sí, són mesures que augmentaran la seva taxa d'ocupació en l'ocupació assalariada i augmentaran la seva altíssima taxa de dedicació majoritària en el seu temps no laboral a la reproducció (cures, llar, educació, etc.).

Immigrats i retòrica

Res no es diu en aquesta Reforma Laboral d'una gran part de la població activa assalariada, tant ocupada com desocupada, que és la més representativa de la precarietat i inseguretat, les persones immigrants extracomunitàries. La seva participació en el mercat de treball de l'ocupació assalariat, ve regulada per una llei discriminatòria –Llei d'Estrangeria-, i el seu Reglament de "normalització", consensuat i pactat per qui són els potencials signants d'aquesta

Foto: Josep Puigdollers

Reforma. Retòrica, bones intencions aparents i consens li sobren al document del Govern. Però aquesta retòrica, consens i pacte social els trobem de forma permanent i persistent en totes les Reformes Laborals que des de 1980 (Estatut dels Treballadors), fins a la Reforma del 2001 del PP, s'han produït en el model de Relacions Laborals en l'Estat espanyol.

Les seves mesures concretes tenen el sabor ranci i amarg de totes les que s'han adoptat al llarg d'aquests 30 anys de relacions laborals "democràtiques" i que han causat el major frau en les relacions laborals de milions i milions de persones assalariades, les quals assistim "impotents" al blindatge del capital, de la seva llibertat de moviments sense límits, sense fronteres i deixant darrere seu milers de morts per accidents de treball, centenars de milers d'esclaus moderns els quals ens veiem obligats a treballar en empreses denominades contractes i subcontractes, amb contractacions fraudulentes, temporals i amb salaris i horaris que atempten directament contra la nostra dignitat.

La patronal ho vol tot

No contenta amb el que ha oferit el Govern, la patronal espanyola representada per la CEOE i la CEPYME, presenta una proposta més enllà que si bé ara només setrveix per centrar la que fa el Govern, també ens informa de quin és el seu horitzó. Aquesta proposta conté elements bàsics com: contractes a la carta; rebaixa substancial de cotitzacions socials; eliminació del contracte estable indefinit; acomiadaments més fàcils i encara més barats i que els jutges laborals callin la boca.

La proposta de la Patronal és una proposta gran que ataca directament el nucli central de les relacions laborals:

1. Instaura el contracte discriminatori i flexible de foment "d'ocupació indefinida",com a contracte estable ordinari. Els contractes de 45 dies quedarien com a marginals per a qui els tingui.

2. Els contractes eventuals (6 mesos), podran subscriure's directament o a través d'ETT i per circumstàncies del mercat. Res d'introduir limitacions ni frens al frau massiu dels encadenaments de contractes.

3. La conya de les contractes i subcontractes l'eleven a la categoria de model de contractació i es neguen a qualsevol responsabilitat laboral de les empreses amb els treballadors (a centenars de milers) que són prestats diàriament a les grans empreses. Res de definir i delimitar la cessió il·lícita.

4. Més diners per dues vies: incentius i reduccions patronals en les cotitzacions socials.

Crida a la mobilització contra la Reforma Laboral

Des de la CGT, cridem a la mobilització social enfront de la gran mentida de Govern, empresaris i sindicats majoritaris.

El temps de les respostes socials a les mesures concretes de govern, empresaris i, possiblement, també de les opcions sindicals majoritàries, es redueix. En un temps molt curt, de dos a quatre mesos, la Reforma Laboral serà una realitat, si no ho evitem. El Ministeri de Treball és bastant clar referent a això: a la fi de novembre, o existeix "pacte social" o el Govern amb els seus socis parlamentaris (IU-IC, ERC, BNG i Xunta Aragonesista) aprovarà la Reforma per Decret-Llei.

Qualsevol dels dos escenaris, el "del consens social" amb foto inclosa, o el del decret llei amb la majoria parlamentària, porten a l'aplicació de les mesures concretes sobre contractació i acomiadament, amb les conseqüents conseqüències socials i laborals sobre la vida de milions de persones.

Objectius de la Reforma

En primer lloc, es legalitzarà el que és un fet quotidià: la flexibilitat en la contractació:

- Ara, per als milions de persones que treballen en contractes i Subcontractes, es crea un contracte a la carta, amb indemnitzacions certes, segons l'any que l'empresari decideix lliurement acomiadar: Si el contracte es resol el primer any, 8 dies d'indemnització. Si el contracte es resol el segon any, 20 dies d'indemnització. El tercer any, 36 dies d'indemnització. El quart any, 56 dies d'indemnització. A partir del cinquè any, se li aplicarà la relació laboral existent per a l'acomiadament disciplinari i objectiu (art.56 ET), és a dir, 33 dies per any amb un màxim de 24 mensualitats.

- Els contractes escombraria, formatius, interinatge i de relleu, es mantenen tal qual: escombraria salarial, escombraria de drets, escombraria de futur.
- El contracte model que donarà "seguretat" al treballador o la treballadora passa a ser el contracte "estable de foment d'ocupació", el de 33 dies d'indemnització per any i amb el límit de 24 mensualitats.
- Els contractes eventuals segueixen tal om ara si a l'empresari no hi posa atenció i li passen tres anys de relació laboral i encadena un parell de contractes temporals, ens tocarà anar als Tribunals a dir que la llei diu que t'han de fer fix…

En segon lloc, l'altra gran mesura és l'acomiadament "net i eficaç":

- Si l'empresari decideix acomiadaments objectius per raons econòmiques, organitzatives, productives, tècniques, encara que el treballador o la treballadora demandi perquè s'incompleixin les raons argumentades, els jutges socials no podran intervenir, ja que la Llei els prohibirà revisar l'acomiadament, és a dir, si la causa al·legada està o no justificada, si el que amaga –com gairebé sempre- és el fet de voler guanyar més per part empresarial, si la mesura és proporcional, etc. La legalitat només té una raó, l'empresarial.

No només és una pràctica quotidiana el que es transgredeix de forma sistemàtica el principi de tots "som iguals davant la llei", sinó que ara pretenen legalitzar de forma descarada i oberta la desigualtat davant la llei. Això no és justícia, és un autèntic atac contra els drets més elementals de milions i milions de persones assalariades. Cal tenir "poca vergonya" per adoptar aquestes mesures i aplicarles ja sigui per "consens social" o per decret i, a més, explicar-nos el conte que és per la nostra seguretat en l'ocupació i el nostre benestar social.

Des de la CGT, volem donar resposta a aquesta barbaritat, injustícia i atac directe a les persones assalariades. Una resposta que ha de ser donada des de la majoria social -i especialment des dels més perjudicats i perjudicades: dones, joves, immigrats, precaris i precàries. Aquest "conte" ja el coneixem i sabem que les nostres vides laborals, socials i culturals, seran novament trepitjades i empitjorades.

Com a organització sindical coherent, alternativa i compromesa amb la creació d'una societat solidària, tenim una gran responsabilitat davant aquesta nova agressió, més gran en les seves seqüeles que totes les anteriors i hem de ser capaços de generar una àmplia mobilització social, dur el nostre discurs a les fàbriques i centres de treball, estenent-lo als col·lectius socials afins i realitzar plans concrets de treball en tots els territoris i sectors.

Assessorat!

Col·laboració entre l'Ateneu de Barberà i la CGT

CGT Sabadell

El centre social autogestionat Ateneu de Barberà, seguint la seva vocació de generar un nou espai de confluència per a la classe treballadora de la ciutat, ha obert un nou espai de trobada que té tres eixos bàsics de treball: l'assessorament laboral, la formació i la confluència veïnal.

L'Ateneu compta amb la col·laboració de la Confederació General del Treball (CGT), amb la qual, cada primer i tercer divendres de mes de 19 a 21h, es reunirà a l'Ateneu per tirar endavant una assessoria laboral per al veïnat de Barberà del Vallès i Badia del Vallès. EN aquest espai de trobada es treballaran tots els aspectes relatius a al formació en temàtiques d'interès per a la classe treballadora, començant la tasca amb l'anàlisi de la propera Reforma Laboral. També és intenció d'aquest espai ser un punt de referència i confluència per a la militància sindicalitzada i la resta del veïnat de la ciutat, fent possible la interacció entre diferents sectors i dinàmiques (fàbrica, carrer, centres educatius, teixit educatiu, etc.) que faci possible la transformació, des de la base de l'autogestió i l'autonomia, de la seva realitat més propera.

En el moment de tancar aquest "Catalunya", era previst presentar l'espai en qüestió el dia 2 de desembre a les 19h.

Alguns resultats eleccions sindicals

Fico Triad (Ficosa) de Rubí

CGT és el sindicat més representatiu al Comitè d'Empresa de Fico Triad, de Rubí. Al Centre de Fico Triad de Rubí CGT va treure 8 representants al Col·legi Obrer mentre que CCOO n'aconseguia 2 i UGT, un; al Col·legi de tècnics, CCOO en va aconseguir dos i els altres dos sindicats, cap.

Hotel Joan Carles I de Barcelona

CGT, 113 vots, 5 delegats; CCOO, 92, 4; UGT, 42, 2; i Independents, 52, 2.

FCC l'Anoia

1 delegat de CGT (s'elegia només un delegat)

Residència Paravilaseca

CGT, 2; CCOO, 3; i UGT, 0.

Isabel Ferragut ha estat convidada al proper congrés de la Confederació General del Treball de Catalunya per tal que hi exposi la seva actual situació, víctima dels abusos de poder. Aquí tenim una breu ressenya del seu calvari per la justícia i la seva experiència enfrontant-se a tot l'aparell judicial. Podeu trobar tota la resta d'informació a Internet: http://www.radiacionesmortales-isabelferragut.com

'Al meu fill Arturo el van matar sense donar-li cap oportunitat'

Isabel Ferragut,
transcrit per Pako Navas

"Emulant als metges de l'Alemanya nazi, els metges Benjamí Guix Melcior i Enrique Rubio García van cremar el cervell -físicament sa- del meu fill causant-li la mort quan ell tan sols pretenia solucionar un problema psicològic: una neurosi obsessiva. Una sola sessió, una sola, i una dosi letal de radiacions gamma van acabar amb la seva jove vida: no li van deixar ni la més mínima possibilitat d'esperança de salvació.

I davant d'aquesta actuació brutal i criminal, els jutges que han jutjat aquest dramàtic succés, tenint totes les proves a la mà per poder condemnar sense pal·liatiu a qui tan salvatgement l'havien matat, van actuar com si fossin els seus advocats defensors en lloc d'actuar com a autèntics jutges, els han deixat impunes. Les seves sentències són un cúmul d'atrocitats; en elles es violen les lleis que protegeixen els nostres drets i la nostra vida; els jutges menteixen, falsegen els fets, es contradiuen, fan el paper de vidents però d'uns dolents i mentiders vidents, prevariquen i provoquen: sentències que demostren, sense pudor, el partidisme més descarat envers els metges i envers la Clínica Dexeus, on es va cometre el fet criminal, i la protecció cap als que consideren els seus: els jutges.

El jutge Assalit Vives i els que l'han seguit després es pregunten si l'actuació dels acusats mereix el retret penal. Jo pregunto: "rosteixen"

i "socarren" el cervell del meu fill condemnant-lo a patir sofriments atroços i una mort cruel quan ell havia estat un noi sa, fort, vital... i encara es pregunten si mereixen el retret penal?

No crec que pugui existir major mofa ni provocació.

Vint-i-dos accions judicials dutes a terme: querelles, recursos; un contenciós administratiu contra el Consell General del Poder Judicial (a instàncies del mateix CGPJ, encara que resulti estrany), querelles contra cinc jutges.

La darrera querella contra la senyora Maria Eugènia Alegret Burgues, actual presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en el moment de dictar sentència ponent en aquesta. Potser la coincidència més escandalosa de totes, a més d'existir l'agreujant afegit

que la Senyora Alegret té una bona relació amb un dels acusats, el doctor Benjamí Guix Melcior, es dóna la circumstància que els fills de la senyora Alegret i les filles del doctor Guix han anat junts a la mateixa escola fins a l'any 2004, un fet comprovat en el llibre d'escolaritat, 2003-2004

En aquest cas, si la senyora Alegret hagués tingut una mica d'honestedat, s'hagués negat a jutjar el meu cas. Com és més que evident, no podia ser imparcial de cap de les maneres.

Però, el que ja fa vessar el got de les il·legalitats i indefensions judicials és que, des del Tribunal Suprem Sala Segona penal, sense entrar a valorar res de tot el que se'ls exposa en el recurs presentat, molestos potser per la querella presentada contra la presidenta del TSJC amb data 26 de gener de 2005, em diuen: "La frecuencia con que se viene acudiendo a la interposición de querellas, por supuestos delitos de prevaricación, contra las decisiones judiciales no recurribles, a modo de último medio de impugnación, debe ser serenamente valorado por los litigantes para evitar el manifiesto abuso de derecho o incluso el fraude a la ley que, a veces, cabe apreciar en este tipo de conductas. (v. Art. 11.2 L.O.P.J.).

Vaig haver de presenciar l'agonia del meu fill durant quatre anys i sis mesos i la seva mort atroç per culpa d'uns metges malvats sense cap consciència -uns nazis estafadors de vides i de diners-, he de suportar burles i persecucions ja que fins i tot m'han investigat la meva vida i els meus possibles béns, he hagut de sofrir amenaces –quan la meva pobra mare vivia, quantes vegades la trobava plorant perquè l'havien amenaçat per telèfon. Han amenaçat els meus amics per haver-me ajudat en totes les meves decisions i en les meves campanyes públiques. He patit injustícia, burla i provocació per part dels jutges, he perdut tot els meus diners, el meu negoci i propietats per aconseguir Justícia per la mort del meu fill i... després de més de quinze anys de recerca incansable amb totes les proves a la mà que avalen la meva raó, ja vella, malalta i arruïnada: encara he de suportar que des del Tribunal Suprem Sala Segona penal, m'intimidin dient-me que puc incórrer en el frau a la llei?

Guanyar el judici per la mort del meu únic i benvolgut fill no podria calmar el meu dolor ni fer possible que la seva absència fora menys insuportable. Però els éssers humans tenim drets i tenim dignitat, i guanyar el judici pot suposar el reconeixement d'aquests drets i el respecte a la dignitat que ens mereixem les persones i, en aquest cas especialment, que es mereix el meu fill.

Mai no podré oblidar la imatge del meu fill que, amb les mans al cap, desesperat li demanava a Déu que l'ajudés a suportar tant de sofriment i es preguntava el per què de tot allò.

Continuen els processos judicials.

ACC, l'antiga Unidad Hermética del Vallès, surt al carrer en defensa dels llocs de treball

Col·lectiu Catalunya

A finals d'octubre, la Generalitat va decidir no aportar diners per salvar l'empresa ACC, l'antiga Unidad Hermética del Vallès, arran del pla industrial, «molt feble» segons el conseller de Treball, presentat al Departament de Treball. La Generalitat considera impossible donar al grup italià ACC els 18 milions d'euros (2.994 milions de pessetes) en ajudes públiques que demana com a part del pla per poder salvar les fàbriques de Sant Quirze (Vallès Occidental) i Cervera (Segarra), i va instar la direcció italiana d'ACC a fer un pla «amb cara i ulls», a aclarir la seva intenció i mostrar un compromís ferm d'inversió.

La campanya de mobilització per defensar els 1.100 llocs de treball en perill (mireu "Catalunya" 69) va començar el 20 d'octubre amb una convocatòria de vaga i una manifestació de més de 400 treballadors fins la Conselleria de Treball de la Generalitat a Barcelona.

Més de 1.000 persones es van manifestar el 26 d'octubre pels carrers del centre de Sabadell per reclamar la continuïtat de les dues fàbriques de compressors d'ACCE. Els treballadors van rebre diverses mostres de suport arran de la incertesa del seu futur, i des de Sabadell, fins i tot, s'ha elaborat un acord comú en què s'insta la Generalitat a trobar una solució, un manifest signat per la Federació d'Associacions de Veïns, els sindicats UGT, CCOO, USOC i CGT, i els grups polítics del PSC, ERC, ICV, CiU i l'Entesa per Sabadell (ES). Amb tot, la Generalitat ha confirmat que no es planteja entrar en l'accionariat d'ACCE, ja que el govern el que continua reclamant al grup és un pla industrial que garanteixi el futur de l'empresa. El grup italià ha quantificat en 50 milions la inversió per ser viable a Catalunya, a més de considerar necessària una reestructuració de la plantilla. Els sindicats, però, consideren que la firma fa «xantatge» al govern i que ha rebut massa fons públics dels quals no s'ha controlat l'ús.

També es va convocar una jornada de vaga el 15 de novembre, que va tenir un seguiment total per part de la plantilla, i una manifestació a Barcelona, des de plaça de Catalunya i fins al carrer de Sepúlveda, a la que van participar uns 400 treballadors, coincidint amb la reunió prevista per tractar sobre el pla de viabilitat d'ACC entre el comitè, la Generalitat i la direcció a la seu del Departament de Treball.

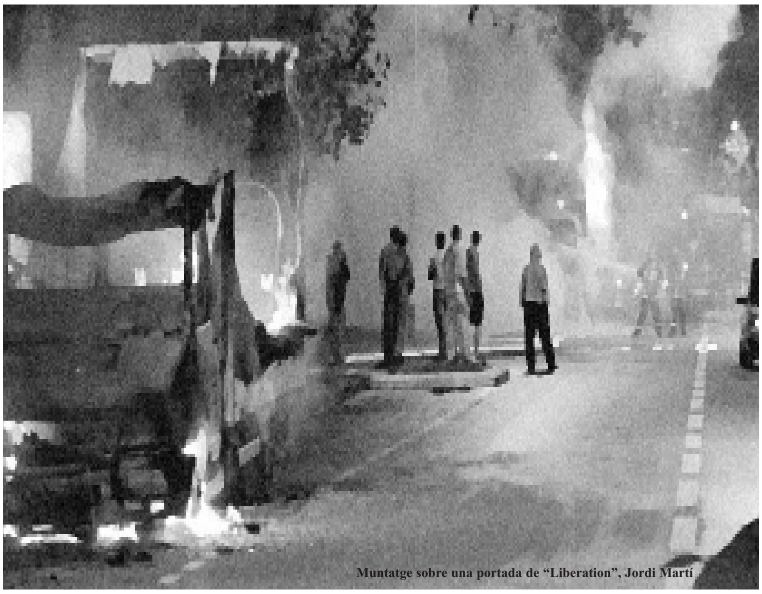
El Comitè d'Empresa format per CGT, CCOO, UGT i AIUH vol mostrar a través de la mobilització la preocupació i incertesa que té la plantilla sobre el seu futur, i per transmetre a la Generalitat que donin suport a l'interès dels treballadors de conservar el lloc de treball d'una forma digna.

Tema del mes

LA MANCA APARENT D'OBJECTIUS EN LA CREMA DE COTXES

Guerra de classes als suburbis francesos?

Josep Llunas i Pujals

Muntatge sobre una portada de "Liberation", Jordi Martí

Mentre els barris de moltes ciutats franceses cremaven en les nits de novembre, els periodistes mediàtics catalans es miraven amb més desconfiança de l'acostumada els carrers dels barris de les nostres ciutats buscant els rastres i els senyals que anunciessin que aquí el contagi havia arribat. Que havia arribat o que arribaria més aviat o més tard, com si es tractés d'una grip aviària. Buscaven justificar la seva teoria sobre les guspires que han fet explotar els litres de gasolina incendiats, llençats contra col·legis, cotxes, supermercats... El foc ha cremat més de vuit mil cotxes en setmanes successives, dia rere dia, i desenes d'edificis administrats per l'Estat, nit rere nit, amb un constant enfrontament entre joves i policia en què uns i altres han arribat a utilitzar foc real com si volguessin demostrar que aquests no eren uns disturbis més.

Els mediàtics buscaven rastres com si les tenses nits de novembre als barris haguessin estat provocades per un descuit o, com a mínim, per alguna petita equivocació dintre del sistema general d'ordenació social que a poc a poc l'economia que patim i el "xoc de civilitzacions" de què parlen els ultraliberals seguidors de Huntington han anat creant.

Res d'això

Els uns diuen que ha fallat el model d'integració de la immigració que l'Estat francès assenyalava com a model per imitar, i els altres diuen que cap model els podrà integrar. Els uns demanen millores socials però no igualtat -el sistema es basa en tot el contrari- i els altres demanen mà dura. Els uns són excomunistes i socialdemòcrates; els altres, la ultradreta xenòfoba, tant política com social. Entre uns i altres, la dreta "moderada" mirant com peta un model que també havia estat el seu, almenys en la retòrica. I aquí és on rau part del problema. Cap dels que han defensat la integració, cap dels que aposten per la "nació francesa" i la seva teòrica "defensa dels drets humans", ha defensat amb la mateixa intensitat que aquestes teories passessin a la pràctica.

Els ciutadans que viuen en els barris francesos que han estat front de la revolta no tenen els mateixos drets reals que els que viuen a les zones rurals o als centres de les ciutats. Les ciutadanes que hi viuen ben sovint no són considerats ni ciutadanes. Per què? Perquè en un sistema de classes són necessaris els darrers esglaons de la piràmide social per mantenir la il·lusió que treballant, sigui com sigui, es pot ascendir. El lloc on només van a parar els que no tenen res a fer, els que no tenen treball estable o de cap tipus, els que no tenen il·lusió, els que no tenen diners... és l'exclusió social.

Però els missatges oficials continuen parlant de "triomf del model francès" d'integració dels immigrants i ens mostren precisament l'exemple d'aquells que han aconseguit abandonar el llast social de ser part dels més pobres entre els pobres.

Si el model que ens expliquen es trenca, l'acumulació d'alternatives és una porta d'escapament i aquestes passen a tenir un potencial increïblement gran. Fa trenta anys, els "comunistes", els "movimetns socials", el "pensament crític" hagués buscat i trobat una pedrera de militants sense fi en aquests barris sense esperança. Ara són llocs on manen altres idees profundament antioccidentals però que no estan, com s'ha dit, sotmeses als pensaments integristes musulmans. Idees que parlen de violència i que es poden trobar, per exemple, en les lletres de les músiques que hi escolten els joves.

Els barris mantenen uns certs teixits socials que en molts casos s'han articulat al voltant de reivindicacions noves, tot i que mantenen una relació -encara que sigui pels militants compartits- amb les esquerres diverses: sindical, veïnal i fins i tot política. Però aquests contactes no són tan forts com els que creen les condicions de menyspreu que noten aquests joves nascuts a l'Estat francès, que no veuen la seva francesització com una forma de fer possible el tan citat "ascensor social". Ja sabem que qui analitza el món només sota un prisma d'immutable capitalisme orgànic té ben clar que l'única manera d'acabar amb la frustració social és, precisament, facilitar la pujada de classe dels membres més destacats, ja sigui a nivell intel·lectual, de treball, etc. de les classes baixes. En una societat en crisi econòmica permanent com és la francesa (i qualsevol altra que vulgui seguir els indicadors econòmics de Maastrich), amb la reducció de serveis socials corresponent, l'ascensor social no va i la violència es veu com l'únic camí per proclamar la pròpia existència.

El camí és la lluita?

El neguit ha sotraguejat les consciencies dels qui tenen por de tot el que no es plegui a les exigències del marcat, a l'ordre establert i a una rància visió de la nostra i de les altres societats. Però, més enllà dels cotxes cremats i de l'odi desfermat, més enllà del senyal que ens donen les multituds dels barris amb la cara tapada i la violència com a llenguatge, hi ha algun lloc comú que puguem fer plegats en el camí d'enfrontament al sistema? Sincerament, penso que no, l'estètica de les explosions ha commogut una part dels "alternatius" catalans, però més enllà del foc els barris de la perifèria del sistema francès no respiren anticapitalisme i construcció d'alternatives, sinó un ofec que va de les bandes als islamistes i que no té res a veure amb nosaltres. Moviments com Ni Putes Ni Submisses ens poden donar senyals molt més propers, però alguns d'aquí hauran d'aprendre a no deixar-se enlluernar per la violència ni per l'èpica dels enfrontaments. Cal saber més o menys on es va perquè un "no" sigui el nostre "no".

> A PEU DE CARRER

França: l'hora dels forts

Carlus Jové

La reacció dels mitjans de comunicació catalans davant l'esclat de violència a algunes ciutats franceses fou uniforme. Quasi bé tota la informació i el corrent de debats generat girà al voltant d'un únic tema: la immigració. "Es revoltaran ara els nostres immigrants?" semblava ser una de les principals preocupacions de diaris com "La Vanguardia", que en un dels seus titulars afirmava que "los expertos ven improbable a corto plazo una revuelta de inmigrantes en España".

Per sort, aquestes no van ser les úniques opinions sobre el tema i també es van trobar aportacions interessants com la de l'antropòleg Manuel Delgado a la Cadena SER.

Per Delgado, la violència no era cap novetat i l'única novetat era que aquests tipus de fets no passin més sovint. Si l'enfocament general fou centrar-se en els anomenats problemes de la immigració, per Delgado tot tenia una explicació molt més senzilla: la lluita de classes encara existeix. Si els que lluiten són blancs o negres, néts d'immigrants o autòctons de pura cepa, això és completament secundari.

La immigració i el racisme són dos fenòmens que es produeixen en el marc social actual: l'un com a intent de fugir de la pobresa, l'altre com a intent de mantenir l'hegemonia de la classe dirigent. Tots dos són fruit d'una societat estructurada precisament en la diferència de classe, i troben la necessària sortida en el conflicte entre aquestes.

Al llarg de tota la història aquest fet s'ha repetit una i altra vegada. Quins treballadors nodriren les files dels sindicats dels Estats Units? No foren altres que els escocesos, irlandesos, suecs, llatins i demés immigrants que, a la vegada, nodriren el cens americà. Contra qui es dirigí l'odi racial de la classe dirigent? Contra els escocesos, irlandesos, suecs, llatins i antics esclaus negres que, a la vegada, alimentaven aquesta classe. En aquells moments, a principis del segle XX, al Congrés dels EUA es llançaven propostes per tancar les fronteres i no deixar entrar més descarrilats europeus. Fins i tot l'administrador del Museu Nacional d'Història de Nova York declarà "pot ser que adoptin l'idioma de l'Autèntic Amerirà. Podran vestir les seves robes i li podran robar el nom... Però rarament adopten la seva religió o entenen els seus ideals". Per algunes coses, els anys no han passat.

Els sectors més marginats de la societat sempre han hagut de recórrer a la violència per evidenciar la seva situació i combatre-la. L'esquerra política i el sindicalisme no sempre n'han animat les lluites. Quan ho feren, les condicions laborals i socials avançaren, i les organitzacions de classe foren més fortes.

Ara i aquí de nou ens toca preguntarnos, un cop més: què volem ser avui, febles o forts?

> EL MOVIMENT

Mobilitzacions per l'absolució dels dos joves de l'Hospitalet i el noi de Cornellà

La matinada del 4 d'octubre del 2004, tres joves van ser detinguts sota sospita d'haver participat al llançament de còctels molotov a la comissaria de Sants. Tots tres van ser incomunicats, torturats psíquicament i psicològicament els dos primers dies fins que van passar a disposició judicial. Els dos joves de l'Hospitalet van passar al centre penitenciari de joves, on van passar-hi dos mesos, mentre que el tercer jove va sortir amb càrrecs en llibertat provisional.

Un quart jove va sortir inculpat com a resultat de les declaracions autoinculpatòries que van extreure, però ara s'ha tancat la instrucció i ja tenen data de judici. El quart jove ha estat absolt i els dos de l'Hospitalet i el jove de Cornellà s'enfronten a penes de fins a vuit anys i mig de presó. Per això es va convocar una manifestació el passat dissabte 12 de novembre a les 17h per reclamar l'absolució de tots tres i fer front a la repressió que estem patint els moviments socials.

Mor Josep Peiró, fill de Joan Peiró i dirigent de CNT a l'exili

El fill de Joan Peiró, Josep Peiró Olives, fill del dirigent de la CNT i com son pare, dirigent de CNT a l'exili i un destacat membre de la Resistència francesa, va morir el mes d'octubre passat a París als 88 anys d'edat.

El difunt, que va nàixer a Badalona en 1917, va entrar a treballar als 15 anys a l'empresa Cristalleries de Mataró, que dirigia son pare, es va allistar com a voluntari de la Brigada Ascaso en iniciar-se la Guerra Civil i va lluitar al front d'Aragó abans d'ingressar en el Cos de Trens.

Durant l'ocupació nazi, el català Josep Peiró va ser un destacat membre de la Resistència francesa i va participar en diferents missions, com enllaç i passant propaganda. Durant tot el seu exili va militar sense interrupció en la CNT, va ser secretari del comitè peninsular de les Joventuts Llibertàries, quan el comitè nacional del sindicat anarquista espanyol estava a París. També va ser secretari general de la Federació Local de la CNT a la capital francesa i assistia amb regularitat a les reunions de l'Aliança per la República amb representants dels partits republicans.

És l'autor del llibre "Juan Peiró. Teórico y militante del anarcosindicalismo espanyol" (editorial Foil , Barcelona 1978) i de la biografia inèdita "La vida ejemplar y la muerte heroica de Juan Peiró Belis", que va escriure l'any 2000 i els originals del qual es troben dipositats al Centre d'Història Contemporània de Catalunya i a l'Arxiu Municipal de Mataró.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgt.es/cgtcatalunya www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 DE NOVEMBRE

DISSABTE 15 D'OCTUBRE

UNES 200 PERSONES participen al Prat de Llobregat en una bicicletada en defensa del riu Llobregat, demanant protecció per a l'espai de l'antiga llera amenaçat per l'ampliació del Port de Barcelona.

DIUMENGE 16 D'OCTUBRE

MANIFESTACIÓ A BARCELONA convocada per l'Assemblea per a la Regularització Sense Condicions, per protestar pels fets ocorreguts amb els immigrants subsaharians que intenten entrar a Ceuta i Melilla, i contra la repressió a que es veuen sotmesos per les policies espanyola i marroquina. Participen unes 1.500 persones. A la manifestació de Girona hi participaren unes 500 persones. (CI)

UNES 150 PERSONES participen a Torredembarra en una marxa per demanar la preservació de l'espai natural dels Muntanyans, amenaçat per un projecte d'urbanització.

ACTES DEL DIA INTERNACIONAL contra el McDonalds al Garraf. McBotifarrada combativa a l'aparcament del McAuto de Vilanova i la Geltrú, 13 h.

DILLUNS 17 D'OCTUBRE

EL GEPEC de Tarragona entrega 4.000 signatures contra la urbanització de Muntanyans II a la ministra de Medi Ambient, a la seu de la Direcció General de Costes de Tarragona.

POLICIA NACIONAL i un representant d'EUiA assaltaren l'Associació de Veïns de Can Tussell (Terrassa), just mentre es celebrava una reunió en què els veïns celebraven el final del conflicte que tenia paralitzada l'activitat veïnal al barri. (CI)

DIMARTS 18 D'OCTUBRE

AGRESSIONS FEIXISTES a Sant Cugat. Uns desconeguts cremen la senyera que penjava a la façana de l'ateneu de la ciutat. (CI)

DIMECRES 19 D'OCTUBRE

ACTE HOMENATGE en record de Digna Ochoa (advocada defensora dels drets humans assassinada a Mèxic el 2001) i Manuel Vázquez Montalbán davant del monument a Francesc Layret a la Ronda Sant Antoni de Barcelona. Organitzat pel Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista.

JORNADA DE VAGA del professorat interí i substitut convocada per la CGT i la USTEC per exigir més estabilitat.

DIJOUS 20 D'OCTUBRE

DEBAT ORGANITZAT PER LA CGT a Reus, "Quin desenvolupament volem per l'energia eòlica a Catalunya?", amb membres del GEPEC, les plataformes de defensa del territori i d'Ecologistes en Acció.

JORNADA DE VAGA dels treballadors d'ACCE, l'antiga Unidad Hermética del Vallès, per protestar contra els plans de la direcció de la planta d'acomiadaments i possible tancament de l'empresa. Manifestació fins a les portes de la Conselleria de Treball a Barcelona.

DESALLOTJAMENT de les cases ocupades La Gatada, al barri del Guinardó de Barcelona, i Kan Puntal, del barri del Clot. (IU)

AMENACES FEIXISTES contra membres de l'Ateneu de Sant Cugat a la plaça de Pep Ventura de la Vila. (CI)

DIVENDRES 21 D'OCTUBRE

ATURADA D'UNA HORA i assemblees de treballadors de la Seat per preparar mobilitzacions contra els plans de l'empresa d'acomiadar treballadors mitjançant un ERO.

AGRESSIÓ FEIXISTA a Sant Cugat. Un grup de persones agredeix a una col·laboradora de l'Ateneu de Sant Cugat, destrossant-li la motocicleta. La mateixa nit es produeix un robatori al local de divers material informàtic i de so.

PASSEN A DISPOSICIÓ JUDICIAL sis neonazis de l'organització Estado Nacional Europeo per un presumpte delicte d'apologia de genocidi i contra l'exercici dels drets fonamentals i llibertats públiques. Queden en llibertat amb càrrecs. (CI)

L'AJUNTAMENT DE CALONGE de Segarra aprova una moció contra l'arxivament de la denúncia per tortures contra un dels joves de Torà detinguts l'abril de 2003. (CI)

S'INICIEN A BARCELONA les jornades organitzades pel Front d'Alliberament Gai de Catalunya sota el lema "30 anys de FAGC: passat, present i futur del moviment GLT", amb diversos actes i activitats a les Cotxeres de Sants, fins al dia 22.

S'INICIA EL HACKMEETING 2005 al recinte d'Es Mercadal de Menorca.

DISSABTE 22 D'OCTUBRE

JORNADA DE PRESENTACIÓ del setmanari "Directa", un projecte de nou setmanari alternatiu. Trobada contrainformativa i activitats durant tot el dia a les Cotxeres de Sants de Barcelona.

VEÏNS DE SANTA COLOMA protestaren al Turó Park de Barcelona (on viu el seu alcalde) reivindicant que l'espai de Can Zam siguin zona verda. (CI)

ACTES DEL DIA INTERNACIONAL contra McDonalds al Garraf, a l'Ateneu Llibertari Lluna Negra, al carrer Sant Joan: projecció de la pel·lícula "Súper Size me"

DIUMENGE 23 D'OCTUBRE

LA POLICIA LOCAL DE REUS deté de matinada a nou neonazis mentre anaven a atemptar contra una mesquita de la ciutat, requisant-los nou còctels molotov. (CI)

NOVA OCUPACIÓ al barri del Poble Nou de Barcelona, pge. Masoliver. (CI)

DILLUNS 24 D'OCTUBRE

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Sendic, las vidas de un Tupamaro" per part del seu autor, Samuel Blixen, al Casal de la Solidaritat de Barcelona.

DESALLOTJAMENT de una casa ocupada situada al carrer Martí Molins i Oliva del barri de la Sagrera de Barcelona. (IU)

DETINGUTS DOS DELS QUATRE neonazis autors d'una pallissa a un policia local de Badalona el diumenge anterior. Es dona la circumstància que tots dos són militars en actiu de la caserna del Bruc de Barcelona. (CI)

DIMARTS 25 D'OCTUBRE

"FREDERICA MONTSENY MAÑÉ, una mirada reusenca". Cicle d'activitats a Reus amb motiu del centenari de la històrica militant anarquista. Inauguració de la sala d'actes que porta el seu nom al Centre de Formació Permanent de la Universitat Rovira i Virgili i de l'exposició "Frederica Montseny 1905-1994". Conferència de Susanna Tavera: "Frederica Montseny, ministra i militant anarquista".

LLUÍS MARIA XIRINACS es detingut a Barcelona i empresonat per un delicte d'opinió. Es realitzà una concentració de 100 persones als jutjats.

DIMECRES 26 D'OCTUBRE

MÉS DE 1.000 PERSONES participen en una manifestació a Sabadell contra els acomiadaments i el tancament d'ACCE, l'antiga Unidad Hermética del Vallès.

UN GRUP DE TREBALLADORS acomiadats per la Seat el passat juliol inicien una acampada davant la planta de Martorell per exigir la seva readmissió.

CONCENTRACIÓ A SABADELL contra la tanca de la mort de Ceuta i Melilla i en solidaritat amb els immigrants subsaharians.

CONCENTRACIÓ CONTRA LES AGRESSIONS FEIXISTES patides per l'Ateneu de Sant Cugat a les portes de l'ajuntament de la localitat. (CI)

RODA DE PREMSA a Barcelona on es presenta la "Carta de Mesures contra la Violència Immobiliària i Urbanística" i s'explicaren diverses experiències de lluita contra la mateixa.

MARXA DE 300 PERSONES a Can Brians, demanant la llibertat de Xirinacs. Serà alliberat al vespre.

OCUPACIÓ D'UNA CASA a l'Hospitalet de Llobregat avortada pels mossos d'Esquadra. (CI)

DIJOUS 27 D'OCTUBRE

INCIDENTS AL CARRER SERVET del barri de Sant Andreu de Barcelona entre llogaters, ocupants de les cases i persones solidàries per una banda i personal contractat per les immobiliàries per una altre.

JORNADA DE VAGA a la Seat (Martorell, Zona Franca i el Prat) contra l'ERO, amb talls de circulació i manifestacions a l'autovia A-2 i la Ronda del Litoral.

DIVENDRES 28 D'OCTUBRE

CONCENTRACIÓ ORGANITZADA per CGT-Telefònica davant el centre d'Atento-Glòries Barcelona, en protesta per l'acomiadament d'un delegat de CGT a Atento.

TERCERA JORNADA D'ATURADES a la Seat contra els acomiadaments, amb talls de carreteres que provocaren cues quilomètriques a l'A-2 i la ronda litoral. Hi participaren uns 8.000 treballadors.

ACTES DEL DIA INTERNACIONAL CONTRA MCDONALDS al Garraf, al Centre Cívic de Sant Joan (Jardins Francesc Macià), xerrada col·loqui amb Alexis Inglada de l'Assemblea Pagesa ("Transgènics: ni al plat ni al tros!").

DISSABTE 29 D'OCTUBRE

ES DESALLOTJA UNA CASA ocupada des de feia un any al barri de la Barceloneta de Barcelona. Al barri del Clot s'ocupen dues cases noves. (IU)

MÉS DE 200 PERSONES participen a Barcelona en una manifestació contra la violència immobiliària, coincidint amb la realització de Barcelona Meeting Point, la fira immobiliària més gran d'Europa.

MANIFESTACIÓ MÉS FUMADA POPULAR. Per la despenalització de totes les drogues, a la plaça de la Universitat de Barcelona.

DIUMENGE 30 D'OCTUBRE

NOVA OCUPACIÓ d'una nau al barri de les Corts de Barcelona. (CI)

DILLUNS 31 D'OCTUBRE

ACCIÓ EN SOLIDARITAT amb els Tres de Gràcia durant el Castanyada Rock de Piera. (CI)

DIMECRES 2 DE NOVEMBRE

CONCENTRACIÓ DAVANT dels jutjats de Barcelona en solidaritat amb un grup de treballadors acomiadats per la Seat.

DIJOUS 3 DE NOVEMBRE

CONCENTRACIÓ DAVANT EL CONSULAT de Brasil a Barcelona en protesta per la deforestació de la selva de l'Amazònia i la contaminació produïda per l'activitat de multinacionals com Repsol o Petrobras.

CONCENTRACIÓ CONTRA LA VIOLÈNCIA IMMOBILIÀRIA davant dels jutjats del passeig de Lluís Companys de Barcelona. (IU)

CONCENTRACIÓ EN SUPORT AL CSO La Gàbia davant dels jutjats de Lleida. (IU)

"FREDERICA MONTSENY MAÑÉ, una mirada reusenca". Conferència de Laura Vicente a l'Arxiu Municipal de Reus: "Teresa Claramunt, dones i sindicalisme".

COMENCEN LES JORNADES sobre la destrucció del territori als Països Catalans. Xerrades tots els dijous a l'AP Eixample. Les jornades comencen amb una xerrada sobre el 22@ (Poblenou) i el Pla Caufec (Esplugues). Organitzades per l'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord La Revolta.

DIVENDRES 4 DE NOVEMBRE

LA GARRIGA SOCIETAT CIVIL organitza un concert per recollir fons pels afectats a Chiapas pel pas dels recents huracans.

"MASSA CRÍTICA" de ciclistes pel centre de Barcelona. (IU)

CERCAVILA ANTIESPECULATIVA pel barri del Clot de Barcelona. (CI)

FESTES ANTIAUTORITÀRIES. Al Clot Camp de l'Arpa, primer dia de les festes, que inclouran cabaret, música, cercaviles, xerrades sobre l'AVE i vídeos. A La Karnicería i a Vila Vila Kula.

DISSABTE 5 DE NOVEMBRE

VII FESTIVAL ANTIFEIXISTA a les Cotxeres de Sants, organitzat per Al Enemigo Ni Agua.

S'INICIA EL TALLER d'autodefensa per a dones organitzat per la CGT del Baix Camp-Priorat i el Casal Despertaferro de Reus, amb una vintena de participants i trenta més que no hi poden participar per falta de places.

TALLER CONTRA LA VIOLÈNCIA immobiliària al nou Espai Obert de Barcelona. (CI)

4.000 PERSONES es manifesten a Perpinyà en la marxa final del Correllengua 2005. (CI)

CERCAVILA contra l'especulació al Clot. (IU)

CONCENTRACIÓ D'IMMIGRANTS sense papers davant la Delegació del Govern a Barcelona per exigir la seva regularització i contra el mur de Melilla. (CI)

UN CENTENAR DE PERSONES es manifesten a Lleida contra el possible desallotjament del CSO La Gàbia. Tres persones són detingudes durant una acció reivindicativa pacífica de suport. Foren alliberats dilluns 9. (CI)

FESTA PER L'AUTOGESTIÓ de la revista "Contrapoder". A la Pelukeria, de Santa Coloma. Festa tecno.

ACTES DE PRESENTACIÓ del Casal Popular de Tarragona Sageta de Foc.

DIUMENGE 6 DE NOVEMBRE

PARAULES PER LA PAU a Tarragona: concentració contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat, amb una actuació musical.

DILLUNS 7 DE NOVEMBRE

"FREDERICA MONTSENY MAÑÉ, una mirada reusenca". Projecció de documentals (1936-38). Taula rodona amb Joan Ramon Mestre, Pedro Nogales i Gerard Pedret "Cinema i revolució", a l'Arxiu Històric de Reus.

DIMARTS 8 DE NOVEMBRE

DIVERSOS MILERS d'estudiants d'ensenyament secundari es manifesten a Barcelona, en el marc d'una jornada de vaga, contra el projecte de Llei Orgànica d'Educació que vol tirar endavant el govern espanyol.

DIJOUS 10 DE NOVEMBRE

UNES 15.000 PERSONES es manifesten a Barcelona contra els acomiadaments a la Seat i en defensa de l'ocupació al sector de l'automoció.

ACCIÓ EN SUPORT dels quatre joves del Baix: dos joves s'emmanillaren a la porta de l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat. (CI)

DISSABTE 12 DE NOVEMBRE

LA PLATAFORMA DE DEFENSA de l'Ebre organitza a Tortosa una concentració davant la seu del Departament d'Agricultura a les Terres de l'Ebre, contra la possibilitat de realitzar un minitransvasament a Castelló a través del projecte de canal Xerta-La Sénia.

CONCENTRACIÓ EN SOLIDARITAT amb els 3 joves de Torà que han de ser jutjats aquests dies a l'Audiencia Nacional a Madrid. (CI)

MANIFESTACIÓ D'UNES 700 PERSONES pel centre de Barcelona en suport als 4 joves detinguts a Sants. (CI)

CINC DETINGUTS a Barcelona en finalitzar una concentració de suport a la revolta dels barris de França. Una trentena de persones davant del consolat.

FINALMENT, S'ARXIVA LA DENÚNCIA contra els 4 policies acusats de detenció il·legal, denúncia falsa, etc. contra dos joves durant la cimera de Barcelona de març de 2002. (CI)

CONCERT PER L'AUTOGESTIÓ de la informació. Al local de l'Assemblea de Joves de Sallent.A favor de "El Pesol Negre".

PRESENTACIÓ DEL CASAL OKUPAT LES VIES. Exposicions, dinar popular, passi de vídeos i xerrades en al presentació d'aquest nou Casal, situat al carrer d'Eusebi Estada, 32, a Palma de Mallorca.

DIUMENGE 13 DE NOVEMBRE

MANIFESTACIÓ CONTRA EL DESALLOTJAMENT de les cases i centres socials ocupats dels carrers Segre i Servet de Sant Andreu. Aplegà unes 50 persones. (IU)

MANIFESTACIÓ A GIRONA, contra l'extradició de Mohamed Benaboura i per l'Arxiu de l'Operació Estany. Organitzada per la Plataforma Gironina Aturem la Guerra.

DIMARTS 15 DE NOVEMBRE

JUDICI PER L'ACOMIADAMENT dels 7 membres del Comitè d'Empresa de SAS-Abrera als jutjats de Ronda Sant Pere de Barcelona.

VAGA A ACC (Unidad Hermética) de Sant Quirze del Vallès i manifestació a Barcelona.

NOMBROSES TREBALLADORES SEXUALS es manifesten contra la nova ordenança del civisme de l'Ajuntament de Barcelona. (CI)

"FREDERICA MONTSENY". Conferència d'Emili Cortavitarte a l'Arxiu Històric de Reus: "Anarquisme i educació".

> DELS MOVIMENTS

Menorhack 2005: 48 hores de 'reality hacking'

Xabier Barandiaran

Menorca va acollir, durant els dies 21, 22 i 23 d'octubre, la sisena edició del Hackmeeting, una trobada anual en què es citen la cultura 'hacker' amb l'activisme polític.

La intensitat i productivitat de la trobada demostraren que Internet no pot encara competir amb l'ample de banda que ofereixen la interacció presencial i les xarxes locals que constitueixen un hackmeeting: 48 hores de connexió i comunicació intensa per tal compartir els coneixements, problemes i solucions que travessen la nostra tecnologitzada "societat en xarxa" i les nostres tecnologies de xarxa social.

Xerrades, reunions i tallers que es van allargar fins a les quatre de la matinada i cobriren qüestions com la privacitat, el programari lliure, els nous llenguatges de programació per al web 2.0, l'accés a xarxes inalàmbriques i un llarg etcètera. Tot això amb un clar objectiu: "bloquejar aquesta màquina de guerra que amenaça amb fer miques el futur lliure de la societat de la informació".

Conscient que s'està construint un nou ordre social el codi del qual, a més d'econòmic i militar, també és informàtic, aquest congrés assumeix com a objecte i objectiu la superació creativa i col·lectiva dels límits imposats sobre els sistemes tecnològics.

Al mateix temps es (re)descobreixen noves (i velles) formes de subjectivitat i autonomia: en l'assemblearisme telemàtic, en la representació multimèdia en directe, en la gestió horitzontal de xarxes i recursos digitals o en la cerca d'eines simbòliques en l'imaginari ciberpunk.

Fruit d'aquestes afinitats i del seu acoblament analògic, durant el hackmeeting han sorgit projectes com el node menorquí d'Indymedia, una campanya contra la propietat intel·lectual i la criminalització de l'intercanvi a la xarxa (compartiresbueno.net), i, principalment, la cohesió d'una comunitat que defensa el lliure intercanvi de tècniques i la seva creació col·lectiva com eines autoconstitutives i com a base irrenunciable de totes les lluites socials. El proper hackmeeting serà a Mataró. Mentrestant, sempre ens quedarà la Xarxa: http://sindominio.net/hackmeeting.

Catalunya. Desembre de 2005

> CALENDARIS

Calendaris de CGT

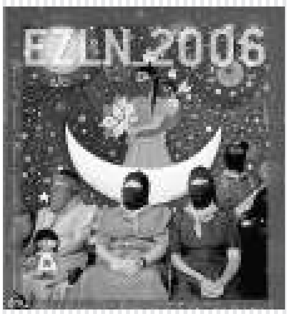
La CGT publica cada any calendaris del nou any que podeu aconseguir als locals de la Confederació, en les quatre llengües oficials de l'Estat. A banda, la Federació Comarcal del Baix Llobregat publica un calendari de butxaca amb drets laborals bàsics il·lustrat per Manolito Rastamán. Enguany, a més, la Federació Local de Barcelona ha publicat un calendari de mà amb informacions de la seva assessoria jurídica.

L'Agenda Llibertària

Des de l'Ateneu Llibertari d'Igualada i per tercer any consecutiu,tot i que en fa 15 que s'edita, es fa i es distribueix l'Agenda Llibertària, una agenda de grandària butxaca, portada plastificada, amb calendaris anuals i mensuals… I un clar contingut crític i antiautoritari.

El benefici restant s'inverteix en les tasques de recuperació i rehabilitació del patrimoni de la Federació Obrera d'Igualada. Podeu contactar amb l'Agenda a l'Ateneu Llibertari d'Igualada, a l'apartat 486, 08700 Igualada, a foigualada@ja.com i al telèfon 93 805 41 91. El preu de l'Agenda és: 1 a 4 agendes, 6 euros/unitat + despeses d'enviament; de 5 a 9 agendes, 4,5 euros/unitat + despeses d'enviament; més de 10 agendes (col·lectius) 4,5 euros/unitat (despeses d'enviament pagades) 3.

Calendari Zapatista

Un any més, ja és a la venda el Calendari Zapatista. El seu preu de venda és de 7 euros i es poden fer comandes al Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, c/ de la Cera, 1 bis, 08001 Barcelona, tel. 93 442 21 01 i 93 329 06 43, email: ellokal@pangea.org i http://chiapas.pangea.org/

Barcelona més deu... i cent, i mil, i un milió

El 1995 es va celebrar a Barcelona la reunió dels caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea per la regió Mediterrània, des d'on van iniciar un conjunt de polítiques emmarcades en el conegut "Procés de Barcelona". En resposta, els mateixos dies i a la mateixa ciutat, es va produir la Conferència Mediterrània Alternativa on es van sentir suficients testimonis i es van donar prous dades com perquè ningú no es pogués creure aquesta hipòcrita màxima neoliberal conforme el «liberalisme econòmic porta al liberalisme polític». Deu anys més tard, els dies 26 i 27 de novembre es tornaran a reunir a Barcelona –per això la Conferència s' anomena Barcelona + 10-Caps d'Estat i Presidents de Govern de la regió Mediterrània per rellançar el Procés de Barcelona.

Foto: Mireia Bordonada

Per protestar contra la Cimera, un conjunt de col·lectius i entitats, han constituït a Barcelona la campanya "No a la Mediterrània del capital i la guerra, alternatives a Barcelona +10" per tal de denunciar els objectius de la cimera i els interessos econòmics i geoestratègics que hi ha al darrera, per tal de denunciar que les polítiques decidides a la Cimera reforçaran l'Europa fortalesa, el desmantellament del mal anomenat Estat del benestar i la privatització del sector públic.

Amb aquest objectiu, en el moment de tancar el "Catalunya", s'havia preparat un calendari de mobilitzacions amb l'organització d'un acte de denúncia de Barcelona +10, dissabte 26 de novembre a la tarda al CCCB; i la convocatòria d'una jornada de mobilització el diumenge 27 de novembre amb una manifestació a les 12h pel centre de Barcelona; un punt de cita al migdia, amb un dinar al Parc de la Ciutadella en suport a la campanya contra l'especulació urbanística expressada en l'acció "Chabolear: vivendes a la mesura de la teva precarietat"; i una marxa a la tarda fins el Fòrum, seu de de la cimera, per fer arribar als governants propostes per "un altre Mediterrani possible".

En camí cap al descentralitzat Fòrum Social Mundial 2006

Col·lectiu Catalunya

S'està preparant el VI Fòrum Social Mundial 2006, que en aquesta ocasió, es desenvoluparà en forma descentralitzada a Caracas (Veneçuela), Bamako (Mali) i Karachi (Pakistan), la trobada més important de moviments socials del món. El caràcter policèntric del FSM 2006 busca arrelar el procés en les distintes regions del món, combinant les dimensions mundials i continentals.

En el cas llatinoamerică, el VI FSM i el II Fòrum Social de les Amèriques es desenvoluparan a Caracas, del 24 al 26 de gener de 2006. Els eixos per al VI FSM i el II FSA, que han estat definits després d'un procés de consultes, són sis:

1. Poder, política i lluites per l'emancipació social.
2. Estratègies imperials i resistències dels pobles.
3. Recursos i drets per a la vida: alternatives al model civilitzatori depredador.
4. Diversitats, identitats i cosmovisions en moviment.
5. Treball, explotació i reproducció de la vida.
6. Comunicació, cultures i educació: dinàmiques i alternatives democratizadoras.

Les organitzacions, moviments, xarxes, ONG i altres grups poden inscriure les seves activitats per als tres esdeveniments policèntrics del FSM 2006, a través del següent procediment:

1. Primer, entrar en el lloc d'inscripcions d'activitats. Hi ha dues formes de fer-ho: a) directament a www.wsf2006.org/spanish/spanish (ja disponible) b) a través del lloc de cada fòrum policèntric, que encara estan en fase de preparació i on es podrà en breu trobar totes les informacions sobre aquest: Caracas (www.forosocialmundial.org.ve), Bamako (www.fsmmali.org) o Karachi (www.wsf2006karachi.org)
2. Fer la inscripció com a individu.
3. De seguida, fer la inscripció de la seva organització.
4. Després, emplenar el formulari assenyalant les activitats que la seva organització té la intenció de realitzar en els esdeveniments FSM (opcions Bamako, Caracas o Karachi) o per al procés (opció "General"). Observació: solament les organitzacions poden proposar activitats, els individus no.

Podeu trobar més informació sobre el Fòrum a www.wsf2006.org i sobre el Fòrum alternatiu en aquest mateix número del "Catalunya".

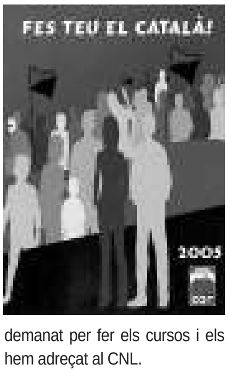
Continua la campanya de promoció de l'ús del català a CGT

Cristina Fernández (Servei Sindical de Català) i **Gabriel Villanueva** (Secretaria de Formació) spccc@cgt.es

La campanya que s'està duent a terme des de la CGT de Catalunya de promoció de l'ús del català, fins a aquests moments, ha aconseguit 17 voluntaris lingüístics de diferents federacions que han volgut participar en la campanya "Voluntaris per la llengua".

Així mateix, es va oferir la possibilitat de realitzar cursos de nivell bàsic i gratuïts de català. Fruit d'això, la Federació Intercomarcal de Lleida (fins al moment ha estat l'única) va impartir un curs a començament d'aquest any.

El que sí que hi ha hagut és un degoteig de persones que han demanat per fer els cursos i els hem adreçat al CNL.

D'altra banda, s'ha s'ha editat un cartell amb l'eslògan "Fes teu el català!" per continuar la campanya d'extensió de la llengua catalana en l'àmbit sindical dins de la CGT de Catalunya.

VII Jornades Llibertàries de CGT a València del 12 al 16 de desembre

Dilluns 12 desembre
19h: Xerrada-debat "Anarcosindicalismes al s. XXI", amb José A. Fernández (Solidaridad Obrera) i Eladio Villanueva (CGT). Sala de Juntes Facultat de Filologia. Modera: Emilia Moreno

Dimarts 13 desembre
19h. Xerrada "Reformes Educatives: motor o fre del canvi social?" Ponents: Patricia Martínez (CTERA sindicat d'ensenyament argentí), José A. Antón (Moviment de Renovació Pedagògica) i Carmen Agulló (prof. Universitat València). Modera: Rafa Maestre. A la Sala de Juntes de la Facultat de Filologia

Dimecres 14 desembre
19h: Taula redona "El nou repartiment del pastís televisiu, llibertat i censura en els mitjans". Amb Leonel Basso (Pluràlia TV), José Á. Jiménez (Telemadrid), Decio Machado ("Diagonal") i Rubén Fernández ("L'Avanç"). Modera: Miguel Á. Ferrís. Sala de Juntes Facultat de Filologia.

Dijous 15 desembre
19h. Xerrada "Immigració i precarietat". Amb José Palazón (Prodein Melilla), un immigrant saharauí i Adelia Olmo (CGT). Modera: Empar López. Sala de Juntes Facultat de Filologia.
22h. Projecció de "The Corporation". Local CGT, av. del Cid, 154.

Divendres 16 desembre
19h. Xerrada "Moviments indígenes i camperols a Amèrica Llatina". Amb José L. Humanes (CGT) i Edgar Constante (Rumiñahui). Modera: Josefina Juste. Lloc: Sala de Juntes Filologia.

Els zapatistes assagen noves formes de participar en la transformació de la societat, és a dir de fer política, amb pràctiques de canvi social real

La societat civil es mobilitza per ajudar els afectats per l'huracà Stan

Què està passant a Chiapas?

La VI declaració de la Selva Lacandona, a baix a l'esquerra

Iñaki García

Des de la Marxa per la Dignitat Indígena de 2003 la rebel·lió zapatista ja no apareix en els mitjans. Sembla com si aquest silenci volgués certificar la mort de la possibilitat de l'esperança que va despertar en moltes persones de tot el món l'inici de la rebel·lió zapatista de gener del 94. Però no és així. Es va tancar un cicle per anar obrint i explorant altres possibilitats d'aquest caminar que ha convertit les comunitats indígenes rebels en un exemple per buscar altres formes de fer política en el món actual. Una aposta que de diferents maneres i temps és comú a moltes persones a tot el món.

El naixement de les Juntes de Bon Govern i els Caragols a l'agost de 2003 va ser la resposta dels zapatistes a la traïció de la classe política en el seu conjunt. Davant la negativa a reconèixer la reforma constitucional pels drets i la cultura indígenes, aquests hi responen aplicant de fet el que la llei els nega de dret. Ja són dos anys d'experiència d'autogovern de les comunitats i el balanç és més que positiu. S'han demostrat i han demostrat que poden autogovernar-se amb democràcia, llibertat i justícia. No sense errors però els avanços són significatius. La insistència a voler demostrar que estan pitjor que abans del 94 és falsa. Les comunitats han demostrat una altra forma de govern per a tots en què el principi de manar obeint es fa realitat. Els treballs en salut, educació o la creació de cooperatives de cafè han possibilitat un desenvolupament des de les pròpies comunitats sense suport del govern, des de la resistència i amb l'acompanyament de la societat civil nacional i internacional. Molts són els exemples que ho demostren i, sobretot, la constant organització i tenacitat de les pròpies comunitats en un procés irreversible en el marc d'una guerra de desgast per la presència militar i paramilitar i la divisió permanent de les comunitats per les ajudes del govern. Encara així resisteixen i construeixen.

Foto: Pau Juvillà

La declaració de l'alerta roja al juny d'aquest any va trencar el silenci zapatista. Les interpretacions van ser diverses i de tot tipus. Finalment, es va saber que es devia a la realització d'una consulta per definir una nova proposta que es va plasmar en la Sisena Declaració de la Selva Lacandona en la qual anuncien una nova etapa en la lluita zapatista. Després d'analitzar la situació de les comunitats i del país entenen que la lluita indígena només es podrà mantenir unint-se a la resta de lluites que es produeixen per baix i a l'esquerra en el país i en el món i anuncien el que faran: l'altra Campanya.

Construir des de baix i per a baix, amb l'esquerra mexicana que no té registre electoral, una Campanya Nacional de Lluita cap a una nova Constitució i la convocatòria d'una nova trobada intergalàctica. Aquest procés s'inicia en un moment que les eleccions presidencials de 2006 ja estan condicionant la vida política del país. Els zapatistes fan coincidir l'inici de la seva proposta amb el procés electoral, ja pràcticament en precampanya. I ho fan mitjançant una crítica duríssima a tota la classe política, especialment al candidat de l'esquerra Andrés Manuel López Obrador, candidat que actualment avantatja en les enquestes a la resta de candidats.

Des de llavors fins a avui, s'han anat succeint una sèrie de trobades i reunions en la Selva en les quals s'han anat definint els eixos de la Campanya en comú amb les organitzacions i persones que han assumit la sisena declaració per a construir en comú: l'Altra Campanya. Des de les organitzacions polítiques d'esquerra, el moviment indígena, les organitzacions socials, ong, col·lectius i persones s'ha definit l'embrió del que vol ser un esdeveniment polític de primer ordre i a llarg termini en la història de Mèxic i de l'esquerra mundial. L'aposta està per veure però el camí ja no té tornada.

En la plenària realitzada els dies 17 i 18 de setembre s'anuncia el llistat d'adhesions a la sisena Declaració: "Companys i companyes, segons la breu tradició que tenim els informo com es va tancar la campanya d'adhesions fins a l'11 de setembre d'aquest any, dos mesos després que iniciéssim la convocatòria: d'organitzacions polítiques d'esquerra se'n van adherir 55; organitzacions indígenes i pobles indis de Mèxic, 103; organitzacions i moviments socials, 162; organitzacions no governamentals, col·lectius i grups, 453; persones a títol individual, familiar de barri, de comunitat, 1.624". I s'acorda el pla d'acció per desenvolupar-la mitjançant la sortida d'una delegació zapatista l'1 de gener del 2006 que recorrerà el país juntament amb la resta d'organitzacions convocants per escoltar les propostes, necessitats de les persones i organitzacions que els han convidat. Aquesta gira acabarà el dia 25 de juny amb el retorn a Chiapas de la delegació i es reprendrà al setembre de 2006 amb la sortida, una altra vegada, fins a març de l'any següent.

Falta la convocatòria de la Trobada Intergalàctica anunciada per al desembre d'aquest any o gener del pròxim, aviat tindrem la resposta. Entenem que l'Altra Campanya pot servir de pretext per a, mantenint l'acompanyament i la solidaritat amb les comunitats indígenes, fer una mica més en la nostra realitat, reflexionar i intervenir d'una altra manera, escoltant l'altre per construir de baix una alternativa plural i diversa al regnat neoliberal.

Més informació:
Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatistan, http://chiapas.pangea.org/

Foto: Dídac Salau

SOLIDARITAT

Ajuda per als damnificats per l'huracà Stan a Chiapas

L'associació solidària La Garriga Societat Civil i el Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista de Barcelona porten a terme una campanya de suport als damnificats per l'huracà Stan a l'estat de Chiapas. Un cop més, el govern mexicà ha fet diferències i no envia ajuda a les comunitats amb presència de bases de suport de l'EZLN. De fet, els zapatistes van haver de marxar d'alguna comunitat per evitar que per culpa seva no arribés la poca ajuda que enviava el govern.

La campanya consisteix en diversos concerts i altres activitats, i els beneficis es destinaran directament als afectats.

També es poden fer aportacions anant al local de La Garriga Societat Civil, situat al passatge Can Dachs (està obert de dilluns a divendres de 17 a 20h) o al Lokal de Barcelona (c/ de la Cera, 1 bis).

El motiu d'aquesta campanya és fer arribar ajuda bàsica als indígenes zapatistes, oblidats pel govern mexicà. Concretament, a Chiapas, a la costa del Pacífic i a la zona fronterera amb Guatemala, multitud de barris pobres i comunitats indígenes han desaparegut sota el fang i el més greu, han perdut les collites i/o les seves fonts d'ingressos. O sigui, que en breu apareixerà la gana i la malaltia.

Campanya i crida de la CGT

José Luis Humanes,
CGT-Comissió Chiapas
(comisionchiapas@cgt.es)

Companys i companyes, amics i amigues... no se si em passa a mi sol o és generalitzat però per més que porto dies mirant periòdics, informatius en els diferents canals de televisió i ràdios.... en general i excepte les honroses excepcions de sempre ("La Jornada" i mitjans alternatius): serà una casualitat que el cicló Stan només ha destrossat la zona turística de Cancun i els damnificats només es troben en aquest lloc o serà que -com sempre- els de baix de més baix en altres llocs de Chiapas que "es fotin i es morin"?... Ja que per si no se sap, també són i estan, encara que a gairebé ningú no sembli preocupar-li... I amb això, des de la nostra Comissió-Chiapas-CGT fem una crida urgent a la solidaritat amb els nostres companys i germans zapatistes...

Amb aquesta finalitat, emetrem uns bons de suport i, com a iniciativa complementària o paral·lela, especificant en el concepte -per exemple- "ajuda Chiapas" per identificar el motiu de l'ingrés, podeu utilitzar el nostre compte solidari: 0049-0001-53- 2110066664.

SOCIAL

Les fronteres i les tanques es tecnologitzen, es fan més altes i fins i tot els seus guardes tiren a matar, però la humanitat les continua saltant

El dret a l'habitatge és bàsic i cal reivindicar-lo en tota la seva plenitud

BALA PERDUDA

El cirurgià

Fernando Hernández Holgado (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

L'aparició recent d'un llibre ens ha servit per recordar un genocidi que sembla destinat a l'oblit. Ja ens ho diu una de les protagonistes de "La vida secreta de les paraules", d'Isabel Coixet, quan esmenta la famosa frase de Hitler sobre l'extermini del poble armeni a començaments del segle XX: "Qui parla avui del genocidi dels armenis?". S'ho preguntava al 1939, quan només havien transcorregut una vintena d'anys. Ara en fa quinze de l'esclat bèl·lic a Iugoslàvia i la magnífica obra de Coixet ha esperonat aquest buit a les nostres consciències europees.

Txetxènia, en canvi, continua esclatant cada dia. I cada dia els alts dirigents europeus donen l'esquena a l'inventari de crims i drets humans trepitjats pel govern totalitari de Vladimir Putin, a la major glòria dels negocis. El cirurgià Khassam Baiev, txetxè, es va formar com a metge als últims temps de l'URSS i va pronunciant il·lusionat el seu jurament hipocràtic al 1985. Anys després, durant les dues guerres iniciades al 1994 i 1999, tindria ocasió de complir-lo rigorosament en curar i atendre russos i txetxens, sense distinció.

Les seves experiències ens informen de la secular injustícia comesa contra aquest poble. Baiev ens descriu líestupor del seu pare, heroic soldat de l'Exèrcit Roig durant el combat contra els nazis, quan es va veure desterrat juntament amb la resta de txetxens a Kazakhstan, i el govern al qual havia servit el titllava de traïdor. Milers de famílies txetxenes varen morir de fam i de fred amuntegades com el bestiar als vagons de tren: talment com els deportats als Lager nazis, amb l'única diferència que el seu patiment no va queda documentat. Qui els recorda ara?

El relat de Baiev desgrana aquest genocidi contemporani, però ressenya també actes anònims de resistència antimilitarista. Començant pels metges que com ell mateix s'entesten a improvisar rudimentaris hospitals als pobles bombardejats, i finalitzant amb les txetxenes que acullen els desertors russos. Són els clàssics episodis ignorats de les guerres, de l'esforç quotidià per curar i reconstruir la vida al mig de l'horror. Baiev va viure i escapà per contar-lo. Les seves paraules sobrevisqueren secretament. També aquestes mereixen ser escoltades.

L'Ajuntament redemptor i la nova normativa 'Cívica'

"pecador@" (publicat originalment a Barcelona.indymedia.org)

Tota disposició del poder fonamenta la seva legitimitat en el benestar i les llibertats individuals dels ciutadans als que administra.

Tot Estat i autoritats subalternes, en aquest cas l'Ajuntament de Barcelona, requereix d'un mecanisme de legitimació per a les seves ordenacions: es presenta com a Garant de les Llibertats Individuals, un ideal heretat de la Revolució Francesa on el naixement de l'Estat modern fou vist com l'alliberament definitiu de la tirania política. I això mateix es pot dir de la nova "Ordenança de Mesures per Fomentar i Garantir la Convivència a la ciutat de Barcelona", projecte que emmarca tot un seguit de normatives amb la finalitat d'evitar els comportaments i la utilització de l'espai públic "que dificulten l'exercici lliure dels drets del ciutadans i ciutadanes a gaudir de la seva ciutat i de l'espai públic amb llibertat i tranquil·litat", i que té l'objectiu d'assolir "que aquest àmbit representi un espai de llibertat, civisme, tolerància i de participació en una societat democràtica, plural, complexa, tolerant i solidària."

Però de què estem parlant exactament? Doncs d'un paquet de mesures sancionadores de determinades activitats que usualment es donen als carrers de Barcelona, activitats que l'alcalde Clos i el seu sèquit redemptor han cregut perjudicials per la qualitat de vida dels seus administrats, és a dir, dels ciutadans i ciutadanes de la Gran Barcelona. I aquí s'hi barreja de tot; des de problemes socials que pensen solucionar a través d'una actuació policial-punitiva, fins aspectes de la vida de les persones que mai fins ara havien estat regulats per l'administració. Del projecte s'aprofita tot; a un servidor fins i tot li costava aguantar-se el riure a l'hora de llegir-lo (allò de riure per no plorar).

És sorprenent, a tall d'exemple, el fet de que a partir de gener podrà ser sancionat amb una multa de fins a 3.000 _ el fet de patinar fora dels espais establerts per l'administració, o fins a 1.500 _ pel fet d'escopir al terra a les immediacions d'un edifici de l'administració pública. Aneu amb compte companys fumadors, amb la ca-

Foto: **Mireia Bordonada**

rrasquera de bon dematí; haureu d'assegurar-vos de que, com a mínim, no llenceu el moc prop de cap edifici oficial... cosa que agreujaria de manera important la vostra infracció! En fi, podria citar moltes més bajanades, però el millor serà que feu un cop d'ull directament a la normativa complerta, visitant la web de l'Ajuntament (www.bcn.es)

El fet més preocupant, malgrat tot, és que aquest avantprojecte no és més que la punta de l'iceberg de tota una mentalitat que dia rere dia ens inculquen els sectors benpensants de la nostra societat. Polítics i mitjans de comunicació fa mesos que tenen la paraula "Civisme" a la boca, definint part del què passa al nostre entorn en base a termes de bo-dolent, responsable-irresponsable, cívic-incívic,... i dic part, perquè tota aquesta retòrica s'enfoca únicament i exclusiva al comportament dels ciutadans i grups socials dempeus; o algú a sentit a parlar de que la dinàmica d'encariment i precarització de la vida a "la botiga més gran del món" sigui incívica? Algú qüestiona que la funció del sòl no urbanitzat sigui acabar soterrat sota formigó i asfalt, mentre l'habitatge digne i assequible escasseja tant com els contractes fixos a l'empresa? No. Ara..., les festes alternatives van sembrar el caos a la Barcelona estiuenca, i les rierades de pixats d'indigents van obligar a evacuar barris sencers del centre, mentre que l'oci dels turistes etílics simplement fa augmentar el PIB de la ciutat, però no estorba per res als veïns. Els cartells i pintades a les parets atempten contra el "dret a gaudir del passatge urbà de la ciutat", mentre que dia a dia ens avasallen amb publicitat massiva i ens adoctrinen amb noticiaris alarmistes a les andanes del metro, o s'intensifica el control social a través de publicacions gratuïtes de continguts imbècils que omplen el cap de tot aquell que bonament creu que s'està "informant". ¿No tinc dret a utilitzar el transport públic sense córrer el risc d'atac d'úlcera fruit del cabreig que em produeix tanta propaganda? No, aquesta és propaganda cívica en tant que n'han pagat la llicència que així ho certifica.

Civisme i més civisme; el mateix diccionari ens dóna la clau de l'entramat: Zel pels interessos de l'estat. Aquest és el vertader significat de la paraula, per més que l'equip municipal s'ompli la boca de convivència i respecte en un discurs evangelitzador que pretén civilitzar la població a la que estan cridats a domesticar. La Marca Barcelona® que imposa per davant de tot un model turístic i comercial no hi té res a veure; es tracta de la convivència entre totes i tots com a bons germans... res a veure amb els interessos de l'Estat! Si el discurs del bon cristià quedà desterrat amb l'Estat Modern, hauríem d'escoltar a Ferrer i Guàrdia quan ens advertia a principis del S.XX que "[...] en el catàleg del laïcisme francès, Déu era reemplaçat per l'Estat, la virtut cristiana pel deure cívic, la religió pel patriotisme, i la submissió i la obediència al rei, a l'autòcrata i al clergat per l'acatament al funcionari, al propietari i al patró." Només així podrem desxifrar el missatge redemptor dels nostres enginyers socials, la nova "religió ciutadana" a la que cal sotmetre's sense miraments, sense objeccions, convençuts que si seguim el camí traçat ens guanyarem un lloc en aquest paraís terrenal. Tot plegat, per fer realitat (si és que algun dia han deixat de ser-ho) les paraules d'un estudiós francès que, analitzant la incipient democràcia nordamericana, deia que "els ciutadans cauen progressivament sota el control de l'administració pública, com sense adornar-se'n, es veuen obligats a cedir cada dia noves porcions de la seva independència individual; i els mateixos homes que un dia derrueixen un tro i esclafen l'autoritat dels reis, es pleguen cada dia sense resistència als menors desitjos d'un funcionari" . Així ens volen i cap aquí ens dirigeixen. Ens toca acceptar lo inacceptable. La pregunta aquí és què volem nosaltres, si és que encara som capaces de pensar per nosaltres mateixes.

1) Diccionari Barcanova de la Llengua Bàsic, p.119, 6ª ed., 1992: Civisme m Zel pels interessos de l'estat; Cívic adj. Relatiu al ciutadà en l'ordre polític, al zel per l'estat.

2) Ferrer i Guàrdia, Francesc; "L'Escola Moderna" p.100.; ed. Júcar, 1976. Ferrer fou un important pedagog de finals del XIX i principis del XX que féu causa comú amb el moviment obrer català. Fou el fundador de l'Escola Moderna, o Racionalista i Científica, en la que pretenia dotar als alumnes d'una educació emancipadora lliure de tota mena de prejudicis, en la que no existien segregacions de l'alumnat, premis, ni cap mena de càstig. Fou afusellat el 1909, sota el pretext d'haver sembrat la rebel·lió a través del seu mètode pedagògic (Setmana Tràgica, atemptat de Mateo Morral contra Alfons XIII,...).
3) Tocqueville, Alexis de; "La Democracia en América", vol. 2, p.263; ed.Orbis, 1985.

Va tenir lloc els passats 5 i 6 de novembre

Caravana europea contra la tanca de la mort fins a la ciutat de Ceuta

Col·lectiu Catalunya

Els dies 5 i 6 de novembre, va tenir lloc la Caravana europea contra la tanca de la mort, que va arribar fins a la ciutat de Ceuta i fins a la mateixa tanca que la separa del Marroc, la tanca que intenten superar els immigrants subsaharians per entrar en territori europeu.

Grups i espais socials autoorganitzats, comunicadors socials, ciutadans europeus nascuts aquí i allà, associacions de veïns, assemblees i fòrums d'immigrants van decidir anar des de diferents punts d'Europa en caravana cap a les tanques de Ceuta perquè el seu «ja n'hi ha prou» s'escoltés alt i clar.

Cap a les tanques com a lloc d'un crim perpetrat en nom de les democràcies europees. Cap a les tanques com a símbol d'un règim de fronteres que no només està fet de barreres físiques i àrees de vigilància cada vegada més militaritzades, sinó també d'un sistema d'accés als drets que crea ciutadans de primera i de segona categoria (i «no ciutadans»), produint veritables apartheids laborals i socials que tallen i precaritzen els lligams socials i ho impregnen de por a l'altre.

Perquè avui més que mai, enfront de la barbàrie, contra la multiplicació de les barreres i els sistemes d'inclusió/exclusió a l'Europa realment existent, cal dir prou a la tanca de la mort i a tot el que aquesta simbolitza: no en el nostre nom. I significa també produir una aliança amb els que intenten creuar, defensar el seu dret a l'existència, que és també el nostre... en un món millor.

D'arreu

Des de diferents ciutats de l'Estat espanyol, entre elles Barcelona, es van afegir a la marxa grups d'activistes, que es van ajuntar amb els grups provinents d'Itàlia, França, Alemanya i Suècia. La marxa va travessar l'Estret en ferri i va desembarcar a Ceuta el migdia del dissabte 5 de novembre. Les més 400 persones que formaven part de la marxa, a les quals es van afegir alguns grups de ciutadans i ciutadanes de Ceuta, es van manifestar pels carrers de la ciutat amb nombroses pancartes i música de 'sound system', dirigint-se fins a la tanca fronterera amb el Marroc, on, envoltats d'un ampli desplegament de la Guardia Civil, es van dipositar rams de flors i una pancarta en homenatge als immigrants morts, i es van col·locar algunes escales similars a les que construïen les persones de l'altre costat per saltar la tanca.

Després, es van dirigir fins al centre d'internament d'immigrants (CETI), on es va realitzar una assemblea i prop del qual es va passar la nit. Al dia següent, diumenge dia 6, nova assemblea amb els immigrants que viuen al CETI per escoltar les seves reivindicacions i vivències, i després se sortia en manifestació fins a la Delegació de Govern on una representació de la caravana es va entrevistar amb el delegat del Govern per fer-li arribar les seves reivindicacions: regularització dels immigrants del CETI, investigació independent dels assassinats ocorreguts a la frontera, retirada de l'exèrcit de la frontera, paralització de l'actual política migratòria de la Unió Europea, tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers i resolució favorable de les demandes d'asil polític. Una protesta, en definitiva, contra la militarització de les fronteres i l'apartheid laboral i social que provoca la tanca de Ceuta i Melilla. Després es va tornar en vaixell a l'Estat espanyol.

La mort a les fronteres

El fet que la gent mori a les fronteres, per desgràcia, no és nou i menys en aquesta frontera del sud d'Europa que separa l'Estat espanyol del Marroc: només cal pensar en la quantitat de restes de pasteres trobades a la deriva al llarg dels anys. No són noves les deportacions il·legals, al desert d'Algèria o a països tercers, amb freqüència de sol·licitants d'asil la petició del qual mai no va ser admesa a tràmit. Tampoc és nou que la gent intenti creuar les fronteres: de fet, més que una barrera infranquejable, aquestes funcionen com un dic, amb el seu complex sistema d'encluses, que determina qui passa i com, a costa i a canvi de què. Saltar les tanques que separen els enclavaments colonials de Ceuta i Melilla del territori marroquí és des de fa temps una via d'entrada a Europa, sobretot per als que no poden o no volen pagar el visat falsificat, la pastera o el guàrdia civil que farà els ulls grossos en el moment adequat.

Què hi ha de diferent aleshores en les imatges que ens van arribar des de Ceuta i Melilla els mesos de setembre i octubre? És diferent la brutalitat que ha adquirit el règim de fronteres: per primera vegada, les forces de seguretat (poc importa sota quina bandera, al cap i a la fi el grau de «cooperació» és cada vegada més alt) van tirar a matar contra qui intentava creuar saltant la tanca. Per primera vegada, les deportacions s'han fet a zones del desert allunyades de qualsevol població i, per tant, de qualsevol subministrament d'aigua i aliment. És també diferent la quantitat de gent que intentava saltar. Tal vegada pel control de l'Estret pel sistema Integral de Vigilància Exterior (SIVE), que obliga a trobar rutes alternatives?, per la pujada dels preus cobrats per les xarxes de contrabandistes?, perquè el salt de la tanca implica no arriscar-se amb aquestes màfies?, hi té alguna cosa a veure l'augment de la cooperació policial entre l'Estat espanyol i el Marroc i la conseqüent intensificació de la pressió de les autoritats marroquines sobre qui utilitza el Marroc com a país de trànsit en la seva migració cap al nord? Factors de pes que, entre altres coses, obliguen a interrogar-se sobre els motius que la frontera sud sigui la més militaritzada de les fronteres europees.

La mort en directe

Hi ha més coses que són diferents en aquesta ocasió: a mesura que les imatges s'anaven colant en els nostres espais quotidians, a través de la televisió, dels periòdics i de la ràdio, se'ns feia més i més insuportable mirar, una vegada més, com tantes altres vegades, a l'altre costat.

Per mostrar la repulsa cap a aquests fets, en diferents punts d'Europa, es van convocar concentracions, vigílies i manifestacions per dir prou: prou d'assassinats, prou de deportacions homicides, prou de cops i vexacions, prou d'inversió per militaritzar les fronteres.

Més informació a www.estrecho.indymedia.org

Declaració de Larache

Red de Asociaciones Solidarias del Norte de Marruecos "Chabaka", Asociación Marroquí de Derechos Humanos, Asociación Pro Derechos Humanos de Andalucía, Andalucía Acoge i Pateras de la Vida

Davant els greus esdeveniments ocorreguts en les fronteres de Ceuta i Melilla, que han provocat la mort d'almenys vuit persones i desenes de ferits, l'únic delicte dels quals era el desig de trobar un futur mes digne, volem expressar el nostre dolor, la nostra indignació i la nostra enèrgica condemna.

En primer lloc, és necessari que s'investiguin les gravíssimes violacions dels drets humans que s'estan produint en l'entorn d'ambdues fronteres i que, amb participació d'observadors internacionals, es clarifiqui tot l'ocorregut i es determinin les responsabilitats pertinents.

Rebutgem que l'única via per a abordar el fenomen migratori entre Àfrica i Europa sigui la militarització i conversió de les fronteres en nous murs de la vergonya, aquesta vegada enclavats en territori africà.

La Unió Europea no ha d'afrontar els problemes subjacents i derivats de les migracions amb polítiques cada vegada més dures, basades en la impermeabilització de les fronteres, en sofisticats sistemes de control policial, en la reculada en les polítiques d'asil, en els acords per a les expulsions col·lectives, en els centres de retenció i internament, en la externalització de la gestió de l'asil i les migracions, etc…

Per contra cal engegar polítiques generoses i de major perspectiva que posin per davant la Cooperació efectiva per al Desenvolupament i la Solidaritat i que salvaguardin els drets humans. No podem fer d'Europa una Fortalesa que es regeixi per l'egoisme econòmic davant l'acceptació de les persones immigrants.

Els fets ocorreguts aquests dies a Ceuta i Melilla s'emmarquen més en aquestes polítiques de perfil dur i insolidari de tràgiques conseqüències, que en aquest altre plantejament presidit per la Cooperació, la Solidaritat i els Drets Humans. (...)

Europa ha d'assumir la seva responsabilitat històrica i actual en la situació de tot un continent que avui té més de 100 milions de pobres extrems.

Amb la destacada participació d'empreses trasnacionals, a Àfrica i als africans se'ls ha espoliat i esquilmat, se'ls ha condemnat a la desvertebració i a la misèria. I quan, fruit de la seva extrema situació, intenten emigrar, Europa els impedeix fer-ho legalment i no els deixen altra alternativa que intentar la terrible travessia de l'emigració irregular.

A Lleida, en suport al CSO La Gàbia

Centre Social Okupat La Gàbia, Lleida

El passat 5 de novembre, a les 17 hores, es va dur a terme a Lleida una manifestació de suport amb el Centre Social Okupat La Gàbia. El CSO La Gàbia, propietat de l'Empresa Municipal d'Urbanisme (EMU), va ser okupat al juliol del 2004. L'EMU, per la seva banda, va interposar una denuncia judicial per la via penal (que pot comportar penes de presó) contra les persones okupants. Durant el transcurs de la manifestació, que aplegà unes 200 persones, es van dur a terme accions pacífiques encarades a denunciar:

-La Paeria, l'EMU, bancs i immobiliàries per promoure l'especulació urbanística.

-La manca d'habitatge digne per àmplies capes de població.

-La falta d'espais per dur a terme activitats de caràcter reivindicatiu

La manifestació, que anava de la plaça Paeria a "La Gàbia", es va veure interrompuda a l'alçada del Pavelló Barris Nord. Un grup nombrós de policies de paisà s'abalançà sobre els manifestants de forma violenta. El resultat va ser diverses persones amb contusions i quatre persones detingudes.

Seguim exigint l'aturada del desallotjament i la retirada de la denúncia de La Paeria i l'EMU contra La Gàbia i mostrem el nostre rebuig davant l'actuació desproporcionada i abusiva dels Mossos d'Esquadra. Cal denunciar la hipocresia i la intransigència dels manaires de Lleida.

Trasllat de l'Oficina d'Okupació de Barcelona

L'ordre oberta de desallotjament de l'edifici del carrer Metges on fins ara hi havia el Cyber-Forat i l'Oficina d'Okupació, ha obligat a traslladar aquesta oficina informativa i de suport al moviment okupa a "Ruïna Amàlia", un espai okupat al Raval, on s'instal·laran properament altres col·lectius i persones. Des del 10 de novembre, l'Oficina continua al carrer Reina Amàlia, 11-bis, al costat del carrer de la Cera, al metro Paral·lel. L'horari d'obertura serà els dijous de 16 a 20h.

Iniciatives per aturar la violència immobiliària

Col·lectiu Catalunya i Taller contra el mobbing immobiliari (violenciaurbanistica@sindominio.net)

La Coordinadora contra l'Especulació del Raval, l'Oficina d'Okupació del Forat de la Vergonya, grups i plataformes contra l'especulació dels PERI grans plans urbanístics i persones a títol individual, s'han articulat a través de les sessions dels Tallers contra la Violència Immobiliària. La seva intenció és crear eines comunes que permetin trobar un fil entre les diverses lluites i fer patent que la situació del mercat immobiliari, així com les actuacions urbanístiques, no són quelcom natural i inevitable. Al contrari, hi ha un marc institucional i legal que actualment incentiva aquest fenomen, així com decisions polítiques que el podrien evitar.

Per això s'ha elaborat una carta en què es recullen tres actuacions que canviarien de rel el problema: la regulació dels preus de venda i lloguer, una moratòria dels PERI i les reformes urbanístiques i l'abolició de la Llei d'Arrendaments Urbans. Existeixen també un seguit de mesures d'emergència que suposarien una millora parcial, com la transparència del Registre de la Propietat, penalitzacions als propietaris d'immobles buits o la tipificació com a delicte de pràctiques que vulnerin el dret a l'habitatge. De totes formes, mentre no es duguin a terme reformes radicals, des del taller es fa una crida a emprendre accions de desobediència civil que visibilitzin i oposin resistència a aquests fets. Per consultar la carta de mesures contra la violència immobiliària i urbanística o per col·laborar s'ha creat un weblog: mobbingbcn.blogspot.com

Una part de la carta de mesures contra la violència immobiliària i urbanística ha estat fruit de les reflexions sorgides arran de l'elaboració d'un Dossier i de les tres sessions del Taller contra la violència immobiliària i urbanística que s'han fet fins ara. El Dossier, que podeu trobar penjat a les pàgines web http://www.coordinadoraraval.org i http://mobbingbcn.blogspot.com, és un recull de textos que tracten de l'altra cara de la Barcelona fashion, guapa, neta i de la famosa col·laboració pública-privada que caracteritza el model Barcelona: la violència urbanística i immobiliària que, d'una manera o d'una altra, pateix un creixent segment de la població de la ciutat.

Des de les entitats i individualitats promotores de la carta, es creu que ha arribat el moment de desfer les cortines de fum aixecades pels polítics al voltant d'aquesta qüestió. En aquest sentit, aquest document no vol ser una més de les moltes cartes i manifestos que s'han fet fins ara, sinó que pretén servir de base compartida pel màxim nombre de col·lectius possible per obrir tot un ventall d'accions contra el model immobiliari i urbanístic que patim. És per això que, com a primer pas per a l'aplicació de les mesures exigides, iniciem aquesta campanya d'adhesions a la carta que donarien la legitimitat per començar a emprendre les accions de desobediència civil que entre tots i totes considerem necessàries. Un cop més, doncs, us convidem a llegir i difondre aquesta carta i a adherir-vos-hi si esteu d'acord amb les reivindicacions que planteja.

Carta de mesures contra la violència immobiliària i urbanística

Somiar amb un pis en condicions adequades s'ha convertit en un malson per a un gran nombre d'habitants de Barcelona. Segons dades oficials, tan sols des de finals de 1997 fins a l'actualitat els preus dels habitatges han augmentat més del 150%, mentre que els ingressos nets salarials en els sectors amb conveni només ho han fet un 34,5%. L'endeutament mitjà de les llars va passar del 45% al 1990 a més del 60% al 2004. El preu mitjà dels lloguers a l'Àrea Metropolitana va pujar de 355 euros al 1999 a 617 al 2004. Al mateix temps, continua augmentant el nombre d'habitatges buits: segons el cens de 2001 només a la província de Barcelona la xifra superava els 300.000 (i ha continuat creixent amb uns índexs excepcionals).

La conversió de l'habitatge en una pura mercaderia i en objecte d'especulació ha creat un cercle viciós de pressions, por i neguit que precaritza les condicions de vida d'àmplies capes de la població. Cada vegada hi ha més persones que es veuen obligades a marxar de la ciutat i instal·lar-se a una distància de fins a 50 km perquè no troben un pis assequible. I cada vegada hi ha més persones obligades a jornades laborals extenuants en feines com més va més precaritzades per pagar la seva hipoteca o el seu lloguer. Però, tot i així, molts no hi arriben: tan sols al 2002 hi va haver 3.675 desnonaments a Barcelona.

El fet que la ciutat de Barcelona s'hagi convertit en les darreres dècades en una ciutat marca, on s'ha posat en funcionament un model que converteix el territori urbà en un factor productiu en si mateix, ha adobat el terreny per a la proliferació de la violència immobiliària i urbanística. Aquesta violència desencadenada pel "lliure mercat" i assistida per l'Administració amb els seus plans de transformació urbanística, provoca una devastació del teixit urbà que produeix desplaçaments de població, desnonaments i el segrest de l'espai públic.

És en les zones afectades per plans de transformació urbanística (Ciutat Vella, Poble Nou, Sants...) on l'anomenat "mòbbing immobiliari" es cobra el major nombre de víctimes i on un major nombre de persones ha d'abandonar la seva llar a causa d'augments abusius de lloguer o simplement perquè el propietari vol especular amb els habitatges. D'altra banda, aquesta selva immobiliària ha generat formes d'organització veïnal que s'enfronten des de la Barcelona real al model Barcelona: una resistència àmpliament estesa a l'especulació i un no a cada pla urbanístic.

La urgència del problema de l'habitatge ha estat un banderí en els programes electorals de tots els partits que han ascendit al poder en els darrers anys. Tanmateix, les mesures anunciades pels actuals governs d'"esquerres" com p.ex. les subvencions als propietaris per fomentar el lloguer dels pisos o els plans d'habitatge estan lluny de complir la seva promesa de "garantir el dret a l'habitatge i a la ciutat", ja que no preveuen cap mesura de regulació del mercat.

Per tot l'exposat, exigim als partits de govern que deixin de vulnerar els preceptes de la Constitució espanyola (en concret l'art. 47, que els obliga a "promover las condi-

continua a la pàgina 21 >

ve de la pàgina 20 >

ciones necesarias y establecer las normas pertinentes para hacer efectivo el derecho a una vivienda digna y adecuada, regulando la utilización del suelo de acuerdo con el interés general para impedir la especulación") i que complexin els seus compromisos adquirits amb la firma de convenis internacionals de salvaguarda del dret a la ciutat.

Amb l'objectiu de fer efectiu els esmentats drets a l'habitatge i a la ciutat, exigim a la Generalitat i a l'Ajuntament que iniciïn els passos necessaris per a l'adopció de les mesures següents:

1. Limitació del preu dels lloguers i els preus dels pisos, per tal que no superin mai el 30% de la renda del llogater o l'hipotecat. En el cas de totes les persones els ingressos de les quals no superin 2,5 vegades el salari mínim interprofessional (el salari mínim actual és de 513 euros al mes), el preu del lloguer o de la hipoteca no podrà superar mai el 20% dels ingressos disponibles (tal com ho estableix el programa Pla per al dret a l'habitatge de la Generalitat en algunes de les subcategories dels seus pisos de protecció).

2. Moratòria dels PERIs i reformes urbanístiques, fins que no s'hagi realitzat un estudi d'impacte social en cada una de les actuacions i fins que no s'hagin elaborat mecanismes per a la participació real dels veïns (i no tan sols dels comerciants i associacions «clientelars» de l'Ajuntament) en qualsevol decisió que afecti el seu entorn vital.

3. Abolició de la Llei d'Arrendaments Urbans (LAU). En concret, derogació de l'art. 9è del decret Boyer, que estableix la supressió de la pròrroga forçosa, així com de l'apartat 1 de l'art. 9è de la LAU de 1994, que estableix un màxim de cinc anys de vigència d'un contracte de lloguer. I inici d'un ampli procés de debat i consulta social que haurà de portar a l'elaboració d'una nova LAU que faci efectiu el dret a l'habitatge.

D'altra banda, el dramatisme de la situació actual exigeix una solució immediata dels casos més extrems ocasionats per la violència urbanística i immobiliària. Per tant, mentre no s'hagin satisfet els tres punts anteriors, reclamem l'adopció de les següents mesures d'emergència:

Foto: Pau Juvillà

Mesures preventives

-Mesures que facin efectiva la transparència dels Registres de la Propietat; per exemple, l'obligació d'informar totes les parts implicades en la venda d'una finca o d'un pis i la publicació mensual o trimestral de les operacions de compra-venda realitzades en un mateix registre (i dividides per finques).

-L'obligació, en qualsevol operació de compra-venda en immobles on hi hagi inquilins, de realitzar un informe jurídic independent que avali que les condicions de l'operació respecten els seus drets.

-La condició, per a la concessió de subvencions per a la rehabilitació d'edificis, d'una moratòria de cinc anys en els preus dels lloguers i d'una pujada ajustada estrictament a l'IPC un cop acabat aquest termini.

-La penalització de la possessió d'immobles buits, sense utilitzar o abandonats (mitjançant l'augment de l'IBI o l'amenaça d'expropiació) i la despenalització de l'okupació, amb l'abolició de les penes de multa, presó i condemna a pagar les costes que actualment recull la llei. La revocació dels documents de propietat d'un immoble a partir dels cinc anys d'abandonament.

Actuacions en l'àmbit penal

-La persecució de les pràctiques de violència immobiliària, que caldria tipificar com a delicte de vulneració del dret a l'habitatge i sancionar amb penes proporcionals a la importància d'aquest dret. En el cas de la participació en aquestes pràctiques de membres del Registre de la Propietat, funcionaris municipals o autonòmics, societats mixtes públiques-privades i administradors de finques, una primera mesura hauria de ser la seva inhabilitació per a qualsevol d'aquests càrrecs públics.

-En l'estat actual de la situació considerem prioritària la intervenció de les institucions municipals i autonòmiques com a acusació pública en casos d'assetjament immobiliari (mobbing) denunciats per veïns com a mesura dissuasiva per contrarestar la impunitat amb què actuen empreses i particulars en aquest sector.

A causa de l'extrema gravetat de la situació i mentre no s'apliquin les mesures exigides en aquest document, fem una crida a emprendre accions de desobediència civil que visibilitzin la insostenibilitat de l'actual model i que generin xarxes de defensa, lluita i resistència contra la violència immobiliària (com ara actes d'interpel·lació a l'Administració, vagues de lloguers, autoreduccions en el preu de les hipoteques o okupacions d'habitatges buits).

Escrit en algun lloc de la selva immobiliària, setembre del 2005

SALUT I ANARQUISMES

A veure que surt

Josep Cara Rincón (Berga)

Aquest és el primer text de 2.500 caràcters (espais inclosos) que faig per al "Catalunya" i que ha de ser el primer d'aquesta columna que he triat –de qualsevol manera– que es digui "Salut i anarquismes!".

I és que fa falta molta salut i més bon humor per militar en algun dels anomenats "moviments socials" i no "cremar-se" és a dir no acabar fastiguejat o encara pitjor. I el moviment llibertari no n'és cap excepció. Però per sort el sentiment de justícia i de llibertat fa que la lluita de moltes persones i col·lectius no s'aturi i que les iniciatives es multipliquin dins i fora del món llibertari on moltes ens reconeixem. I és que ni l'anarquia ha de ser mai dogma ni tampoc cal dir que s'és anarquista amb la boca petita. Hi ha més anarquismes que anarquistes i això que pot semblar un inconvenient és de fet imprescindible per a totes les lluites que volen ser alliberadores, per a les que es diuen llibertàries i per a les que no s'ho diuen però actuen cap a la llibertat.

Jo no m'ho atrapo, però per mi que falta molta activitat. Què els insurreccionalistes facin insurreccions, que els etapistes cremin alguna etapa, que els reformistes aconsegueixin alguna reforma... i que entre tots plegats construïm projectes que ens permetin autogestionar les nostres vides en el màxim grau possible. Perquè sols així es fa la revolució, construint autogestió i sense cap avantguarda il·luminada ni cap totalitarisme uniformitzador ni cap punyeta autoritària.

D'injustícies no en falten, n'hi ha per donar i per vendre –sobretot per vendre, clar–, i per tant hi ha moltes lluites on agafar-se i moltes altres estan encara per inventar, lluites on et sentis còmode i a ser possible no t'amarguis l'existència. Si de passat als llibertaris no ens en falta (tot i que s'hagi imposat l'oblit primer i ara la memòria selectiva), de present i futur en tenim tant com vulguem agafar i per això cal que siguem ambicioses, caparrudes, irrespectuoses i desobedients. Perquè si després del naixement obligatori que patim totes i la podridura de societat on ens trobem ficades, a sobre hem de militar sent respectuoses, obedients i amargades ja és el "colmo". És per això que ara començo a entendre allò de que la revolució ha de ser una festa. A la llibertat per la llibertat i el riure que mentre quedi autoritat hi haurà anarquistes. Salut i liquidació social companyes!, i a veure si en el proper escrit filo més prim i sóc menys pesat i més alegre.

Contra el Barcelona Màfies Point: prou violència immobiliària!

Col·lectiu Catalunya

Davant el macroencontre del mercat immobiliari que es va celebrar del 25 al 30 d'octubre a la Fira de Barcelona, des dels moviments socials i les persones implicades en diferents conflictes urbanístics es va considerar imprescindible respondre a un esdeveniment que celebra i magnifica les pràctiques, les empreses i les persones que estan fent impossible el dret a l'habitatge i la vida en els barris.

Per això es va convocar una roda de premsa el dia 26 a la plaça Espanya i una manifestació el matí del dia 29 des de la Plaça dels Països Catalans fins la Fira de Barcelona, per confrontar els conflictes de la Barcelona real a un esdeveniment on es confonien interès empresarial i política institucional, el Barcelona Meeting Point, la fira immobiliària més gran d'Europa i una de les més importants del món. Unes 200 persones van assistir a la manifestació, que en arribar davant el recinte de Fira de Barcelona es va trobar amb un desplegament policial que els va impedir el pas i va carregar en diverses ocasions contra els manifestants.

En aquest event els peixos grossos del sector immobiliari -com, per exemple, Metrovacesa i "la Caixa"- es trobaren amb els màxims responsables de les tres administracions, com Joaquim Nadal, Maria Antonia Trujillo i Xavier Cases. Davant d'això, moviments socials i veïnals, així com persones implicades en diferents conflictes urbanístics, van voler mostrar quina és la Barcelona real, una Barcelona on es produeixen uns 3.675 desnonaments cada any (10 diaris); un mínim de 150 casos d'assetjament immobiliari si fem cas de les restrictives dades proporcionades per la mateixa administració; l'ascens imparable del preu de la vivenda, que en el cas dels lloguers en cinc anys ha passat de 355,05 euros el 1999 a 617,05 el 2004; l'abandonament de 307.859 pisos a tota Barcelona; o les agressions a la vida col·lectiva i l'espai públic dels Plans Urbanístics.

Tot i així, en aquest moments hi ha un munt de conflictes oberts a "la millor botiga del món". Per anomenar-ne només uns quants: a Sants, la mobilització veïnal pel soterrament de les vies i contra l'ampliació de l'estació; a Esplugues, la lluita contra el Pla Caufec; al Poble Nou, la resistència contra l'enderrocament de Can Ricart; a Ciutat Vella, el Forat de la Vergonya; la lluita contra el mobbing al Raval; la important mobilització a Gràcia contra els plans viaris, la creixent elitització del barri i el mobbing; a la Barceloneta, contra l'especulació al barri i els plans d'intervenció sense participació veïnal....

Totes aquestes lluites i moltes altres expressen des de la seva problemàtica concreta que ja estem farts i fartes que es facin rics acosta de les nostres vides i del nostre entorn, que no volem continuar patint la tirania del talonari i el formigó. Per tot això es va anar al Barcelona Màfies Point per protestar contra la violència immobiliària i la impunitat amb què s'exerceix amb la connivència institucional.

> CONTRAINFORMACIÓ

"El pèsol negre", una revista amb més de cinc anys de lluita llibertària

Pep i tu (Berga)

"El pèsol negre" va nàixer a Berga la primavera de l'any 1998, sent una petita revista en format fanzine amb una tirada de 100 exemplars. Aquell any en van sortir dos números.

A les darreries de l'any 2000, va començar a sortir amb regularitat (cada dos mesos) a tot el Berguedà. Era la segona època. En un principi, es feia amb fotocòpies (A-3 doblegades i grapades) i amb una tirada de 300 números i 12 pàgines que de seguida van ser 24 pàgines i 700 números.

Les amenaces dels empresaris i poders locals arrel de les denúncies que s'hi publicaven ens van anar esperonant i al número 13 vam donar el pas a la rotativa, va ser el maig de l'any 2003. El mes d'octubre de l'any 2004, "El pèsol negre" va passar a ser una publicació llibertària de l'Alt Llobregat i el Cardener, és a dir de les comarques del Berguedà i del Bages, amb una tirada que ha oscil·lat entre els sis mil i vuit mil exemplars i vint-i-quatre pàgines.

"El pèsol negre" no és un mitjà dels moviments socials cap als moviments socials, sinó cap a enfora. Arriba a moltíssima gent dels pobles, viles i ciutats del Bages i del Berguedà i en algunes ciutats com ara Berga està realment arrelat, sent un referent de la comunicació lliure.

Els continguts giren entorn la informació local referida a l'actualitat, el món laboral i els abusos de poder de policies, polítics i empresaris. També hi ha un dossier central temàtic que aborda qüestions generals i actuals. A més, també hi ha articles de fons, culturals, les ressenyes i darrerament l'entrevista de la contraportada.

El proper número serà el 25 (desembre-gener) i farà cinc anys de la segona època de la publicació. Coincidint amb aquest cinquè aniversari i com a conseqüència de la demanda que hem tingut, probablement a partir del proper número la tirada augmentarà i llavors, el proper repte, més enllà de mantenir i millorar els continguts, serà reduir la periodicitat.

Dinamita de cervell

Una exposició sobre el nostre exili literari

Col·lectiu Catalunya

L'exposició "Literatures de l'exili", que el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona presenta fins al 29 de gener de 2006, narra l'experiència dels escriptors catalans a l'exili a través d'una col·laboració interdisciplinària: el crític literari Julià Guillamon ha reconstruït les històries dels escriptors exiliats a través de la seva obra literària i del testimoni de qui els conegueren; el cineasta Joaquim Jordà ha recorregut alguns indrets assenyalats de l'exili i els ha filmat tal com estan a l'actualitat, defugint la reconstrucció històrica i proposant una reflexió sobre el temps i la pervivència de la memòria, i l'artista plàstic Francesc Abad és autor de les instal·lacions que sintetitzen metafòricament algunes de les seqüències que relata l'exposició.

Els escriptors Francesc Trabal, Cèsar-August Jordana, Xavier Benguerel, Joan Oliver i Domènec Guansé amb les seves famílies cap a Xile, via Argentina, a bord del vaixell Florida al desembre del 1939. Fundació La Mirada, Sabadell

El camí de l'exili

L'exposició arrenca al gener del 1939. Perduda la guerra civil, centenars d'intel·lectuals i escriptors travessaren la frontera i començaren el camí de l'exili. Amat-Piniella, Pere Calders, Agustí Bartra, Anna Murià, Xavier Benguerel, Joan Oliver i Mercè Rodoreda són alguns dels noms que formen part de la riuada de gent que pren el camí de l'exili. La seva destinació va ser, primer, França, des d'on va iniciar-se la diàspora que els duria a la República Dominicana, a Mèxic, a Xile, a Suïssa, a Anglaterra o als Estats Units.

Seguint la veu dels escriptors, això és, la seva obra, "Literatures de l'exili" planteja un itinerari pels llocs de l'exili literari (1939- 1975) i ha tornat als llocs on es va desenvolupar aquesta història per recuperar llibres, manuscrits i fotografies que transmeten el clima moral de l'exili. I per filmar un documental que permet reviure alguns dels seus episodis fonamentals: el pas de la Frontera, l'arribada a Amèrica, la contribució dels exiliats a la vida cultural dels països d'acollida, el dilema del retorn.

L'exposició ens enfronta amb la vivència d'aquests exiliats en una Europa sacsejada per la Segona Guerra Mundial, i reconstrueix la relació amb els països d'acollida, a l'altra banda de l'Atlàntic, en una experiència que enfronta la literatura catalana als grans temes de la identitat primitiva, de l'"altre" i de la vida de les grans metròpolis contemporànies. L'exposició relata, en temps actual, la memòria que aquest trànsit ha deixat en els llocs citats.

La pel·lícula de Jordà

Un audiovisual de Joaquim Jordà acompanya l'exposició "Literatures de l'exili". Jordà hi recorre els camins que van seguir alguns escriptors catalans en abandonar Catalunya al gener del 1939. Aquesta peça documental, rodada a Catalunya, França, Xile i Mèxic, cerca les ressonàncies que els escriptors catalans hi deixaren. A partir del testimoni escrit de molts d'aquests escriptors, l'audiovisual combina imatges actuals de tots aquests llocs amb imatges d'arxiu, entrevistes puntuals amb algun personatge significatiu i dibuixos.

Dones sindicalistes

Maria Manonelles (Mollerussa, 1913 - Conflent-Coflans (França), 2004)

Antonina Rodrigo

És la sisena de set germans. El 1921 mor el seu pare, aleshores, la seva mare es trasllada a Barcelona amb les quatre filles supervivents. Maria comença a militar en el Bloc Obrer i Camperol i, més tard, al Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM). Es casa amb el periodista Estivill. En la primavera de 1932, coneix Josep Rovira, que acaba de tornar de l'exili per l'intent de cop d'estat de Prats de Molló. Uneixen les seves vides el març de 1936. Al cap de poc esclata la guerra civil i

Maria marxa al front d'Aragó amb el seu company, que és el cap de la Columna Lenin. Com que els falten aparells transmissors a les trinxeres, la miliciana allista joves camperols aragonesos per fer d'estafetes ambulants. El juny de 1937, a causa dels Successos de Maig, empresonen Rovira. Maria s'enfronta al general Pozas i li exigeix que rescati el seu marit, que és militar, de mans de la policia. A final de 1938, Maria ja és mare de Mireia i torna a estar embarassada. Al locutori de la Model, Rovira aconsella la seva dona marxar cap França, on naixerà el seu fill, el juliol de 1939. Quan entren a França, internen Rovira al camp de concentració de Saint Cyprien. Maria es refugia a Montauban. Després de passar pel camp de Septfonds, Rovira es reuneix amb la família a Saint-Etienne. El juny del 1940, després de la derrota militar francesa, s'instal·len a Lió, on tots dos col·laboren en la Cadena d'Evasió Clandestina El Insurrecto. En quatre anys (1940-44) asseguren el pas clandestí cap a Espanya de centenars de militars aliats. Els Rovira es neguen a emigrar a Mèxic, es queden a França per lluitar contra els qui havien ajudat Franco a guanyar la guerra i funden el Moviment Socialista de Catalunya.

Centenari del naixement de Xavier Benguerel

Revista Lletres
(www.llibrescat.com)

Un home del Poblenou, crescut amb l'emprempta històrica que deixa aquest barri en els seus habitants —malgrat la reforma urbanística actual—, tocats per la commoció del pas d'unes idees de proporcions gairebé mítiques, les del socialista utòpic Étienne Cabet. Aquest barri de Sant Martí de Provençals, travessat encara ara per l'avinguda d'Icària, ens recorda una època d'ideologia contundent, una època en què hom creia en la bondat de l'home, i que malauradament es malmeté per totes les contrarietats repressives contra una classe obrera delerosa d'unes relacions i d'un treball de rostre més humà. La Guerra Civil i la repressió franquista acabaren de rematar l'esperit de llibertat que, malgrat tot, els seus habitants semblen conservar. Qui ha nascut al Poblenou, o no el deixa o hi torna. També Xavier Benguerel i Llobet se'n separà als 33 anys per tornar-hi, en regressar de l'exili, el 1954.

Va ser dels molts que van marxar, primer a França, on, al castell de Roissy-en-Brie, coincidí amb els escriptors Bartra, Guansé, Trabal, Oliver, Jordana, procedents en part del Grup de Sabadell. A la fi del 1939 s'embarcà cap a Amèrica i s'establí a Santiago de Xile.

En la seva primera novel·la, "Pàgines d'un adolescent (1929), i en les que segueixen abans de l'exili,

La vida d'Olga (1930), El teu secret (1934) i Suburbi (1936), ja es mostra com un escriptor de marcat caràcter psicològic. Un llibre de poesia, Poemes (1934), i un de contes entre els quals cal remarcar L'home i el seu àngel (1937). En teatre va estrenar El casament de la Xela (1937), que fou premi Ignasi Iglésias 1936. Gran treballador, també va conrear el periodisme.

A Santiago de Xile fundà una empresa farmacèutica i continuà l'activitat literària. Creà, amb Joan Oliver, l'editorial El Pi de les Tres Branques. Publicà els contes "Sense retorn" (1939), la comèdia unanimista(1) d'ambient suburbà "Fira de desenganys" (1942), "La màscara" (1947), la novel·la "L'home dins el mirall" (1951), i "La família Rouquier" (1953), premi Joanot Martorell, novel·la que es pot situar dins el corrent que representen Graham Greene o François Mauriac, però sense deixar el realisme psicològic. Ja de nou a Catalunya, publica el volum de contes "El desaparegut" (1955).

Amb el seu cunyat Joan Sales i amb en Joan Oliver creà «El Club dels Novel·listes», col·lecció literària dins l'editorial Aymà que va acollir nombroses obres d'escriptors catalans com Mercè Rodoreda, i Folch i Camarasa, entre molts d'altres.

Assolí un gran èxit amb "El testament" (1955), de la qual en féu una versió teatral (publicada el 1960). Prosseguí l'obra narrativa amb "Els fugitius" (1956), novel·lació del seu exili, després refeta completament, el 1965, amb el nom d'"Els vençuts" (1969); "El viatge" (1957); "L'intrús" (1960); "El pobre senyor Font" (1964); la novel·la curta "La prova de foc" (1967); "Gorra de plat" (1967); 1939 (1973); "Icària, Icària..." (1974), premi Planeta, sobre aquella història del seu barri; "Llibre del retorn", premi de la Crítica Serra d'Or 1978, i "Sempre és demà" (1978), entre d'altres. Amb la publicació de les "Obres completes" (primer volum, 1967) reelaborà estilísticament la seva producció inicial. Cal destacar també "Appassionata", complicada història d'amor, per la qual li fou concedida la Lletra d'Or, i el volum de narracions "L'absent", recull revisat de textos dispersos d'èpoques anteriors. Dins de la seva obra estrictament autobiogràfica cal remarcar "Memòries: 1905-1940" (1971) i "Memòria d'un exili: Xile" 1940-1952 (1982). Pel que fa a la poesia, cal esmentar l'obra compresa entre 1925 i 1985, recollida a "Aniversari" (1987). Cal destacar també el seu treball de traductor, tan acurat, a Les flors del mal, de Charles Baudelaire, així com en les traduccions de La Fontaine, Paul Valéry, Charles Baudelaire, Poe...

1. L'unanimisme és un moviment literari que es basa en la idea de l'escriptor com a representant de l'ànima col·lectiva, del grup humà considerat com un tot: els seus sentiments, els seus desigs...

EN PAUS AMB EL PASSAT

A propòsit de la novel·la 'Incerta Glòria' de Joan Sales

Flora Pla

Les visions que tenim dels temps passats els qui no els hem viscut directament provenen dels mitjans als que hem tingut accés per tal d'informar-nos-en. Hi ha qui té sort, i pot accedir a fonts directes que els hi expliquen què (i com) va passar el que va passar. La gran majoria ens hem de conformar amb fonts indirectes, llibres, documentals, i, al cap i a la fí, la televisió.

De totes maneres es fa molt difícil arribar a apropar-nos realment a allò que va ser la realitat de les coses. En primer lloc pels nostres propis prejudicis interns, conscients o inconscients, legítims o no. En segon lloc per l'inevitable postura que pren tot escriptor, novel·lista, historiador, polític, etc. quan ha de narrar els fets del passat. En tercer lloc, per l'imprecisió, l'erosió i la pèrdua de dades que origina l'inevitable pas del temps. Per últim, pel grau de voluntat real que tingui cadascú per conèixer com van ser realment els fets que van passar. Aquesta última condició es pot expressar inversament: pel grau de voluntat de rebre un discurs acrític que expliqui una història sense clarobscurs, sense punts foscos, per tal de tenir la consciència tranquil·la i de poder conciliar aquesta visió del passat amb la idíl·lica visió política X del subjecte.

Joan Sales va ser advocat de carrera, militar republicà d'ocasió, i sobretot, editor. Va ser la persona que va editar "La plaça del diamant", probablement la millor novel·la en català que s'ha escrit mai. Fundador del Club dels Novel·listes, va escriure una única novel·la, "Incerta glòria", dividida en quatre parts, on narra la guerra civil des del punt de vista de quatre personatges diferents.

La visió de la guerra que ens dóna Sales dista molt del discurs clàssic revolucionari que probablement molts de nosaltres hem anat llegint al llarg del temps. No té res a veure. És molt probable que mentre llegim la novel·la, trobem postures, interpretacions amb les que no estiguem d'acord; o fins i tot creences religioses, en les que senzillament, molt probablement, no creïem. Però dins de la novel·la hi han personatges, punts de vista, que probablement ens estiguin molt a prop, com per exemple, el vell anarquista Milmany, amb tantes coses en comú amb en Joan Peiró (tant citat, per cert, últimament per tothom i que seria tant i tant incòmode per tothom -sense cap mena d' excepció, n'estic ben segur- si tingués la mala idea de tornar a la vida).

Feu el favor de llegir aquesta novel·la, l'equivalent català de "Guerra i pau" de Tolstoi, si teniu un punt de vista obert i sincer (hi ha una edició econòmica d'Edicions 62 en dos volums a "Les Millors Obres de la Literatura Catalana"). Hi haurà parts, com ja he dit, amb què no estareu d'acord, o que no us agradaran. Però reconèixer que la gent del propi bàndol va fer també, en menor grau però també, crims i desgràcies, com molt bé va denunciar en Peiró al "Perill a la reraguarda", és un pas personal -ja que sembla ser que col·lectivament el tema seria complicat- necessari en la recerca de la veritat. Necessari per estar en pau amb el passat pel que fa a la història i la política comunes (que els nostres propis i personals fantasmes ja són patrimoni de cadascú).

> LA CULTURA

Un tal Pepe Martínez

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Com més passa el temps menys gent sap que amb un nom tan corrent com José Mártinez (Guerricabeitia) va existir algú que va contribuir decisivament a marcar des de les posicions més avançades i pluralistes l'antifranquisme a través de la ja mítica revista i editorial Ruedo Ibérico, la més activa i representativa de tot l'exili republicà, i especialment oberta a les aportacions llibertàries, mostra d'això seran, en particular, l'edició de l'emblemàtic suplement especial sobre el moviment llibertari espanyol, sense oblidar les memòries de Cipriano Mera i sobretot les conflictives de Garcia Oliver, de les quals va fer fins a cert punt advocat. Nascut en una família anarcosindicalista, militià a les Joventuts Llibertàries (JJLL) i va treballa a la seu de la Federació Regional de Camperols de València de la CNT, sense tenir encara l'edat, se'n va anar cap al front a una columna anarquista, i després a les Milícies de la Cultura, depenent del Ministeri d'Instrucció Pública...

Quan va acaba oficialment la guerra va ser detingut, però com a menor d'edat va ser enviat a un reformatori. En la segona meitat dels anys quaranta, es convertirà en un activista clandestí, fins que ha de travessar la frontera il·legalment i s'instal·la a París, formant part de la delegació exterior de les JJLL...

Aprofitant la seva experiència en Editions Hermann, crearà en 1961 l'editorial amb tres socis més (Nicolás Sánchez-Barnús, Ramón Viladás i Vicente Girbau), encara que, a la llarga, assumiria gairebé tota la responsabilitat en una trajectòria plena de dificultats dignes d'una bona novel·la (amb seriosos aspectes picarescos), però en la qual quedés clara la seva poderosa contribució a la resistència antifranquista, de manera que els diversos èxits únicament serviran per pagar els deutes i avançar en nous projectes. I ho va fer des d'una actitud oberta, pluralista, situada clarament a l'esquerra del PCE, però sense tancar les portes als seus representants. Albert Forment el defineix com «un llibertari trufat de marxisme» ("José Mártinez: la epopeya de Ruedo Ibérico", Anagrama, 2000), que va saber guanyar-se la col·laboració de molts intel·lectuals i escriptors, entre ells Juan Goytisolo, que va ser un col·laborador habitual de la premsa llibertària a l'exili. Això explica que Mártinez, entre altres coses, publicarà un extens suplement sobre la revolució cubana, una edició de les «obres» de Trotsky, de Nin i Maurín, a més d'obres com la de Fernando Claudín, en un catàleg amb autèntics dards contra la dictadura (el dedicat a l'Opus Dei va tenir diverses edicions; el mateix que la semblança de Franco escrita per Luciano Rincón) i contra l'estalinisme, que va ser perdent la seva transcendència en la mesura que l'obertura, i més tard les conquestes democràtiques, acabessin convertint Ruedo Ibérico en una editorial més, per desaparèixer el 1982, coincidint amb la victòria del PSOE.

L'ALTRA CARA DEL CHAVISME

Una altra visió de Veneçuela: globalització a pas de vencedors

Rafael Uzcátegui

En el nostre país, es compleix l'agenda del moviment antiglobalització per aquells que davant del món s'anomenen paladins de la lluita contra el neoliberalisme. Quan Chávez i la resta dels seus funcionaris realitzen incendiàries proclames contra "l'Imperi" i el "Neoliberalisme", als pocs dies signen generosos contractes amb directius de multinacionals. En un país caribeny anomenat Veneçuela, la coherència entre el que es diu i el que es fa supera les revelacions de Ripley.

El 27 de febrer de 1989, es va realitzar a Veneçuela la primera revolta d'importància contra l'aplicació de les polítiques neoliberals. Allò no era producte de la casualitat, era el resultat d'una consciència creixent entre àmplies capes de la població que una manera d'ordenar la societat estava arribant a la seva fi. Aquell va ser un rebuig als resultats de l'acord d'alternança i governabilitat realitzats entre els partits polítics del status, les Forces Armades i l'Església concretat en l'anomenat "Pacto del Punto Fijo", després de la caiguda de la dictadura de Marcos Pérez Jiménez en 1958. Les formalitats democràtiques van poder aguantar-se durant quatre dècades gràcies a l'explotació de les riqueses del país i la instauració de xarxes clientelars entre el partit governant i la resta de la població. La promesa de "sembrar el petroli" només va servir per a engreixar les butxaques de sectors minoritaris de la nació.

Chávez va aconseguir capitalitzar aquells anhels de canvi de la societat veneçolana al seu favor, resultant electe president amb un gran marge de l'electorat que endossava en ell un "xec en blanc" per treure's de damunt el funest bipartidisme d'Acció Democràtica i COPEI. A pesar del seu origen militar i el seu discurs d'esquerres, la seva milionària campanya electoral era pagada per sectors capitalistes locals i internacionals que van veure en ell, l'oportunitat per assegurar la governabilitat i continuar els seus negocis en el territori. No es van equivocar en els seus pronòstics.

Després de cinc anys de govern el chavisme li ha declarat una guerra sense quarter als sectors tradicionals de la burgesia veneçolana –Fedecámaras-, recuperant les agendes dels moviments socials aglutinats al seu al voltant per a desgastar-los en rounds d'ombra contra els fantasmes del "puntofijismo". Al costat d'això, l'amplificació mediàtica dels sectors més conservadors del país i els seus reiterats -i cada vegada més solitaris-, crits al cop d'estat han servit al govern per a distreure l'atenció dels veritables problemes del país i dissimular els milionaris negocis fets per les companyies multinacionals a Veneçuela, contractes que, i això mereixeria una anàlisi a part, han estat viables per la desarticulació de bona part del moviment social foguejat qualitativa i quantitativament després de l'experiència del "Caracazo".

La veritable "intervenció estrangera"

Amplis sectors de l'esquerra veneçolana i mundial s'han vist representats pel verb fluid i generós del comandant Chávez, Les seves fanfarronades verbals i la seva repetició dels llocs comuns del discurs revolucionari propi de la Guerra Freda. Resulta lamentable com veus pretesament "crítiques" en el món s'han deixat encantar pels cants de sirena de l'autodenominada "Revolució bolivariana", mentre que en la realitat –petit detall no previst per la retòrica- Hugo Rafael Chávez ha aprofundit la relació de Veneçuela amb les tendències economicistes de la globalització enquistant a la nació llatinoamericana en el seu paper de proveïdor segur d'energia i recursos als compradors del primer món, començant per descomptat amb els Estats Units. Mentre el projecte de país de "zurdo de Sabaneta" és un signe d'interrogació, el denominat "Procés" necessita d'amplis fluxos d'inversió estrangera per a pagar els milionaris programes populistes i clientelars que assegurin la seva permanència en el poder.

Entenem que aquestes paraules són impossibles d'entendre per a qui han cregut sense dir res la ficció d'una revolució a Veneçuela. Enumerem dades, completament verificables pels curiosos en l'assumpte, de com la Globalització economicista avança a pas de vencedors en els sectors avui claus de l'economia mundial.

Petroli

A pesar que la companyia de petroli estatal es presenta com "La Nova Pdvsa", la seva línia no difereix substancialment de l'estratègia assumida per anteriors administracions, les quals asseguraven en els millors termes per als amos del Nord el flux d'hidrocarbur. Ni tan sols durant la passada guerra de l'Iraq, quan alguns sectors socials del país van suggerir el seu cessament com mesura de protesta per la invasió, el doll de petroli va deixar de proveir-se als ports de l'Oncle Sam. D'aquesta manera Alí Rodríguez Araque, president de la companyia estatal de petroli, va anunciar que segons xifres confirmades pel departament de Comerç d'Estats Units en l'any 2003 PDVSA va ser la segona empresa mundial en col·locació de crus a EUA. Això significa més de 47 milions de barrils de cru veneçolà venuts a Estats Units, amb un valor de mil 333 milions de dòlars.

Veneçuela és i serà un proveïdor confiable d'energia per al seu principal comprador. La sentència prové del propi Chávez el qual declarava el passat 9 de març "no tenim gens ni mica de danyar-la –la relació amb USA-, en 5 anys hem estat proveint de manera constant i segura, cada dia d'aquests 365 anys de petroli als Estats Units". El particular d'aquesta declaració és que es produeix 9 dies després que, presidint una "marxa antiimperialista" (digne de Ripley, repetim) el mateix Chávez afirmava el contrari: "Ha de saber el senyor Bush que si se li ocorre la bogeria (...) d'envair a Veneçuela (...) sàpiga el poble d'Estats Units que lamentablement ni una gota de petroli els arribarà des de Veneçuela".

Segons el butlletí de notícies de la mateixa Pdvsa, "Destacades personalitats del Departament d'Energia i l'Agència d'Informació Energètica, així com de la Corporació per a la Inversió Privada Internacional, Exim Bank, Banc Mundial, IFC, Fons Monetari Internacional, Banc Interamerican de Desenvolupament i firmes assessores d'organismes governamentals, inversionistes i empresaris van rebre, amb marcat interès, informació de primera mà sobre l'actualitat operacional, comercial i financera de PDVSA, així com sobre la seva orientació de negocis cap al mitjà termini".

La recerca d'inversió estrangera ha mostrat els seus fruits. Shell i ExxonMobil participarà en els projectes d'explotació i exploració de crus pesats que es troben en la Faixa Petrolífera del Orinoco on existeix la major concentració de recursos de l'hemisferi, doncs s'estimen reserves de 275 mil milions de barrils.

Petrolis de Veneçuela i l'empresa italiana ENI (Ens Nazionale Indrocarburi) van subscriure un memoràndum d'enteniment per a desenvolupar i explotar avançades tecnologies de processament de cru extrapesat i gas.

Gas

El ministre d'Energia i Mines Rafael Ramírez va anunciar que Veneçuela començarà a col·locar gas natural en el mercat nord-americà l'any 2008, com a part dels seus plans per enfortir la seva imatge de "font energètica confiable". Per complir l'objectiu s'incrementarà en 60% l'actual producció gasífera de 7 mil milions de peus cúbics al dia. D'aquesta manera, els projectes en marxa per Pdvsa són els següents: José 250 (450 milions $), Gas Anaco, Gasoducte La Guajira (255 milions $) en la Interconnexió Colòmbia-Veneçuela; ICO (510 milions $), Grup Trio Yucal Plaer (TotalFinalElf, Repsol, Inepetrol, Otepi), inversions benvolgudes en 400 milions $ i Repsol-Area Barrancas (225 milions $). Entre les oportunitats d'inversió conten, entre uns altres, el Projecte Mariscal Sucre.

Plataforma Deltana: Chevron-Texaco va rebre la concessió per a realitzar feines d'exploració i explotació de gas en el tercer bloc de la Plataforma Deltana, un àrea situada en les àrees marítimes limítrofs amb Trinidad i Tobago amb reserves estimades en 38 bilions de peus cúbics de gas natural. Ramírez va informar que la Chevron iniciarà al juny de 2004 les perforacions amb una inversió estimada de 170 milions de dòlars. La companyia té tres dels cinc segments de la Plataforma Deltana i en la seva explotació treballarà juntament amb Pdvsa i els consorcis internacionals British Petroleum, Totalfinalelf i Statoil, els quals segons les estimacions començaran a produir el gas a partir del 2009.

Projecte Gas Anaco: Pdvsa va rebre de la Societé Generale i ING Bank un préstec addicional de 125 milions de dòlars per al finançament del projecte Gas Anaco. El mateix va ser contractat sota termes favorables mitjançant el Citibank com banc capdavanter del sindicat, amortitzable cada sis mesos, en un lapse de cinc anys i a una taxa d'interès del voltant del 1,72%.

Mariscal Sucre: Veneçuela signarà un acord amb la gegant anglo-holandesa Royal Dutch/Shell per a desenvolupar el projecte de gas natural liquat (GNL) Mariscal Sucre. Royal Dutch/Shell encapçalaria el desenvolupament del Mariscal Sucre, un projecte de 2,7 milers de dòlars, que inclou perforació costa fora per a extracció de gas natural, un oleoducte i una planta de gas natural liquat a

continua a la pàgina 25 >

ve de la pàgina 24 >

la Península de Paria a l'orient del país. Per altra banda, Pdvsa, Shell i Mitsubishi, van reafirmar els compromisos subscrits al novembre de 2002 per a aquest projecte.

Petroquímica

Pequiven –filial de Pdvsa- i ExxonMobil projecten construir en conjunt una planta de oleofines –matèria primera per a la indústria del plàstic- en el complex industrial de José, estat Anzoátegui. Segons comentaris de les autoritats del MEM tal projecte es convertirà en la pedra angular del pla de desenvolupament del sector petroquímic nacional, creant 200.000 ocupacions en un lapse d'entre quatre i cinc anys. La inversió global per a portar a terme el desenvolupament ascendeix a 2,65 bilions de dòlars i tindrà com objectiu alimentar al mercat del plàstic nacional i internacional, arribant a segons les projeccions produccions anuals de 1 milió de tones d'etilè, 780.000 tones de polietilens i 400.000 tones de glicols.

L'any 2000 es va anunciar la signatura de l'acord per a la construcció de la planta de oleofines. El cronograma d'execució va sofrir un retard a causa del procés de fusió de les petroleres nord-americanes Exxon i Mobil. Per a iniciar el projecte es necessitava aconseguir el 60% dels recursos per mitjà del finançament bancari internacional, aproximadament 1,5 bilions de dòlars.

Després de tant temps, segons la valoració de la revista econòmica veneçolana Quantum (paradoxalment de tendència oficialista), "la concreció d'aquest projecte podria interpretar-se com la intenció del Ministeri d'Energia i Mines de "compensar" a Exxon Mobil, després d'haver-la desqualificat com soci del projecte de gas natural liquat Mariscal Sucre, i després que aquesta empresa decidís no participar activament en la licitació de les àrees per a l'exploració i aprofitament de les reserves de gas natural existents en la Plataforma Deltana".

Carbó

El 13 de novembre del 2003 Hugo Chávez anunciava l'elevació de la producció de carbó en l'estat Zulia a 36 milions de tones mètriques, una decisió emmarcada en l'anomenat projecte "Port Amèrica", una obra valorada en 60 milions de dòlars enclavada a l'Illa de San Bernardo, un megaport clau per la seva proximitat estratègica al sud-est dels Estats Units. La producció del mineral té com destinació a les empreses multinacionals del carbó Anglo American, RAG Coal, Prenguin, Excel i InterAmerican Coal. L'anunci fa oïdes sordes de les reiterades denúncies sobre la contaminació, la devastació ecològica i la presència de malalties producte de la indústria carbonífera de la regió.

Telecomunicacions

D'acord a estimacions preliminars del Producte Intern Brut (PIB) presentades pel banc Central de Veneçuela, el sector de les Telecomunicacions va registrar al tancament de 2003 un creixement del 1,9%, situant al sector en el major rang de variacions positives pel que fa a la resta de les activitats no petroleres. L'activitat comunicacions va evidenciar una ràpida recuperació enfront de les dificultats presentades al començament del 2003; registrant en l'últim trimestre de l'any un creixement de 4,6% en relació amb mateix període de 2002. Caldrà recordar que les principals empreses del sector són multinacionals com Telcel Bellsouth?

Deute extern

A pesar de ser una de les promeses electorals del candidat Chávez, el president Chávez s'ha mostrat com un puntual pagador enfront dels compromisos contrets pel país amb els organismes multilaterals de finançament. En una entrevista concedida a Marta Harnecker a l'agost del 2002, declarava que "no crec que un procés revolucionari degui, necessàriament, per a ser-ho, desconèixer compromisos com el del deute extern; o altres assumits amb institucions, corporacions o països del món." En aquesta mateixa conversa, Chávez pateix d'una interessada amnèsia: "mai vam dir en la campanya electoral que no pagaríem el deute. Hi havia el rumor, comentaris de premsa, etcètera. Sí que vam dir que proposaríem un esquema per reestructurar el deute extern i en això no s'ha pogut avançar".

Aigua

Amb només 40 legisladors dels 165 de l'Assemblea Nacional (43 menys del quòrum de la meitat més un necessari), dels quals 36 eren chavistes (encara que vostè no ho cregui), en dues hores es van aprovar els 87 articles de la Llei Orgànica de la Hisenda Pública Estatal en la segona quinzena de març del 2004. L'article 6 d'aquesta Llei atribueix als Estats dues categories de béns: els del domini públic estatal que "són inalienables i imprescriptibles" i no poden ser venuts, cedits ni adquirits per prescripció, i els del domini privat, que sí poden ser venuts o alienats. Les aigües passen al domini privat. Afegeix dit article que els béns no alienables del domini públic "poden adquirir la condició de béns alienables mitjançant desafectació sancionada, a sol·licitud del governador, per Acord del Consell Legislatiu amb el vot favorable de les dues terceres parts dels seus integrants. En l'expedient de desafectació ha de constar l'opinió del Procurador de l'estat i del Contralor de l'Estat". Amb aquesta regulació, com va declarar Luis Britto García un intel·lectual lligat al Procés, "Quaranta legisladors d'uns pocs Consells Legislatius podrien alçar les seves mans perquè fossin vendibles el Llac de Maracaibo, La Llacuna de València, l'Apuri, el Caroní, El Orinoco, el Delta i en general les fonts d'energia hidroeléctrica de Guayana i del país. No faltarien quaranta compradors".

Transgènics

A l'octubre del 2003 es va promulgar per part de l'Assemblea Nacional la Llei de Llavors i Insums Biològics per a la Reproducció Animal. Per a les organitzacions ambientalistes, com el cas de MUEVE i el seu portaveu Leobardo Acurero, "No és altra cosa que el segell legal que permetrà l'entrada a Veneçuela de les perilloses llavors transgèniques . En el fons es tracta de la més nova i terrible forma de colonització per a consolidar la dependència agroalimentaria com missió del globalisme mercantilista que estan promovent gegantesques companyies nord-americanes com MONSANTO i CARGIL". Acurero ha realitzat un detallat estudi de la referida Llei, el qual pot sol·licitar-se a l'email mueve2003@yahoo.com. MUEVE encapçala una iniciativa per rebutjar la mesura: "Una llei de llavors com la que va aprovar l'Assemblea Nacional que permet els Transgènics a Veneçuela, és contrària a l'interès Nacional expressat en la Constitució amb l'agricultura sostenible, per tant el pròxim pas que hem de donar com veneçolans és impugnar per inconstitucional aquesta llei antivida, davant la Sala Constitucional del Tribunal Suprem de Justícia TSJ".

Mineria

Apuntalat pel ministeri de l'Ambient s'ha concretat una proposta d'ordenament territorial i de reglament de l'àrea d'Imataca, que com recordarem, alberga a més de 3 milions de boscos i és habitada per 26.000 habitants de set ètnies indígenes en el sud-est del país. El mateix destinaria un ús forestal del 61,5% del territori i un ús miner del 12%. En marxa es troben els projectes Loma de Níquel (530 milions de dòlars), d'exploració al Choco 10 al Callao (70 milions de dòlars) i la Camorra Hecla Venezolana (50 milions de dòlars). Els projectes en promoció són: Minera del Bloc B, Estat Bolívar (600 milions de dòlars), Planta de Quarcites Friables (211 milions de dòlars) i planta siderúrgica per 1.172 milions de dòlars.

> FÒRUM ALTERNATIU

Cap a la realització del Fòrum Social Alternatiu a Caracas

ellibertario@nodo50.org i
www.fsa.contrapoder.org.ve

Entre els dies 24 i 29 de gener del 2006, es farà a Caracas el VI Fòrum Social Mundial (FSM), aquesta vegada realitzat simultàniament en diverses parts del món, pel que la capital veneçolana serà seu, al seu torn, del II Fòrum Social de les Amèriques. Per això, un conjunt d'activistes socials, artistes, professionals, treballadors, intel·lectuals d'esquerra i persones convençudes de la necessitat d'un canvi i promotors de la llibertat i la justícia social creiem en la pertinència d'obrir i mantenir espais per a un profund debat i construcció de dinàmiques transformadores; però considerem que donades les experiències dels Fòrums Socials Nacionals, els diversos Festivals de Solidaritat amb Veneçuela, el Festival Mundial de la Joventut i els Estudiants i la mateixa conformació del Comitè promotor del FSM-Caracas, no existeixen condicions perquè la convocatòria de gener pròxim sigui una trobada plural, independent, oberta, autogestionada i no deliberativa com estableix la declaració d'intencions del propi Fòrum Social Mundial.

Per això, organitzem el Fòrum Social Alternatiu de Caracas al gener de 2006, una trobada de moviments socials antagonistes com a opció conseqüent enfront de l'espectacle burocràtic en què ha derivat el Fòrum Social Mundial afavorit per l'Estat veneçolà. Grups i individualitats de l'esquerra radical i antiautoritària de Veneçuela estem promovent la realització d'un Fòrum Social Alternatiu en paral·lel al VI FSM "oficial" (i oficialista) que es reunirà del 24 al 29 de gener de 2006 a Caracas. En aquesta iniciativa hi participem els anarquistes locals, agrupats en la CRA, el CESL, el periòdic "El Libertario" i col·lectius afins. Des del moviment anarquista veneçolà, us convidem a participar en el Fòrum Social Alternatiu.

En la definició de les característiques que tindria aquest FSA, insistim en la necessitat que en els seus espais de debat hi tinguin àmplia cabuda les propostes i experiències per a la lluita social associades amb el moviment anarquista, petició que ha estat acollida per la resta dels qui promouen l'esdeveniment, ja que certament hi hauria gran interès a escoltar i debatre el que diríem referent a això. S'està fent –localment i internacionalment- la crida a participar en el FSA.

Ens declarem oberts a totes els suggeriments i comentaris que es vulguin fer en relació a aquesta convocatòria inicial, en particular sobre com podríem aprofitar de la millor manera aquesta trobada que anarquistes de diversos països tindríem a Veneçuela. D'altra banda, convidem a visitar la pàgina web del FSA (www.fsa.contrapoder.org.ve) per mantenir-se al corrent de tota la informació, la metodologia per a participar, les propostes i el debat que es generi entorn d'aquest esdeveniment.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC

LA VACA GÜANO,
"RETRATO DIFUSO"

"Pensament lliure, estil lliure (Do it Yourself)"

Carlos Undergroove
(undergroove @ mixmail.com)

La Vaca Güano va néixer fa deu anys al madrileny Barri del Pilar. Cinc amics de l'institut, l'amor cap a diferents estils musicals i una particular visió del món que els envoltava; ningú no podria imaginar, ni tan sol ells, que tocarien per tota la geografia estatal juntament amb grups de primera línia, que gravarien un disc o que es convertirien en una de les bandes més sòlides i fresques de les nostres fronteres. La possibilitat de seguir creant música i representar-la en directe com a única recompensa.

Acaben de treure treball al carrer: "Retrato difuso". Bona música rockera amb tints funk/hip-hop i lletres reivindicatives i compromeses. La Vaca Güano, música lliure i compromesa... amb l'exemple es predica.

"Retrato difuso" són un conjunt de cançons i un llistat de sentiments acolorit vivament com una fotografia contrastada o una narració que mira enrere i sospesa els fets del passat sense melancolia i amb vitalitat. Composa realitats passades i presents de l'habitant mitjà de qualsevol barri obrer, de qualsevol ciutat. Tant les lletres com la música parlen de llibertat, d'amor i de sentit comú, de ritme, d'alegria i de ganes de viure, sempre comptant amb la intel·ligència com a principal recurs i sense acudir als tòpics tan presents a les lletres de protesta des dels anys 70.

"El món no necessita superherois per millorar, sinó gent com tu o com jo".

La Vaca Güano ha revisat el concepte de "disc", en un moment en què els artistes prenen el control de la situació davant d'un "negoci" musical que s'ensorra per la democratització dels mitjans. Per això aquests músics porten el seu compromís més lluny i a més d'autoproduir tot el seu treball, des de l'enregistrament fins al disseny gràfic, publiquen aquest treball sota la llicència Creative Commonts. Per això aquest treball està disponible en format mp3 d'alta qualitat, tant al seu web com a moltes de les xarxes p2p.El format de disc compacte també pot ser adquirit com a forma de "bon de suport" amb un preu recomanant assequible de 9 euros o menys. www.lavacaguano.com www.creativecommonts.org

S'estrena el documental 'The Take' (La Toma)

Col·lectiu Catalunya

Ja es pot veure a tot l'Estat espanyol un documental sobre las empreses ocupades i autogestionades a Argentina.

A "The Take" (La Toma) un grup d'obrers, immersos en la brutal crisi que ha patit Argentina en els últims anys, han okupat les seves antigues fàbriques que havien estat tancades pels empresaris i, després d'obtenir permís judicial o legislatiu, les tornen a posar en funcionament. Actualment, són unes 200 a tota Argentina amb uns 15.000 obrers i obreres que hi treballen i les gestionen. Aquestes fàbriques reutilitzades per ells mateixos són de diferents característiques: centres mèdics, instituts, empreses tèxtils, tallers metal·lúrgics o fàbriques de tractors.

El documental "The Take" es presenta como una història que pretén donar una volta de 180 graus al debat de la globalització. Cóm? Doncs presentant alternatives a una problemàtica com la fuga de capitals i la deslocalització d'empreses, capaç d'arrasar un país a cavall entre el primer i el tercer món com és l'Argentina, però que amenaça de la mateixa manera Barcelona, Toronto o Caracas.

"The Take", o "La toma", és el títol de la pel·lícula documental, que parteix d'un guió de l'escriptora i activista Naomi Klein (autora de "No-logo") i és dirigida per Avi Lewis. La pel·lícula ve a completar d'alguna forma el documental de Fernando Solanas, "Memoria del saqueo". Així, el film és una poderosa denúncia dels desastres a què la globalització aboca les seves víctimes. El que descriu el documental és l'okupació i posada en funcionament d'una fàbrica abandonada per part dels obrers que hi treballaven. Avui en dia, les grans empreses -ens expliquen Lewis i Klein amb un encertat ús d'imatges d'arxiu i veu en 'off'-, moltes vegades internacionals, s'enriqueixen amb ajuts i subsidis nacionals, prosperen i creen llocs de treball només per desaparèixer a continuació traslladant-se a un altre país amb ajudes més avantatjoses. Argentina és l'escenari de "The take", però pels autors podria ser qualsevol altre punt del planeta, encara que el país austral representa allò a què la globalització pot exposar qualsevol estat, inclús algun amb una economia mitjana aparentment ferma.

Mentre que als empresaris, banquers i governs els agradaria acabar amb el procés com més aviat millor, els obrers de "The Take" s'entesten a trencar aquesta visió i proclamar el seu propi somni: tenir la maquinària i ser ells mateixos la mà d'obra. Aquest concepte és el que és debatut en la pel·lícula, enfrontant els treballadors a la cara monstruosa de la globalització capitalista.

Una altra de les preguntes que intenten respondre els autors del documental és per què les grans companyies prefereixen que la riquesa no sigui de ningú si no pot ser seva. Preguntes fonamentals per al nou segle en un context documental que supera àmpliament el que és la situació llatinoamericana.

Més informació a http://www.nfb.ca/webextension/thetake/

A la venda 'Mate y arcilla'

Per altra banda, el Sindicat de Transports de Barcelona de la CGT ha posat a la venda el dvd "Mate y arcilla", sobre la reapropiació de la fàbrica de ceràmiques Zanon, reapropiada per part de la seva plantilla a l'Argentina. A l'octubre de 2001, la patronal de ceràmiques Zanon va decidir el tancament de la seva fàbrica a Neuquén i va enviar els corresponents telegrames d'acomiadament. Les treballadores van cremar els telegrames davant la Casa de Govern, i s'inicià un procés que culminarà amb la presa i posada en funcionament de la fàbrica sota gestió obrera horitzontal. Però Zanon és molt més que una fàbrica autogestionada: és un projecte de canvi social que s'enfronta al sistema capitalista teixint una xarxa de recolzament i de lluita amb altres fàbriques i amb la societat en general. Els diners obtinguts de la venda d'aquesta pel·lícula seran destinats a la compra d'un autobús per Zanon (Fasinpat) que està gestionant la Secció d'Autobusos de TMB de la CGT (www.cgtbus.com), dins la campanya "Un autobús per Zanon".

'A tornallom': un documental sobre la lluita de la Punta a València

Col·lectiu Catalunya i autors de "A tornallom"

"A tornallom" es el nom d'un documental que narra la lluita per la defensa de l'horta que a la Punta de València van emprendre en comú joves vinguts de la ciutat i els veïns de tota la vida.

Anar "a tornallom" és quan els llauradors s'ajunten per fer feines en comú, hui al camp d'un, demà al de l'altre i així successivament.

El documental és un aplec de testimonis, una recopilació de veus al voltant de la destrucció d'un territori i la deportació del seu veïnat.

Els testimonis de la gent més gran amb la companyia del veïnat més jove que convidada per l'associació de veïns va okupar les alqueries i cases construint una lluita per la defensa de l'horta.

La ciutat de València continua creixent de manera irracional. L'ampliació del port pretén eliminar una altra zona d'horta: la Punta, on el veïnat s'organitza i lluita per romandre en la seua terra i preservar la seua forma de vida. Després d'anys d'acaçament i desgast, decideixen invitar joves de diferents col·lectius de la ciutat, per viure a l'horta, okupant cases que havien quedat buides, començant així un procés d'aprenentatge mutu.

El documental té una duració de 48 minuts i deixa alguns interrogants que inviten a fer un col·loqui posterior. No té cap productora ni entitat financera que el recolze, l'edició de 1000 còpies en DVD s'està autofinançant a través de la venda anticipada de bonus que després es canvien pel DVD.

La Punta, breu història

La Punta és una zona d'horta situada al sud de la ciutat de València, entre les poblacions de Natzaret i Pinedo. Declarada al PGOU (Pla General d'Ordenació Urbana) de l'any 1987 "Zona Agrícola d'Especial Protecció" pel seu valor patrimonial i per fer de barrera urbanística al Parc Natural de l'Albufera i el Saler.

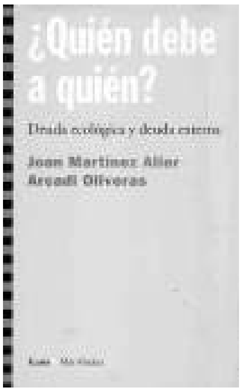
A l'any 1993 els veïns i veïnes de la Punta s'assabenten de la ZAL (Zona d'Activitats Logístiques), un projecte d'expansió del Port que amenaça el seu territori. Comencen a reunir-se, s'organitzen creant una associació veïnal "La Unificadora" i decideixen lluitar per romandre en la seua terra i preservar la seua forma de vida.

A l'any 2000, el veïnat necessita ajuda per defensar el territori i decideix oferir unes poques cases que havien quedat buides, en vendre-les els seus propietaris al port, a gent jove de diferents col·lectius de la ciutat, per tal que hi vagen a viure. Els joves acudeixen i participen en la vida de l'horta: rehabiliten les cases, llauren camps i col·laboren en la lluita. Esperem que aquest documental servisca per mantindre la memòria de la Punta, com a denúncia de l'actitud irrespectuosa de l'administració cap a la cultura i les persones, i com a eina de discussió i mobilització.

Més informació a http://perlhorta.org/

Llibres

“¿Quién debe a quién? Deuda ecológica y deuda externa”

JOAN MARTÍNEZ ALIER I ARCADI OLIVERAS
Ed. Icaria

Col·lectiu Catalunya

El deute extern dels països del Sud no ha deixat d’augmentar en els últims anys. El seu impacte obliga a estrènyer-se el cinturó i condemna a la pobresa eterna els que ja tenen els seus estómacs buits.

El pagament del deute extern, a més de les seves conseqüències socials i econòmiques, augmenta el deute ecològic del Nord amb el Sud, no només per l’expoliació creixent de la naturalesa a la qual es veuen obligats, sinó també pel comerç ecològicament desigual i la deterioració mediambiental. Qui deu a qui?

Arcadi Oliveres, catedràtic d’Economia Aplicada, i Joan Martínez Alier, catedràtic d’Història de l’Economia, activistes destacats dels moviments socials de Catalunya, analitzen les característiques dels dos tipus de deutes i proposen una sortida a aquesta situació de desequilibri econòmic i ambiental. Un llibre útil en el context de la campanya "Qui deu a qui?".

“Asambleas y reuniones. Metodologías de autoorganización”

ANA ROSA LORENZO VILA I MIGUEL MARTÍNEZ LÓPEZ
Edita Proyecto editorial Traficantes de Sueños i Asociación para la Economía Social

Libero (extret d’Indymedia Barcelona)

Feia falta un treball d’aquestes característiques per als nombrosos col·lectius que intenten organitzar-se prenent un model assembleari.

L’assaig, escrit amb unes dimensions (99 pàgines) que evita les digressions i se centra a allò estrictament important, fuig de disquisicions ideològiques i se centra en els aspectes més pràctics de la vida assembleària dels grups. La metodologia de les reunions és el seu únic tema.

Tot i que coneixem nombrosos escrits dedicats a la dinàmica de grups, molts d’aquests presents al capítol de bibliografia, és en aquest llibre en el qual es troba una aplicació més directa a les nostres necessitats. Aquest assaig, que en cap moment cau en la temptació de dogmatitzar sobre l’assemblearisme, ni en distingir la major qualitat de grups amb determinats funcionaments per sobre d’altres, només aspira a proporcionar eines concretes per a què les nostres agrupacions, organitzades al voltant d’uns o altres principis, puguin garantir un funcionament el més participatiu i democràtic possible.

La reunió és el tema estrella. S’analitza de principi a fi. Com cal que sigui una adequada preparació, convocatòria i confecció de l’ordre del dia, com s’ha d’organitzar l’espai físic, en què es diferencien els diferents tipus de reunions, segons els objectius perseguits, etc. Es dedica una especial atenció

als temes instrumentals com són la moderació i l’avaluació. A més a més hi ha un capítol dedicat a rols i sentiments grupals i personals, i un altre a qüestions relacionades amb la comunicació. El tema del lideratge, tractat de forma transversal a tots els capítols, es converteix en una de les qüestions a les quals es dedica major atenció.

La seva lectura és molt recomanada, ja que a les seves pàgines prendrem consciència de múltiples mancances a les nostres actituds personals i a la nostra aplicació de l’assemblearisme, que es poden arranjar atenent a les indicacions del llibre.

“Tolerancia cero”

ALESSANDRO DE GIORGI
Virus Editoriall

Jordi Martí Font

Amb un prefaci de Toni Negri i una presentació i traducció a l’espanyol a càrrec d’Iñaki Rivera i Marta Monclús, aquest “Tolerancia cero” és una magnífica aproximació a l’actual model de control de les relacions socials més enllà de la fàbrica, més enllà del barri-guetto que ens han proposat i han aplicat els teòlegs ultres del liberalisme com al nostre màxim horitzó. Més enllà hi situen la presó i, per tant, la sanció generalitzada, la persecució dels petits delictes de forma contundent seguint teories estúpides com la del “vidre trencat” i altres misèries ideològiques que els manaires d’aquí copien com lloros dels analfabets socials d’allà.

Quan un alcalde qualsevol dels Països Catalans diu “tolerància zero amb l’incivisme” cal que sabem d’on li surten les paraules que articula i amb el llibre “Tolerancia cero” no només ho sabrem sinó que, a més, li descobrirem el pedigrí parafeixista que amaga el seu discurs. Controlar els incontrolats ja no és un problema per a l’Estat perquè cada cop són menys els incontrolats, però el patiment que la

destrucció dels serveis bàsics provoca en àmplies capes socials necessita una contenció duríssima abans que no es converteixi en protesta social. Un cop més l’Estat i el capital ens han passat al davant i han passat a assenyalar els falsos culpables de la degradació de la vida als barris més pobres. No assenyalen els rics, els poderosos, els especuladors, els violents amb placa... sinó els més pobres, els més indefensos i aquells que potencialment podrien acabar convertint-se en opositors.

No hi haurà possibilitat, primer ens convenceran que els culpables són els pobres, els marginats i qualsevol grup fàcil de demonitzar i després nosaltres passarem a ser culpables, com a pobres, marginats... Alhora, la presó es convertirà en un negoci i així es tancarà el cercle. I és que ja ho deien els vells: sempre paga poca roba.

Revistes

GRÀCIA LLIURE
Periòdic atemporal de debat i opinió de la Vila de Gràcia (Barcelona), publicat des de posicions llibertàries gracialliure@hotmail.com

CIERZO LIBERTARIO
Publicació trimestral de la Confederació General del Treball d’Aragó, Coso, 157 local, 50001 Zaragoza, zierzolibertario@gmail.com

ENTRE BASTIDORS
Revista precària d’Esplugues de Llobregat, informació local i crítica social, www.entrebastidors.info / entrebastidors@esplugues.org

L’ESQUERDA
Butlletí de la Federació d’Ensenyament de la CGT de Catalunya, Via Laietana 18, 9è, Barcelona, www.cgt.es/cgtense/cgtense@cgt.es

> IMATGES QUE PARLEN

Les mentides del Potemkin

Josep Estivill

Enguany es commemora el centenari de la revolució russa del 1905. Bé, potser, ara com ara, ningú no ho recorda perquè les coses han anat com han anat, però quan es va complir el vintè aniversari sí que es va recordar, i molt. Sergei M. Eisenstein, un dels genis de la cultura del segle XX, els va recrear en una pel·lícula mítica, “El cuirassat Potemkin”, una de les més grans, decisives i polèmiques històries que mai s’hagin rodat. Admirada i prohibida a parts iguals, estripada fotograma a fotograma i estudiada a les acadèmies de belles arts de tot el món, ha quedat, però, amb el pas dels anys massa oblidada.

La revolució èpica dels mariners del Potemkin convertida en la quinta essència de la lluita de l’ésser humà contra l’opressió. Eisentein va portar a les pantalles una visió més gran que la vida però tan falsa com totes les propagandes dels totalitarismes. Avui en coneixem alguns detalls sorprenents sobre l’allau de mentides que s’amaga rere aquesta mítica producció soviètica realitzada el 1925 per encàrrec del Partit Comunista i estrenada arreu del món gairebé en règim de clandestinitat.

L’historiador britànic D. J. Wenden va descobrir en el seu famós assaig “Battleship Potemkin: Film and Reality” que tots els detalls d’aquesta pel·lícula són falsos; la idea general és autèntica però tots els detalls són falsos, excepte la carn i els cucs que roseguen la carn, que és gairebé l’única cosa autèntica. Tota la resta és fals: la ciutat d’Odessa va ignorar totalment els mariners del Potemkin, els quals per cert no eren ni bolxevics ni menxevics, i quan van arribar al port no van combatre sinó que van fugir. Cap d’ells no va tornar per fer la Revolució d’Octubre.

El cinema d’Eisenstein està ple de llicències històriques però tot això no importava massa perquè no es pretenia “recuperar la memòria” sinó fer pedagogia política, enfervorir la gent perquè es rebel·lés contra la injustícia i l’alienació, una agitació de les masses. El cinema es va convertir no pas en un reflex de la història sinó en un veritable motor de la història.

Enguany, quan es compleixen cent anys dels fets narrats al film i vuitanta de la seva realització se n’ha enllestit la restauració: s’ha afegit, entre d’altres, la introducció de Leon Trotski suprimida a l’època de Stalin i diverses escenes de violència que havien estat tallades. I ara el famós vaixell Potemkin està a punt per rebel·lar-se un altre cop.

BERNARDO RODRÍGUEZ ÉS COORDINADOR DE LA REVISTA 'POLËMICA'

'Moviment llibertari sense dogmatisme ni exclusions'

Vint anys de la creació de la revista "Polémica"

> LA FRASE...

"Tenim gent de diverses organitzacions llibertàries"

El col·lectiu editor de la revista ha canviat molt al llarg dels anys. A la foto, alguns dels membres d'una de les redaccions que ha tingut la revista.

V. C.

Bernardo Rodríguez és coordinador del Consell de Redacció de la revista llibertària "Polémica" (www.polemica.org) d'informació, crítica i pensament.

"Polémica" és una revista que forma part del moviment anarquista que compta amb més de 20 anys d'història i que pretén acollir a totes les seues tendències de manera oberta i plural, i fins i tot a gent d'esquerres no llibertària. Alguns dels noms més cèlebres que han passat per l'elaboració d'aquesta publicació són Félix Carrasquer, Fidel Miró i Manuel Salas. Alguns dels col·laboradors més reconeguts són Lily Litvak, Antonio Téllez, Frank Mintz, Octavio Alberola, Diego Abad de Santillán, José Peirats, Felipe Alaiz, Ramón J. Sénder, Fernando Savater i Francisco Carrasquer, entre d'altres.

-Com va sorgir la idea de crear una publicació com aquesta revista?

-"Polémica" va començar la seua trajectòria a principis dels vuitanta impulsada per gent d'origen llibertari, gent procedent de l'exili –procedents en la seua majoria de la CNT-, un equip encapçalat per Manuel Salas que van ser capaços d'engegar un projecte il·lusionant. El Salas i el seu equip s'ho van deixar al voltant del 1994-95, després de prop de deu anys al front, però al revista es va poder mantenir a parir d'un grup de gent que vam apostar per ella.

Els que portem actualment la revista hem mantingut la idea inicial de fer un mitjà que no estigués lligada a cap organització, ni a cap sindicat, o partit polític, que fos independent i autònoma. La revista té un finançament, a partir de subscripcions, que li permet no haver de necessitar ajuts ni subvencions cosa que li permet obtenir un gran independència respecte als poders. "Polémica" entén el seu llibertarisme com un espai en el qual no existeixen doctrines per seguir sinó que s'accepta la discrepància i la pluralitat, amb la intenció de no caure en la simple propaganda i que pretén difondre una anàlisi rigorosa de la realitat social.

-Quina línia editorial té la revista?

-"Polémica" és una revista llibertaria, de crítica, opinió, debat i informació, una publicació no dogmàtica o exclusivista i oberta a les diferents aportacions de l'anarquisme i de l'esquerra. En "Polèmica" han escrit gent com l'Antonio Téllez, Félix Carrasquer, Fidel Miró, José Peirats, Diego Abad de Santillán, Victor Alba, Jesús Lizano etc. Hem intentat ser crítics amb el sistema i plurals, hem defugit de cert dogmatisme existent en el món llibertari per donar entrada a qui no sigui estrictament de la nostra ideologia. Editem més de mil exemplars que distribuïm bàsicament a Espanya, però també a alguns casals llibertaris o col·lectius alternatius de França i l'Amèrica Llatina, o els Centres d'Estudis Llibertaris d'Holanda i Suïssa.

Ens financem i funcionem a partir de les subscripcions (catorze euros a l'any per quatre números de "Polémica") però també està a la venda en diferents llibreries d'esquerres i alternatives.

-Com va marcar l'escissió de l'anarquisme espanyol la revista?

-En el moment que es va produir, Manuel Salas, el coordinador, i el seu equip es va situar més a prop de la CGT, cosa que va fer que durant un temps la publicació estigués estigmatitzada per determinats sectors de la CNT. Actualment, per sort, tot això s'ha superat i a la nostra redacció tenim gent de les diferents organitzacions llibertàries i també gent independent que no està lligada a cap sindicat.

Va haver-hi un número de la revista que va marcar un punt d'inflexió, era un exemplar dedicat al moviment anarquista en què vam fer participar a Solidaridad Obrera, a CGT i a CNT, la qual cosa va aconseguir trencar la idea que érem partidistes i va demostrar que estàvem oberts a tothom.

-Com valores el paper actual de la revista en el món llibertari?

-La revista "Polèmica" fa una aportació molt interessant al moviment llibertari per la seua pluralitat: esdevé un espai de trobada i de debat comú entre les diferents tendències.

La publicació també fa un treball de recuperació de la memòria històrica, per exemple, darrerament s'ha fet una cronologia de la resistència al franquisme al voltant de les guerrilles urbanes i dels maquis. Després de diversos moments de crisi com a publicació ara podem estar contents perquè estem funcionant bé.

-Com valores la situació de l'esquerra actual en general?

-Des d'un punt de vista més genèric la meua opinió és que l'esquerra està una mica, sinó ja paralitzada, sí desorganitzada i amb falta d'un discurs concret que superi el passat en el seu sentit més negatiu i de fracassos i que sigui capaç de recuperar la vessant més positiva. Cal generar un discurs nou sobre les noves realitats i els nous reptes, hem d'oblidar el dogmatisme i les batalles i disputes que van entorpir el passat. Hem de treballar per aconseguir un moviment llibertari que no funcioni a partir de dogmatisme sinó a partir de la pluralitat.

Existeix, a més a més, certa desorganització i d'un discurs concret i actual, basat en el dia a dia, en l'acció directa i en la transformació social.

-Una de les crítiques al món llibertari català i espanyol és aquella que diu que viu massa de les "glòries del passat" i que no ha elaborat un discurs plenament actual. Consideres que l'anarquisme ha sabut adaptar-se a la societat actual?

-Això que dius és en part cert però cal matisar. Un sector important de l'anarquisme viu massa encarat al passat i encara no s'ha posat a analitzar i transformar la realitat actual. Si analitzem els moviments alternatius que existeixen actualment, moltes de les formes d'organització d'aquets són assimilables a les pràctiques pròpies del moviment llibertari. I no només això, sinó que part dels seus principis són bàsics entre l'anarquisme però no veiem que aquest moviment participi o sigui present entre l'associacionisme més alternatiu, tot i que hi ha alguns que hi participen o que fins i tot s'autodefineixen com a llibertaris.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Autocrítica

Jordi Martí Font, Priorat
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

Que no som infalibles ho tenim clar, tot i que molts cops les nostres pròpies actituds ens dibuixen com a tals davant companyes i companys, amics i amigues, gent coneguda, saludada... I és que ens costa tant d'admetre els nostres propis errors que preferim no fer-ho i caminem cap a ofegar-nos en l'aigua podrida amb passes de gegant. Aigua podrida producte, evidentment, del seu propi no-moviment, perquè no mirar-se al mirall per dir on l'hem cagat és molt més fàcil que assumir les equivocacions, les nostres pròpies equivocacions. I com que som humans, en tenim. I com que som humans, també ens cal passar davant de la nostra supèrbia i admetre que, vulguem o no, ens hem equivocat. I admetre que els errors formen part també de les reparacions que aquests demanen.

És per això, perquè odiem la putrefacció tot i que en venim -potser per això mateix l'odiem-, que ens cal el flagell de cara al nostre propi cos abans que no apuntar-lo cap a d'altres. Només del conflicte en pot sortir una mica de salut pública, una mica de l'espai net que volem per anar fent, per anar construint de forma sorda i constant un canvi social que quan el tinguem davant els nassos segur que ens agafarà reunits, però què hi farem, és el nostre signe dels temps.

Un error és una equivocació, i admetre'l és dir també en veu alta que el que volíem i no hem aconseguit és el nostre objectiu encara ara. Perquè sí que ens hem equivocat i admetem l'error, i amb això estem afirmant també que aspirem a no equivocar-nos més i a no ser uns repetidors en allò que ara diem que no hem aconseguit.

El poder i els aspirants a poderosos mai no admeten cap error, ja que els errors no casen amb el poder i recorren sovint a justificar les pròpies equivocacions assenyalant els altres com a responsables. I si no hi ha "altres", prenen com a referència l'estructura, les pròpies lleis, les normes comunes... i es converteixen en fanàtics de l'estructura, en malalts dels terminis, les normes, les lleis... de què teòricament s'havien dotat perquè no hi hagués errors. El cercle viciós es retroalimenta i aquestes normes o lleis esdevenen immutables, intocables, per sempre...

Com a persones que estem per una altra societat, formada per persones lliures, en alliberament permanent i canvi continuat, alliberats i alliberades a través de la cultura de qualsevol mena d'opressió com a individus i com a col·lectivitat, la nostra primera arma té un nom: l'autocrítica.

Per tant, sí, ens vàrem equivocar i ens continuarem equivocant, però aprendrem a rectificar i, de fet, ja hem començat a fer-ho, ja hem començat a rectificar, i no només de sal.

M'agrada molt la paella però mai no escric, ho sento, per als que en mengen amb mi. Amb aquests hi parlo.